Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 18 Haziran 1994 Sayı: 99

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Gün ayağa kalkma direneni sahiplenme günüdür

Gebze'de işgal...
Adana Belediyesi işçileri Ankara yolunda...
İSTON'da atılmaları protesto için süresiz iş bırakma...

Kayseri Cezaevi

Tutsaklar kazandı

30 Mart'ta başlatılan süresiz açlık grevi 28. gününde taleplerin kabul ettirilmesiyle sonuçlandı.

Ölüm Orucu

Direnişin ve zaferin adı

Ölüm Orucu şehitleri 1984'teki direnişin 10. yılında coşkuyla, bağlılıkla anıldılar

MERHABA

Gazetemize yönelik saldırılar bu kez de Zonguldak'ta gündeme geldi. Zonguldak bürosu muhabirimiz Fevzi Saygılı ve okurumuz Hakan Özek 2 Haziran günü gittikleri Karabük ilçesinde polislerin saldırısına uğradılar. Savcılığa götürülme bahanesiyle polis otolarına bindirilen Saygı ve Özek'e hem otoların içinde, hem de emniyet müdürlüğünde azgınca saldırıldı. Ertesi günü Hakan Özek savcılıktan, muhabirimiz Fevzi Saygılı da emniyet müdürlüğünden serbest bırakıldılar.

Muhabirimiz ve okurumuza saldıran üniformalı eşkıyaların tek amacı korku ve yılgınlık yaratmaktı. Her türlü baskıya, sömürüye kölece boyun eğmiş bir halk özlüyorlar. Üniformalı eşkıyalar da sahiplerinin b[illegible]stekleri için uğraşıyor. Ama gereken yanını da hep alıyorlar, alacaklar: "Direneceğiz!"

Gazetemizin geçen sayısı "Kurtuluş mücadelesinde umudun adı", "Askeri yasak bölgeye kimyasal silah hazırlığı" ve "Yeni 15-16 Haziran'lara" başlıklı yazılar nedeniyle toplatıldı. Oligarşinin halkların sesine ve mücadelesine tahammülsüzlüğü had safhada. Artık her sayımız toplatılıyor.

Bu arada geçen yıl açılan ve sonuçlanan davalardan 4 tanesi daha yargıtayca onaylanarak kesinleşti. 4 ayrı davadan toplam 600 milyon liralık para cezası geçen hafta tebliğ edildi. Konuşma, yazma özgürlüğümüzü elimizden almak için, baskı, işkence tehdit, hapis cezası vb.nin yanı sıra, ekonomik olarak çökertme yöntemine de baş sık başvuruyorlar şimdi. Oligarşinin sözcülerinin bu ülkede hala "basın özgürlüğü"nden söz edebilmeleri ikiyüzlülüğün doruğu olsa gerek.

Biz yine de şöyle diyoruz. Hiçbir özgürlük bahşedilmez, özgürlükler kazanılır. Bizim konuşma özgürlüğümüzü de onlar bahşetmedi. Mücadele'nin sesi esas olarak direnen, boyun eğmeyen halkların sesidir. Bu sesi susturmaya ne hapis, ne de para cezaları yeter. Bu ses bir biçimde mutlaka kendini düşmana duyurur. Duyuracaktır.

Okurlarımızdan gelen mektuplarda yapılan eleştirilere, önerilere büyük değer verdiğimizi tekrar hatırlatmak istiyoruz. Ayrıca okurlarımızla ve biz gazete çalışanları ile paylaşmayı düşündüğünüz her şeyi yazmaya devam etmenizi bekliyoruz.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Adımlarımızı çoğaltalım, büyütelim... 3
- Açlığa ve zulme karşı direnelim... 4
- ILO sözleşmesi iş güvencesinin temeli değildir... 5
- Direnişler yaygınlaşıyor... "Hedef Ankara" 6-7
- İSTON işçileri iş bıraktı... 8
- Ölüm Orucu şehitleri anıldı.. 9
- Kayseri Cezaevi'nde tutsaklar kazandı... "Onlar bütün halkın çıkarıdır"... 10
- Ekonomi kanserine aspirin: Hazine bonoları... 1
- Devrim halkların birliğiyle mümkündür... 12-14
- Savaş kültürü bir yaşam tarzıdır... 15
- Şehirleri terk etmemeliyiz... Dersim'de devlet terörü... 16
- Aşiret yapısını parçalamak devrimci mücadelenin görevidir... DEP kapatıldı... Talabani ve Barzani Silopi'de 17-18
- Siyonizm, İslamcılık ve Türkeş.... 19
- Tütün üreticilerinin kaderi, tütün tekellerinin elinde... "Tütünde Kotaya, Sömürüye Son" mitingi 20
- "İstikrar üçgeni" ve İsrailleşen Türkiye... Macaristan; Eskiye Özlem... 21
- Mücadeleci tiyatronun işlevi 22
- Isırgan... 23

Halkın Gücü gazetesi sahibi ve yazı işleri müdürü tutuklandı

Yemliha KAYA

Sosyalist basına saldırılar zincirine bir yenisi daha eklendi. Yoksul Halkın Gücü gazetesinin sahibi ve yazı işleri müdürü Yemliha Kaya, 15 Haziran günü ifade vermek için gittiği İstanbul 5 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından tutuklandı. Gazetenin üçüncü sayısında ve 1 ve 2 nolu özel sayılardaki çeşitli yazılarda "suç unsuru" bulmuştu DGM hakim ve savcıları.

Aynı gün bir basın açıklaması yapan Yoksul Halkın Gücü gazetesi, toplatmalar ve tutuklamalarla kendilerini susturamayacaklarını, halkın sesi soluğu olan Yoksul Halkın Gücü gazetesinin her şeye rağmen yazmaya devam edeceğini belirtti.

Yoksul HALKIN GÜCÜ 4. sayı çıktı

ÇAĞRI

Bu memleket bizim

- Emekçi sınıflar için daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk ve daha fazla sömürü anlamına gelen 5 Nisan ekonomik paketinin;
- Sermaye sınıfının emekçilere karşı özelleştirme politikalarıyla gündeme getirdiği ideolojik, siyasal ve ekonomik saldırısının;
- Kamu emekçilerini ait olduğu yerden, yani işçi sınıfından koparmaya çalışan ve onların toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkını gasp etmeye yönelik girişimlerin;
- Kürt halkına karşı girişilen imha politikasının ve bunun için kullanılan savaş bütçesinin;
- Düzenin kendi hukukunu ayaklar altına alarak emekçi sınıflarını ve onun temsilcilerinin örgütlenmesini kısıtlamaya çalışan düzenlemelerin;
- Kriz içerisinde çırpınan sermaye sınıfının çıkarlarını savunan bütün siyasal yapıların emekçi halka yönelik saldırılarının karşısında;

Bağımsız bir direniş için emekçi halkın vicdanının sesi ve düzene karşı tepkilerinin örgütleyicisi olabilecek bir odak yaratmak gereği ile etkili, kitlesel, ilkeli, dürüst ve inatçı bir mücadeleyi birlikte sürdürmek doğrultusunda bu memleketin gerçek sahiplerinin biz emekçiler olduğunu ve sermaye sınıfının saldırısının mutlaka püskürtülmesi gerektiğini düşünen ve bunun için eylemli bir süreci öngören bütün kurum, örgüt ve kişileri bu mücadeleye çağırıyoruz.

Bem-Sen (Genel Merkez, Anadolu yakası ve 1 No'lu şube), Tüm Gıda-Sen (G.Merkez), Sağlık-Sen (G.Merkez), Tüm Maliye-Sen (2 No'lu Şube), Makine Mühendisleri Odası (İstanbul Şubesi), Sosyalist İktidar Partisi, Kes-Der, Özgür-Der, TİYAD, İYÖ-DER, Emekçi Kadınlar Derneği, Çağdaş Gazeteciler Derneği (İstanbul Şubesi), Genç Ekin Sanat Merkezi, Ortaköy Kültür Merkezi, Halkın Hukuk Bürosu, Haklar ve Özgürlükler Bülteni, Yoksul Halkın Gücü gazetesi, İşçi Hareketi gazetesi, Memur Gerçeği dergisi, Devrimci Gençlik dergisi, Devrimci Sosyalist dergi, Mücadele gazetesi, Devrimci Emek, Deri-İş Beyoğlu Şb., Tüm Sağlık-Sen Aksaray Şb.

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kalaoğlan İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68.57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Seçkin Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL. **Almanya:** 4 DM
Fransa: 15 FF, **İsviçre:** 4 SF
Hollanda: 4 FL, **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL; 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM:
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Atasaray Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Mermera Sk. Kırmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Haciler Mah. Konakarı Sk. Adım İşhanı (Beykat) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Mezehçe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Gültil Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hasler Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karataşlı Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel-Fax: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Karşıyaka: Mesnee Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Kızılçul Mah. Aliveyis Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Solarbağı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Keloğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Mağdıraş Mah. Okullar Cad. Boratağ Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Merkez Mah. Demirciler Sok. No: 6 Kozlu Tel: 253 99 65
Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499578
Paris: 18 Rue De Maragnan 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Devrimci...

Türkiye'de egemen sınıfları en çok korkutan sözcüklerden biridir **devrimci**. Bu nedenle okul kitaplarından çıkarılmış, yıllarca gazetelerde geçmesi, radyoda, televizyonda söylenmesi yasaklanmıştır. **Devrim** yerine Arapça **inkılap** sözcüğünü devşiren egemenler, **devrimci** yerine de Osmanlının yaptığı gibi bir ek takıp **inkılapçı** sözcüğünü uydurmuşlardır.

Çünkü **devrim** ya da **devrimci** onlara "kötü" şeyler hatırlatmış, korkulu düşler görmelerine neden olmuştur. Korkmakta haksız değillerdir. Kaybedecek çok şeyleri vardır... Fabrikaları, şirketleri, uçsuz bucaksız toprakları, gemileri, yatları, malikaneleri, yalıları, lüks arabaları... Her gün, hergece bir başka "alem"de süren eğlenceleri, baloları, davetleri ve milyonların rahatsızlığı üzerine yükselen rahatları ve keyifleri vardır...

Devrimci... Onun para-pul cinsinden kaybedecek şeyleri olabilir, hiç olmayabilir de... O geçmiştir bunları bir kalemde. Tercihini haktan yana yapmış, kaderini en yüce değerin, emeğin kaderine bağlamıştır. Nabzı emekçi halkların mücadelesinde atmakta, yüreği yoksulun acısı ve sevinciyle çarpmaktadır. Kaybedecek bir canı vardır devrimcinin. Günü geldiğinde onu da sakınmaz. Yaşam, mücadelenin ta kendisidir, ölüm ise bu kavgada yerine getirilmiş bir görevin tebessümü... Burjuvaziyi korkutan böyleleridir... Deniz gibi, Mahir gibi, İbo gibi, Sinan gibi, Sabo gibi...

Bir de korku uyandırmayan, burjuvaziyi ürkütmeyen türden "devrimci"ler vardır. "Eski"yi yaşamış, "anı" ve "isim" sahibi olmuşlardır. Cezaevlerinde yıllarca "yatmak", ya da yıllarca "kaçak" yaşamak zor olmuş, ama bu arada her birinin namı yürümüş, isimleri etrafında "efsaneler" türemiştir. Ancak bu efsaneler ile bugün yaşadıkları arasında uçurumlar oluşmuş, onlar bu uçurumlara rağmen hala '68'i, '71'i anlatmaktan vazgeçmemişlerdir. Bu halleriyle egemen sınıfları ürkütmek bir yana, onların elinde, geçmişin kitlelere çarpıtılarak, içi boşaltılarak aktarılmasında bulunmaz nimetler olurlar. Burjuva medya nerede '68 üzerine bir tartışma olsa, nerede Deniz'lerden, Mahir'lerden söz edilse, "objektif" görünmek için onları "sol" adına konuşturarak istediği sonuçlara ulaşmaya çalışıyor artık.

Nasıl olsa bu eski tüfekler ateş almayacak, geçmişe "eleştirel" bakmak adına, pişmanlıkla karışık "akıllı-uslu" sözler edeceklerdir. Deniz'leri birer aziz gibi övüp, sıra onların amaçlarını anlatmaya geldiğinde iki arada bir derede kem-küm edecek, "tehlikesiz" şeyler söyleyip incir çekirdeğini doldurmayan türden "anı"larını anlatacaklardır.

Show TV'de 12 Haziran'da yayınlanan "12 Mart" belgeselinde Ertuğrul Kürkçü de böyle yapıyordu. Kürkçü bu durumun yeni bir örneğidyi yalnızca.

THKP-C'nin Deniz'leri kurtarmak için Ünye Radar Üssü'nde görevli üç İngiliz askerini kaçırıp Niksar, Kızıldere'ye çekilmesini Kürkçü "kapağı oraya atmak" sözleriyle ifade ediyordu bu programda. Ve bu sözcükleri sadece kendi adına değil, THKP-C adına söylüyordu sanki. Kızıldere'de sarıldıklarında alınan çatışma kararını ise sanki "mecburen uyduk" der gibi sıkıntılı bir ifadeyle "tartıştık... yani direnecektik işte..." sözleriyle anlatıyordu. Ve en son söylediği sözler: "...bakmaya gittim, **aşağı yukarı** hepsi ölmüştü." '68'i, '71'i anlatıyor olayların "canlı" tanığı olarak, ancak anlatırken yaşamıyor aslında. O yanının çoktan öldüğü anlaşılıyor hemen.

Burjuvazi '71'in devrimcilerini öldülerden dinletiyor halka. Amaç da budur. Devrimci duyguları körelmiş, öfkelerini yitirmiş, sevinçlerini tüketmiş, sosyalizmi 20 yıldır okudukları kitaplardan edindikleri "bilgi"ye indirgemiş türden "sosyalist"lerdir onlar. "Bir mitinge gider gibi" idam sehpasına yürüyen Deniz'leri, kuşatma altında "Ancak cesetlerimizi çıkarabilirsiniz buradan" diye haykıran Mahir'leri, emekçi halkın yüreğinde fırtınalar yaratan o sıcak günleri **"kapağı attık", "aşağı yukarı hepsi ölmüştü"** gibi ifadelerle "hafif" bir eda ile, yer yer alaylı tebessümle anlatabilen "sosyalist"ler.

Ancak sorun yalnızca Kürkçü değildir. Benzer şekilde kötürümleşmiş, devrimci heyecandan yoksun, halka yabancılaşmış, "sosyalist" etiketli isimlerin devrimciler adına konuşup yazması, '68'i, '71'i temsil etmeye kalkmalarıdır. "Eski"yi yaşamış, ancak "eskimiş" bu kişilikler ne '71'in devrimcilerini ne de bugüne temsil edebilirler. Eğer insan, onları devrimci coşkularıyla, halkın acılarını yüreklerinde duyan bağlılıklarıyla, devrim için canlarını vermeye hazır fedakarlıklarıyla bugüne taşımıyorsa, onlarla bir arada yaşamış, bir dönem aynı mücadeleyi paylaşmış olmasının bir anlamı var mıdır?

Hayır, "onlardan biri gibi" onları anlatmak için gerçekten onlardan biri gibi olmak gereklidir. '68'li olmak, '71 sıcağını yaşamak, onlar adına, devrimciler adına konuşmak için yeterli olamaz! Burjuvaziden önce solun ilkesiz, tutarsız,kendi gücüne güvenmeyen kesimi bu "hakkı" verdi onlara. Tükenmişliği meşrulaştırdı. Sosyalist kimdir? Onlardan sağlayacakları "yarar" karşılığında bu sorunun çıplak yanıtını unuttular. Hatırlatıyoruz: **"Devrim için savaşmayana sosyalist denmez!"** Ve dolayısıyla yine hatırlatıyoruz; bir ayağı düzende, bir ayağı devrimde olanlar '71'in ihtilalcilerini anlatamaz. O ruhu yitirenler eciş bücüş halleriyle onları anlatmaya kalmasın hiç.

Çekin ellerinizi! Can bedeli yaratılmış, inançla, güzellikle, devrimci saflıkla yoğrulan devrimci mirasımızdan çekin ellerinizi! Televizyon karşısındaki milyonlarca emekçi onları siz olmasanız da biliyor, siz anlatmasanız da tanıyor. Bırakın onları devrimci coşkusunu yitirmeyenler anlatsın. Bırakın onları onlar gibi yaşayan, onlar gibi savaşanlar anlatsın.

Devrimcilik bir tercihtir. Birkaç günlüğüne, birkaç yıllığına yapılan değil, bütün bir ömür için yapılan bir tercih.

Devrimcilik bir onurdur. Çıkarsız dövüşmenin, düşünen nimetlerinden vazgeçebilmenin, halkların geleceği için savaşmanın ve geleceği ellerinde taşıyor olmanın onurudur bu.

Bu onura Mahir'lerin yolunda yürüyerek, Deniz'lerin, İbo'ların devrimci mirasını yaşatarak sahip çıkıyoruz... Yaşımız belki 17, belki 25, belki 40... Devrim ateşini içinde taşıyan, '71'lerin savaşını bugüne getiren ve sosyalizme kadar da sürdürecek olanlarız. Biliyoruz ve bilinmelidir ki, daha büyük özverilerle, daha büyük bir cüretle yaratacağımız devrim fırtınası, devrimin tüm tortularını, tüm eskilerini savurup atacaktır. Devrim gerçeğini ve burjuvazinin yüzyıllardır korkusu olan yalın devrimci tanımını mücadelemizle hep bu ülkenin gündeminde tuttuk. Ve bu gündemi değiştirmeye kimsenin gücü yetmeyecek.

Burjuvazi korkulu düşlerini görmeye devam edebilir!..

Politikada Bu Hafta

Gebze, Adana ilk adımdır

Adımlarımızı çoğaltalım büyütelim

Gebze'deki direniş bir odak olmaya başladı. Bir başka odak Adana'da. Burada başlayan direniş Ankara yolunda sürüyor. Petlas'ta 1300 işçi açlık grevi yaptı. İston'da işten atılanlar sahipleniliyor.

Sürecin kitle hareketlerine gebe olduğu tespitini yapıyorduk. Gebze, Adana, Petlas bir başlangıçtır... Gerisini getirmek hem bizim elimizde, hem de bizim çıkarımızadır.

Evet, bu bir ayağa kalkıştır. İşçi sınıfı özelinde son birkaç aylık bekleyişin, sessizliğin yırtılışıdır. Evet, ayağa kalkıştır. Bizim "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrımızın Gebze'de, Adana'da direnen, yürüyen işçilere bire bir ulaşıp ulaşmaması değildir ölçüsü. Çünkü bizim şiarımız bir anlamda sürecin tercümanıdır. Ayağa kalkmak, açlığa, zulme, yoksulluğa, işsizliğe, onursuzluğa teslim olmamanın tek alternatifidir. Devrimci hareket bunu saptamış ve ilan etmiştir. Direnen işçiler tercihlerini bu alternatiften yana kullanmışlardır. Şimdi devrimciler bu tercihi derinleştirmek ve yaygınlaştırmakla karşı karşıyadırlar.

Bu dirénişler, eylemler nereye kadar gidebilecektir? Bu sorunun yanıtında rol oynayacak pek çok faktör vardır aslında. Soygun paketine karşı tavır alan işçilerin kararlılığı, radikalliğin gerektiği yerde –ki mutlaka ve mutlaka gerekecektir– alacakları tutum bu faktörlerden biridir. İşçi sınıfının bütününün ve diğer emekçilerin bu dirénişleri sahiplenişi ise ikinci ana halkadır. Ve elbette sorunun yanıtını belirleyecek son faktör de devrimci bakış açısının ve önderliğin dirénişler içindeki yeri olacaktır.

Gebze ve Adana dirénişleri bir eşiktir. Bu eşik aşıldığında kitle hareketinin –kendi içinde eksiklikler taşısa da– ivme kazanacağı açıktır. Kuşkusuz oligarşi de bilincindedir bunun. Ve bundan dolayı da dirénişlerin önünü kesmek, boğmak için her yönteme başvuracaktır. Buna hazırlıklı olunmalıdır.

Devrimcilere ve tüm emekçilere düşen, ilk adımda, Gebze'yi bir Paşabahçe, bir Zonguldak yapmaktır. Devrimcilerin "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısı temelinde yürüttüğü kampanya mevcut dirénişleri mutlaka ama mutlaka kucaklamalıdır. Çünkü bu dirénişler aynı zamanda bu çağrıya verilen bir yanıttır.

Ancak belirttiğimiz gibi, bu yalnızca bir ilk adımdır. Hatırlanmalıdır ki, Zonguldak'ı Zonguldak yapmak yetmemiştir. Aşılamayan sarı sendikacılık dirénişin gücünü içten içe kemirmiş ve görkemli Ankara yürüyüşü Mengen'de tıkanıp kalmış, sarı sendikacılığın gölgesinde kurulan polis barikatını aşamamıştır. Maden işçilerinin dirénişi Zonguldak'ı aşıp, bütün olarak oligarşi için bir uyarı olma niteliğini, devrimci hareketin "Tüm Türkiye Zonguldak'tır" şiarında ifadesini bulan anlayış hayata geçirilebildiği ölçüde kazanmıştır. 3 Ocak'a buradan varılmıştır.

Paşabahçe'lerin, Zonguldak'ların, olumlu-olumsuz tüm yönleriyle öğrettiklerini, içine girdiğimiz süreçte bir kez daha anımsamak ve özümsemek durumundayız.

Yaşamları sürece yararı olmayacak tek tavrın, direniş "şaksakçılığı" yapmak ve dirénişlere olmadık misyonlar yüklemek olduğunu; düzenin şiddetinin karşısına halkın şiddetini koymadan kitle hareketlerinin temelinin tam sağlamlaştırılmış olmayacağını unutmadan; var olan dirénişleri büyütmek, yaygınlaştırmak ve devrimci şiarları bu süreç içinde en geniş kitlelere ulaştırmak için tüm enerjimizi ortaya koymalı, iktidarın ekonomik ve siyasi terörünü kendisini vuran bir silaha dönüştürmeliyiz.

Kampanya üzerine birkaç not

Süresizlik belirsizlik değildir

Devrimci çalışmayı, harcanan enerjinin sonuçlarını alındığı bir verimlilik düzeyinde sürdürmek, hazır reçetelere, kafamızdaki kalıplara değil, sonuçta devrimcilerin yaratıcılığına ve üretkenliğine bağlıdır. Nisan ayından bu yana sürdürülen ve emekçiler nezdinde belli yankılar da bulan "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" kampanyası olumluluklarıyla da, olumsuzluklarıyla da bunun yeni bir örneğidir.

"Ayağa Kalkalım" çağrısıyla uzun soluklu bir kampanyaya girildi. Bu kampanyanın uzun soluklu olmasının esprisi, krizin boyutunun derinliği ve krizin her geçen gün artarak süreceğidir.

Bu esprinin yeterince kavranamadığı noktada, yer yer hem sürecin ihtiyaçlarına, hem de devrimci hareketin kampanya mantığına, kampanyalardan amaçladıklarına denk düşmeyen tablolar çıktı ortaya.

Öncelikle altını çizmek gerekir ki, bilirli tarihlerle sınırlanmamış olması bir belirsizlik anlamına gelmiyor, gelmemelidir. Bu kampanyanın da uzun soluklu oluşuna karşın, herhangi bir başka kampanyada olduğu gibi net, somut hedefleri vardır.

İlk olarak, zulmün ve sömürünün katmerleştiği, sürekli kitle hareketlerine gebe olduğu bir noktada bu sürece hazırlıklı olmanın bir biçimidir kampanya. İkincisi, kampanya tüm bir süreci bekleyen değil, yaratan olmanı, emekçilerin sorunlarını açığa çıkaran bir pratiği örgütlemenin adımıdır. Üçüncüsü ise, pratiğin içinde, devrimci hareketin sürece daha güçlü müdahale edebilmesini sağlayacak kurumlaşmalarını, mekanizmalarını yerli yerine oturtmaktır.

Esas olarak kitle hareketi momentini yakalamak ve açığa çıkarmak gibi bir hedefin konulduğu böylesi bir kampanya açısından "Şuradan şuraya kadar" diye bir süre belirlemek kuşkusuz anlamsız olurdu.

Ancak bu farklılığa rağmen, devrimci hareketin kampanyalara ilişkin genel bakış açısı ve pratikte oluşturduğu gelenekler bu kampanya için de geçerlidir. Ve bu anlamda da kampanya motivasyonu hiç düşürülmemelidir.

Devrimci hareketin dönem dönem çeşitli konularda kampanyalar düzenlemesinin mantığı açıktır. Bu bakış açısı, belli bir kesit içinde, belli bir sorun özelinde yoğunlaşarak, bu yoğunlaşma içinde kitlelerle daha yaygın ve somut bağlar kurmayı, mesajlarımızı daha etkili bir tarada iletmeyi, mücadelenin ivmesini yükseltmeyi ve bu yükselen ivme içinde örgütsel yapılarımızı güçlendirip sağlamlaştırmayı içerir.

Uzun soluklu olma esprisi içinde de olsa, kampanyanın özel hedefleri dışında oturtulacağı genel rota budur.

Kampanyanın içerdiği tüm eylemler, çalışmalar bu bakış açısıyla şekillendirildiğinde, gerek kitle çalışması, gerekse de üçe yönelik hedefler açısından daha elle tutulur sonuçlar alınmaya başlandığı da görülecektir.

Bu bakış açısının gereği olarak, kampanya sürecinde tepkileri açığa çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmakta ve eyleme geçmekte tereddüt etmemeliyiz. Militan, kararlı tavır alışlar pek çok somut sorun özelinde geniş emekçi kesimlerini harekete geçmekten alıkoyan duvarları yıkacak bir misyon yüklenecektir. Ama öte yandan, kampanyayı en kısa sürede, yalnızca örgütlü ilişkilerle hayata geçirilen dar eylemlerden çıkarıp kitleleri katacak bir eylem çizgisine oturtmayı da hedeflemeliyiz. Bu iki biçim özünde mücadelenin birbirini tamamlayan yanlarıdır.

Yine bu bakış açısının gereği olarak, kampanya, pratiği örgütlerken üçe dönük çalışmaları, kolektif mekanizmaları aksatan; üçe yönelik çalışmalara ağırlık verildiğinde ise mücadelenin günlük ihtiyaçları karşısında yetersizliğe yol açan şekillenmenin de değiştirilmesinin vesilesi olmalıdır. Devrimci hareket her ikisini bir bütün olarak hayata geçirebildiği ölçüde sağlıklı bir gelişme çizgisine oturacaktır.

Son olarak unutmamalıyız ki, gelişmek, gündemi belirleyen bir örgüt olmak, mücadelenin her gününü bir kampanyaya dönüştürebildiğimizde mümkündür.

Açlığa ve zulme karşı direnelim

"Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" kampanyası ekonomik terör paketine karşı var olan tepkileri açığa çıkarma ve örgütlülüğe dönüştürme bakış açısıyla devam ediyor. Zama, zulme, sömürüye karşı mücadelenin devrimci saflarda yürütülmesinin, mücadelenin yükseltilmesinin öneminin vurgulandığı kampanya; pazar, kahve, otobüs konuşmaları, çeşitli gösteriler ve propaganda yöntemleriyle devam ediyor.

Eskişehir Odunpazarı'ndaki mitingte, hayat pahalılığı ve anti demokratik uygulamalar protesto edildi.

ZAMLARA KARŞI MÜCADELE KOMİTELERİ

Ekonomik teröre karşı tepkilerin örgütlü bir tavır alışa dönüştürülmesi düşüncesinden hareketle Zamlara Karşı Mücadele Komiteleri oluşturulması yönünde çabalarını yoğunlaştıran Devrimci Sol Güçler komiteleşmenin ilk adımlarını attılar.

İstanbul Esenler'de oluşturulan Zamlara Karşı Mücadele Komitesi, etkinliklerine Esenler Çiftehavuzlar Mahallesi'nde yaptığı pazar konuşmaları ve dövizli gösterilerle başladı. 11 Haziran günü saat 16.00'da başlayan etkinlik sırasında dövizler taşındı, halkı komitelerde birleşmeye ve zamlara karşı mücadele etmeye çağıran bildiriler dağıtıldı.

Bildirilerin dağıtımı hafta boyunca sürdü. Çiftehavuzlar Mahallesi halkı 13 Haziran günü sabah saatlerinde Zamlara Karşı Mücadele Komiteleri'nin zamları protesto eden ve mücadeleye çağıran bildirileriyle tekrar karşılaştılar.

İzmit Gebze'de ise Devrimci Sol Güçler 10 Haziran günü Cuma Pazarı'nda "Zamlar Kaderimiz Değildir", "Komitelerde Örgütlenelim" dövizleriyle yaptıkları gösteride, halkı mücadele etmeye çağıran konuşmalar yaptılar.

Gaziler, Zara mahalleleri vs. bölgelerinde yapılan kahve konuşmalarının yanısıra Gebze içinde 20'ye yakın yere ve Darıca yolundaki benzinlik civarına da Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalar yapıldı. Gerek yazılı, gerekse sözlü olarak yapılan propagandalarda Gebze halkı zamlara karşı komitelerde örgütlenmeye ve mücadeleye katılmaya çağrıldı.

Devrimci Sol Güçler; Gebze girişindeki Bahriye Üçok Parkı'na astıkları pankartla işten atılan Gebze belediye işçilerinin direnişini selamladılar: "15-16 Haziran İşçi Direnişi Işığında Yürüyelim." 15 Haziran sabahı asılan pankart daha sonra indirildi.

OKMEYDANI: "TEK YOL DEVRİM"

13 Haziran akşamı saat 21.30'da Okmeydanı'nda bir gösteri yapan Devrimci Sol Güçler, 5 Nisan soygun paketini protesto ederek halkı mücadele etmeye çağırdılar.

Fatih Sultan Caddesi, Yolağzı mevkiinde yapılan gösteride, trafik durdurularak cadde yakılan lastiklerle kesildi. Molotof kokteyllerinin atılmasıyla bir anda alevlerin yükseldiği caddede "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" pankartını açan Devrimci Sol Güçler, "Zama, Zulme Karşı Tek Yol Devrim" sloganını attılar.

Devrimci Sol bayrağının da açıldığı gösteri yaklaşık on dakika sürdü.

12 Haziran sabahı **Ankara Dikmen** İlker Mahallesi'nde sabah işine gitmek için evinden çıkan emekçiler Devrimci Sol bayrakları ve Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalarla karşılaştılar. İlker Mahallesi genelinde yaygın olarak yapılan yazılamalarda "Açlığa ve Zulme Karşı Savaşalım, Kazanalım" çağrılarıyla birlikte "Zam, Zulüm İşkence İşte Faşizm" ve "Umudun Adı Devrimci Sol" sloganları da yer alıyordu. Yazılamaların üst köşelerine ise Devrimci Sol bayrakları asıldı.

16 Haziran sabahı yine Dikmen bölgesinde 15-16 Haziran'ı selamlayan pankartla aşıtlar, aynı akşam Altındağ-Yenidoğan bölgesinde otobüs konuşmaları yapıldı.

Bem-Sen İstanbul 1 No'lu şubesi tarafından 15 Haziran günü İstanbul Anakent binası önünde yapılan ve Tüm Maliye-Sen, Tüm Gıda-Sen, Tüm Sosyal-Sen ve Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun da katıldığı gösteride, tüm emekçilere "Bir araya gelirsek hayat duracak" çağrısı yapıldı.

ESKİŞEHİR'DE HAYAT PAHALILIĞI PROTESTO EDİLDİ

Eskişehir Demokrasi Platformu tarafından 45 demokratik kitle örgütünün katılımıyla "Hayat Pahalılığına ve Anti-demokratik Uygulamalara Hayır" mitingi düzenlendi. Odunpazarı Meydanı'nda 12 Haziran'da yapılan mitinge Zonguldak, Bursa, Adapazarı gibi çevre illerden de gelenler oldu. Buna rağmen katılımın düşük olmasında mitingin keyfi olarak geciktirilmesinin ve izinin geç verilmesinin büyük payı oldu.

Mitinge katılan 3 binin üzerinde insan Grup Yorum'un kasetlerinden yayılan ezgilerle coşarken sık sık "İşçi Kıyımına Son", "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "İşçi Memur El Ele Genel Greve" vb. sloganlar attılar. Devrimci Sol Güçler'in de katıldığı mitingde konuşmacılar arasında düşük memur zamlarına protesto ettiği için 1 yıl 6 ay ceza alan Tüm Maliye-Sen Eskişehir Şube Başkanı Yusuf Eryılmaz da vardı.

SOKAK TİYATROSU MALATYA'DA

Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin (AGHS) sokak oyunlarıyla zamları ve yoksulluğu protesto eylemlerine eklediği yeni biçim şimdi de Malatya'ya taşındı. Kültür ve Sanatta TAVIR dergisi Malatya Temsilciliğince oluşturulan tiyatro grubu oyunlarını pazar yerlerinde, köy garajlarında ve Tekel Fabrikası çıkışında oynadılar.

Malatya polisi oyunları müdahale etmeden ve kendilerine yerel TV çalışanları görüntüsü vererek izlerken; İstanbul polisi AGHS oyuncularını 13 Haziran günü Beykoz Kundura işçilerine oyunlarını sergilerken gözaltına aldı. AGHS oyuncuları daha önce de Büyükarmutlu pazarında gözaltına alınmıştı. Beykoz Kundura işçilerine oyunlarını sergileyen AGHS oyuncuları A. Latif Tiftikçi, Fatma Çiçek, Medine Altın ve Bülent Karataş ile oyunu görüntüleyen FOSEM elemanı Güler Algül gözaltına alındıktan sonra götürüldükleri Paşabahçe Polis Karakolu'nda bir gece tutulup serbest bırakıldılar.

Haklar ve Özgürlükler Platformu yaptığı açıklamada, oyunlarıyla emekçi halkın yanında yer alan AGHS oyuncularının gözaltına alınmalarını protesto etti.

ILO sözleşmesi iş güvencesinin temeli değildir

DYP-SHP koalisyonunun Çalışma Bakanı Moğultay'ın daha iktidarlarının ilk günlerinde "yapacağım ilk iş" dediği "işçiye iş güvencesi yasası"na ilişkin hazırlanan yasa tasarısının nerede olduğu çoktan unutuldu ya da unutturuldu. Bu yasa tasarısı işten çıkarmalara karşı işçiye "yargı güvencesi" verecekti. Aslında son derece yetersiz olmasına ve demagojik söylemlerden öteye geçmemesine rağmen, bu bile burjuvazinin feryat-figan etmesine yetmişti. Durumu protesto için işçileri keyfi olarak işten çıkartanlar bile oldu. Üzerinde onca yaygara kopartılan taslakta aslında işçinin çıkarı açısından dişe dokunur bir hak yoktu. Tek "yeniliği" işten atılan işçiye, süreç içerisinde yılan hikayesine dönecek yargı yolunu açmasıydı. Şimdi aynı yaygara, aynı lütuflar tutum ILO'nun 158 sayılı sözleşmesinin kabulü sırasında kopartıldı..

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'nün çalışma yaşamına ilişkin sözleşmelerine çok önceden imza atmış olan Türkiye'de bu imzanın bağlayıcı olması için mecliste de onaylanması gerekiyordu. Daha önceki Cumhurbaşkanı ve eski MESS Başkanı T. Özal'ın sözleşmeyi Çankaya'dan geri çevirmesinden sonra, İkinci oylama 9 Mayıs'ta yapılarak 158 sayılı sözleşme onaylandı.

158 sayılı ILO sözleşmesi asıl olarak işçilerin geçerli bir neden olmadan işten çıkartılamayacaklarını öngörüyor. Yine buna göre sendikaya üye olmak, sendikal faaliyetlerde bulunmak, işçi temsilciliği yapmak, işverenli şikayet etmek, ırk, renk, cinsiyet, medeni hal, aile sorumlulukları, hamilelik, din, siyasi görüş, etnik ve sosyal köken ve doğum izni kullanmak, işten çıkarma gerekçesi olamayacak. Haksız yere işine son verilen işçi mahkeme kanalıyla itiraz edebilecek, işveren geçerli dediği nedeni ispat etmek zorunda kalacak...

Bu haliyle böyle bir sözleşmenin varlığı elbetteki ufak da olsa bir adımdır. Ancak, sözleşmelerin kağıt üzerinde kalıp kalmayacağı da doğrudan işçi sınıfının mücadelesiyle ve haklarını sahiplenmesiyle ilgilidir. İktidarın kendiliğinden bir hak vermeyeceği açıktır. O yüzden bu sözleşmenin uygulanır hale getirilmesi ve esas olarak da işçi sınıfının bütün ekonomik-demokratik-siyasal haklarının alınarak korunması sınıfın kendi elindedir. Kaldı ki bu konuda bağlayıcı olan göstermelik de olsa, temelde anayasaya bağlı kanun ve kanun maddeleridir. Yani İş Kanunu'dur. İş Kanunu'nun en başta anti-demokratik 13. ve 17. maddeleri yürürlükte olduğu sürece ILO sözleşmesinin de hiçbir anlamı olmayacaktır. İş Kanunu'nun bu maddeleri yine işçilerin sokağa konmasına da kıstas alınacaktır. Burjuvazinin bu sözleşmenin onaylanması karşısında "işimiz bitti", "ücretleri sıfırlarız" serzenişleri ise pireyi deve yapmaktan ve kandırmacadan başka bir şey değildir. İş hukukta yeni düzenlemeler yapmadan, İş Kanunu'nun maddelerini değiştirmeden 158 sayılı sözleşme, işe yaramayacaktır. Nitekim daha önceki yıl tüm çalışanlara (işçi-memur) örgütlenme hakkı tanıyan 87 ve 151 sayılı ILO sözleşmeleri kabul edilmişti. Ancak ne memurlar üzerindeki sendikalaşma baskısı kalktı, ne de işçilerin sendikalaşma hakkını işlevsiz kılan yasa maddeleri değişti. Hatta sendika şubelerinin açılışı yer yer engellendi. İşçilerde sendikal barajı geçerek sayısı 87 sayılı ILO sözleşmesine rağmen bugün yüzbinlerce işçinin toplu sözleşmesi "yetki itirazı"ndan dolayı kilitlendi. Bu durumda işçi sınıfının gerçek talebi anti-demokratik iş yasalarının kaldırılması olmalıdır. Yoksa bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da ILO sözleşmelerinin kabulü tek başına laftan ibaret kalacaktır.

Ya açlığa ve sefalete boyun eğeceğiz, ya da hep birlikte ayağa kalkacağız

✓ **İşten atılan işçi sayısı her gün, her saat hızla çoğalıyor. Otomotivde başlayan toplu kıyımlar, diğer sektörlere de yayıldı. Hiçbir gerekçe işçilerin kapı dışarı edilmesini haklı gösteremez. Haklı olan işçinin emeği, emekçinin alınteridir. Bu nedenle, "Direneceğiz... Başka çaremiz yoktur. Çünkü uğrunda direneceğimiz şey ekmeğimizdir, işimizdir, aşımızdır, ailelerimizin ve çocuklarımızın geleceğidir." sözlerini pratikte canlı kılarak ayakta durabiliriz.**

İşten atılan işçi sayısı yarım milyona ulaştı

Çalışanlar artık kitlesel bir işsizlikle yüz yüzeler; pervasızca işçi kıyımı yapan patronlar kadar, sarı sendikacılık engelini de aşmak zorundalar.

İşçi kıyımı çığ gibi büyüyor. Artık haftada, ya da on beş günde bir açıklanan istatistiklerde, işten atılan işçi sayısında birkaç yüzlük, birkaç binlik değil, yirmi binlik, elli binlik artışlar oluyor. 5 Nisan'dan Haziran ayının başına kadarki sürede işten çıkartılan işçi sayısı 217 binken bir hafta sonra bu sayı 320 bine, şimdilerde ise yarım milyona ulaştı.

Tofaş'ta 2 bin 404 işçi işten atıldı. Renault'da 975 kişi işten çıkartıldı. Ayrıca, Renault ve Marlboro üretimi durdurdu. Marsa ve Arçelik'teki işçiler işten çıkartıldı. Tekstil sektöründe de durum farklı değil. Gaziantep ve Bursa'da işten çıkartılan tekstil işçilerinin sayısı daha şimdiden 10 bini geçti.

İşten çıkartılmaların ardı arkası kesilmiyor. Önce Bursa'ya, otomotiv sanayine çevrilen gözler, arkasından bunun yan dallarına çevriliyor. Otomotiv sektöründen yan dallarında faaliyet gösteren Uzel, Omtaş, Ark Pres, İstanbul Segman, Packard Elektrik, Otoyol... ve daha onlarca işyerinden işçiler pervasızca kapı dışarı ediliyor.

İlaç sektörünün durumu da farklı değil. Bu sektördeki toplu kıyımlar sürerken, inşaatlarda işlerin otomatikman durmasıyla İstanbul'daki 200 bin inşaat işçisi birden işsiz kalarak, gecesi-gündüzlü kahvehanelerde, sokak başlarında çok çok ucuza da olsa çalışacak işler arıyorlar.

Artık burjuva basınında şu veya bu işyerinde "işçi çıkartıldı" türünden haberler yerine, şu sektörde şu kadar işçi çıkartıldı türünden sözler yer alıyor. Burjuvazi kapatıyor, işten atıyor, satıyor. Bireycileştirdiği, sarı sendika barikatını ördüğü, yoksullaştırdığı, yüreklerine işten atılma korkusunu saldığı işçilerden tepki beklemiyor. Tepkisizlik ise işçi sınıfına her geçen gün ve her geçen saat çok şeyler kaybettiriyor.

Burjuvazi Krizi Bahane Ediyor

Her fırsatta işçi ücretlerini yüksek bulduğunu haykıran sermaye gerçekte işçi kıyımını meşrulaştırma ve kanıksatma amacı güdüyor. Bunun için de her fırsatta toplu kıyım yapacağını açıkça dile getirmekten kaçınmıyor. 5 Nisan "ekonomik istikrar" paketi siyasi iktidarın ve sermayenin çıkarına hizmet etmesine rağmen patronlar "yavuz hırsız" misali, "krizdeyiz" diyerek toplu kıyımlara başladılar. Eczacıbaşı İlaç Fabrikası'nda toplu sözleşme için masaya oturacak olan Petrol-İş Sendikası'nın karşısına işveren 80 kişinin işten çıkanılması talebiyle çıkıyor. Petrol-İş Trakya Şubesi Başkanı Tekin Akın ise "Suni bir kriz ortamı yaratıldığını" belirtiyor.

Otomotiv sektöründe yaşandığı gibi %52 enflasyon oranının olduğu dönemde %72 zam yapanlar, kriz bahanesiyle işçileri kapının önüne koyuveriyordu. "Fedakarlık yapmak gerekir", "Kriz karşısında çaresiziz" lafları bir aldatmacadır. Asıl olan emekçi halka oluyor. Kısaca burjuvazi daha fazla kâr için sürekli başvurduğu işçi kıyımını bu defa daha boyutlu uygulayarak önümüzdeki süreçte daha az ücretle, daha düşük ücretle daha çok kâr elde etmenin yatırımını yapıyor.

Sarı Sendikacılık Kamburu Büyüyor

Sarı sendikacılık işçilerin sırtında bir kambur. Bu kambur toplu kıyımlar karşısında sürdürülen sessizlikle daha da büyüyor ve ağırlaşıyor. 5 Nisan'ın üstünden 2.5 ay geçti. İşsizlik büyüdü, açlık ve sefalet daha fazla yaygınlaştı. Buna karşılık işçilerin öye olduğu sarı sendikalar ne en ufak bir tepki ne de herhangi bir karşı koyuş gerçekleştirdiler. Bu konuda yüksek perdeden atılan "Üretimi durdurur" nutukları yine boş çıktı. 5 Nisan'dan sonra kurulan "Sürekli eylem komitesi"nin ayaklarının havada kalması bir yana, komiteye seçilenler bir araya bile gelemediler. 2 bin 404 işçinin işten atılması hiç kimseyi ürpertmedi. İçinde işçi sınıfının haklarından ve değerlerinden zerre kadar bir şey kalmamış bu asalak sürüsünün ürpermesi de zaten beklenemez. İşçiler kendilerini karanlığa mahkum edan bu asalaklardan kurtulmanın yollarını aramalıdır.

Kökleri Amerika'nın sermaye sendikacılığına dayanan bu gürühtan biri olan T. Metal Başkanı Mustafa Özbek, utanmazca "Fabrikaları işgal ederiz" diyor. Yalan söylüyor. İşçi kıyımının gelişini uzlaşma ve teslimiyetle karşılayan bir sendikacının "Fabrikaları işgal ederiz" demesinin inandırıcılığı yoktur.

İstisnalar hariç diğer sendika ağalarının durumu da aynıdır. İşçiler atılma korkusuyla günlük diğer sorunlarını unutmuş bir vaziyette çalışırken, onlar tatil yapmanın derdindedirler. Üstelik ödenmeyen toplu sözleşme farkları, zamanı gelen toplu sözleşme görüşmeleri bir yana bırakılmış, ücretlerin dondurulmasına bu vesileyle çanak tutmuşlardır. Ödenmeyen sözleşme ücretleri için bir günlük iş bırakarak haklarını almaya hak kazanan Liman işçilerinin karşısına, geçtiğimiz günlerde İsveç'te bulunan Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral dikilmiştir. Liman işçilerine 273 milyar ödeneceğini haber alan B. Meral samimi olduğu bir bakanı arayarak bu paranın liman işçilerine ödenmemesini isteyerek, bunun diğer işçilerde "rahatsızlık"(!) yaratacağını, çünkü diğer işçilerin de sözleşme farklarından doğan alacakları olduğunu söyleyebilmiştir.

Diğer işçilerin hakkını arayacağı yerde, direnerek hakkını alan işçilerin önünü kesmeye çalışan sarı sendikacılık bir kamburdur. Bu kambur işçilerin işsizleştirildiği, toplu sözleşme görüşmelerinin yapılmadığı, ücret artışlarının sıfırlanması önerisinin dayatıldığı bir ortamda daha da büyüyor. Bu kambur işçi sınıfının her türlü çıkarının ve geleceğinin önünde bir engeldir. İşçi sınıfı bu engeli aşmalıdır. İşçi sınıfı kendi içindeki samimi temsilci ve yöneticiler aracılığıyla komiteler vb. yapılar oluşturarak işçi kıyımlarının önüne geçmeli, tıpkı 15-16 Haziran'da olduğu gibi gerçek gücünü göstermelidir. Değilse, siyasi iktidarın cesareti daha da artacak, dün otomotiv, tekstil, ilaç, sigara, beyaz eşyada başlayan kıyım yarın bizi de dişlileri arasına alacaktır. Bu nedenle zararın neresinden dönülürse kârdır. Direnmek, direnenlerle bütünleşmek, hem siyasi iktidara bir karşı koyuş hem sendika ağalarına, sendika bürokratlarına iyi bir tokat olacaktır.

Dirensiler yaygınlaşıyor

✓ Gebze'de 733 emekçinin işten atılması üzerine işçi ve memurlar belediye binasını işgal ettiler. Komiteler aracılığıyla şekillendirilen direniş, belediye binası önünde halkın ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin desteğiyle sürüyor.

✓ Adana Büyükşehir Belediye işçilerinden 200 kişinin işten atılması üzerine işçilerin, ailelerin katıldığı 300 kişilik bir kortejle Ankara yürüyüşü başladı. Direnişçi işçiler yol boyunca diğer işçilerden ve halktan yoğun destek görüyorlar.

✓ Mersin Büyükşehir Belediyesi'nden Yenişehir Belediyesi'ne atandıktan sonra 153 işçinin işten çıkanlmasıyla 4 işçinin başlattığı açlık grevi, 30 kişiyle sürüyor. Belediye-İş Sendikası'nın duyarsızlığı ise işçiler tarafından protesto ediliyor.

✓ Kırşehir PETLAS, İstanbul İŞFALT ve TEKEL'de, Mersin Arpaçsakar Belediyesi'nde çeşitli biçimlerde yapılan eylemlerle işten atılmalar, zamlar direnişle karşılanıyor. Direnişler her geçen gün daha da yaygınlaşıyor...

İşten Atılan Gebze Belediye İşçileri: "SONUNA KADAR DİRENECEĞİZ"

İşbaşına gelir gelmez işçi ve emekçi düşmanlığı yapmaktan kaçınmayan RP'li Belediye Başkanı Ahmet Pembegüllü 733 emekçiyi işten attı. İşçilerden aldığı ilk yanıt ise, "Direneceğiz. Çünkü uğrunda direndiğimiz şey ekmeğimizdir, işimizdir, aşımızdır, ailelerimiz, çocuklarımız ve geleceğimizdir" şeklinde oldu.

Evet, Gebze Belediyesi'nde çalışan işçi ve memurlar işten atılanı ve atılmayanı ile birlikte topluca direnişe geçti. Bu direniş Gebze bölgesinde son günlerde artan işçi kıyımlarına karşı da önemli bir yanıt olma misyonunu taşıyor. Başta Dilovası ve Darıca belediyelerinde işten atılan işçiler olmak üzere son günlerde Gebze'de işten atılan işçi sayısı 30 bine ulaştı. Sessizce sürdürülen bu kıyım politikası bozulmalıydı. Gebze belediye işçileri Bugün işte bunun mücadelesini veriyorlar. Şimdi bu mücadeleye bütün emekçi bugün tek yorlar. Kazanmasında işçilerin, emekçilerin tüm güçleriyle direnişe geçmesi gerekiyor.

"KARARLIYIZ, MUTLAKA KAZANACAĞIZ"

İşten atılan 653 işçi ve 80 memur kıyımın nedenini sorduklarında klasikleşmiş aynı cevabı aldılar. "Belediyede işçi fazlalığı var ve ücretleri ödeyemiyoruz." İşçiler kararlı, işçi aileleri ve Gebze halkı direnişi sahipleniyorlar. Belediyede yaşanan işçi kıyımının duyulmasıyla birlikte parkta toplanmaya başlayan işçi aileleri gelişmeleri öğrenmeye çalışıyorlar. İşçi aileleri kimlerin işten atıldığını, belediye binasının içinde neler olup bittiğini öğrenmeye çalışırken belediye binasını işgal eden işçiler "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız," "İşçi Kıyımına Son", "Adil Düzen Dediler Hakkımızı Yediler" sloganlarıyla belediye binasını işgal ettiklerini, direnişe başladıklarını duyurdular. İşçilerin işgal eylemiyle birlikte binanın içinde rehin kalan RP'li çalışanlar can güvenliklerinin olmadığı gerekçesiyle telaşla polisi aradılar, can güvenliği istediler. Bir anda belediye binası kalkanlı, coplu polisler tarafından abluka altına alındı. Bu arada suçluluk psikolojisiyle kaçmaya çalışan bir belediye meclis üyesi, binayı işgal eden işçi ve memurlar tarafından dövülerek cezalandırıldı. Direnişçilerin dışarıya çıkmasına engel olduğu belediye başkanı ve meclis üyeleri ise gece saatlerinde polisler tarafından belediye binasından kaçırıldılar. Bunun üzerine başlayan çatışmada işçi, memur ve polislerden çok sayıda kişi yaralandı.

"Örnek Bir Direniş Yaratmak İstiyoruz"

İşçilerden Ersal Karakaya dirençlerini şöyle anlatıyor: "Türkiye'de örnek bir direniş yaratmak istiyoruz. Biz direnişçi işçiler, zafer kokusunu şimdiden almaya başladık. Bunu söylerken buradaki geniş halk desteğine güveniyoruz. Gebze Belediyesi'nde başlattığımız bu direniş, işçilerle sınırlı kalmadı. Öğretmenler, esnaflar, memurlar, sağlık çalışanları, DKÖ'ler vb. bizleri desteklemek için kendi aralarında bir komisyon oluşturdular. Yani tüm Gebze halkı direnişçi işçilerle birlikte mücadele ediyor. Bizler burada ikinci bir Paşabahçe yaratacağız hatta Paşabahçe'yi aşacağız."

İşçi aileleri de sloganlarıyla işçilere destek verirken gece gündüz belediye binasının önünü terk etmiyorlar. İşçilerin attıkları her slogana katılan, slogan[illegible] zafer işaretleriyle pekiştiriyorlar. İşçilerin anlatıyor: "Bu direniş sadece işçilerin değil, bu hepimizin dirençidir. Ben 13 yıldır Gebze'de çalışıyorum. Belediyede çalışanım yok, işçilere destek vermek için buradayım. Kimse bu işçilerin işsiz kalmasını isteyemez. Eğer buradaki insanlara destek vermezsem vicdan azabı duyarım. Burada çalışanların hepsi benim evlatlarım, bu direnişi sonuna kadar destekleyeceğim." Yine direnişe destek veren işçi ailelerinden Zülfiye Koçak "Eşim bir yıldır belediyede çalışıyordu. 9 çocuğum var. Dışarıdan ekmek toplayıp çocuklarımın karnılarını doyuruyorum. Bir oğlum askerde. Bakın şimdi düştüğümüz şu hale. Bizleri aç bırakıp ölüme mahkum ediyorlar. Lanet olsun böyle düzene. Kazanıncaya kadar buradan ayrılmayacağız." diyor.

Gebze'de İşçi, memur, esnaf ve DKÖ'ler direniyor. Gün, direnişleri yaygınlaştırma günüdür.

"Adil Düzen" sloganının bir aldatmacadan öteye gitmediğini, düzenin karşısında bir parti olmadığını, belediyelerde gerici zihniyeti yerleştirmek için çalıştığını belirten Mehmet Demirci ise şunları anlatıyor: "İşçi kıyımları ülkenin günlük politikası haline geldi. Bu politikayı özel-

Mersin Büyükşehir Belediyesi

Direniş gücü artarak sürüyor

Mersin Büyükşehir Belediyesi'nden Yenişehir İlçe Belediyesi'ne atanan 200 işçi ANAP'lı Belediye Başkanı B. Adnan Özçelik tarafından işten atıldılar. İşçiler atama kararından sonra işbaşı yapmak için beklerken belediye başkanı 153 işçinin çıkışını vermişti bile. 13 Haziran'da ise 17 işçi daha işten çıkarıldı. 1 Haziran'dan bu yana işten çıkarılan işçilerin kamuoyu desteğini engellemek isteyen belediye başkanı ise, "İşçilerin işe gelmeden maaş aldığı" yalanına sarılıyor.

Yenişehir Belediyesi'nde işten atılan işçiler ise topluca bir karşı koyuş örgütleyemediler. Ancak işten atılan 4 işçi, belediye önünde oturma eylemine başlayınca sonraki günlerde bu sayı 30'a yükseldi. Oturma eylemi her gün saat 08.00 ile 17.00 arasında sürüyor.

9 Haziran'da bir basın açıklaması yapan işçiler belediye başkanının gerçek amacını açıklayarak, işçiler üzerinde oynanan oyunları bozacaklarını belirttiler. İşçiler basın açıklamasında ayrıca; belediyeden iş ve görev beklerken çıkışlarının verildiğini; işçücünden başka satacak bir şeyleri olmayan işçilerin sokağa atılarak belediye hizmetlerinin bir avuç müteahhite peşkeş çekilmeye çalışıldığını vurguladılar.

İşçilerin basın açıklamasına Eğit-Sen, Liman-İş, Petrol-İş, Oleyis ve Tüm Bel-Sen'in Mersin şubeleri de katılarak destek oldular.

İşçiler basın açıklamasından sonra, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "Yaşasın İşçilerin Birliği" vb. sloganlarını attılar.

İşçilerin örgütlü olduğu Belediye-İş Sendikası ise genel olarak kıyıma duyarsız ve tepkisiz davranıyor. 13 Haziran'da 17 işçinin daha işten atılmasından sonra işçiler Belediye-İş Mersin Şubesi'nin önüne gelerek sendikanın tutumunu protesto ettiler. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganı atan işçiler, kendi güçlerine dayanarak kazanacaklarını belirtirken sendika binasından Mersin şehir merkezine doğru 17 Haziran günü bir yürüyüş başlatacaklarını açıkladıktan sonra dağıldılar.

DLMK'li öğrenciler ise 14 Haziran'da "Yenişehir İşçisi Yalnız Değildir" sloganını atarak işçilere destek ziyaretinde bulundular.

İşten Atılan Arpaçsakar Belediye İşçilerinin Açlık Grevi Sürüyor

Mersin'in Arpaçsakar Belediyesi'nde 18 Mayıs'ta işten çıkartılan 5 işçinin 1 Haziran'da başlattığı açlık grevi ikinci haftasını doldurdu. Direnişteki işçilerin sağlık durumları günden güne bozulurken, faşist Belediye Başkanı Duran Ünlü her gün evinde eğlence düzenlemeye devam ediyor. Direnişin 10. gününde zorla hastaneye kaldırılan Safiye Toksöz ve Maksut Öcal zorla tedavi edilmek istenildi. Tedaviyi reddettiği halde ağırlaşmasından korkulan 50 yaşındaki Safiye Toksöz, zorla tedavi edildi. Toksöz yeniden arkadaşlarının yanına döneceğini ve açlık grevine devam edeceğini açıkladı. Diğer direnişçi Maksut Öcal ise, "Ben burada işime geri dönünceye kadar direneceğim. Sonunda ölüm de olsa burada kalacağız." diyerek tedaviyi kabul etmedi.

Açlık grevindeki işçiler, sınıf kardeşlerinden daha fazla destek bekliyorlar.

likde RP'li belediye başkanlarına uygulatmaya başladılar. Bizler işçi kıyımlarını RP belediyesiyle özdeşleştirmiyoruz. RP belediyesi tabiri caizse zumanın son deliklerini oluşturuyor. İşçi kıyımları RP'nin değil düzenin bir politikasıdır. Hedefimiz RP'nin de ötesinde Türkiye'de yaşanan işçi kıyımlarına ve haksızlıklara dur demektir. 27 Mart yerel seçimlerinden sonra yönetime gelmiş olan gerici zihniyetin akımı olan RP'nin "Adil Düzen"inin kandırmaca, aldatmacadan başka bir şey olmadığını çok iyi biliyoruz. Çünkü düzenin çamuru içinde debelenenler düzen karşıtı olamazlar.

"DİRENİŞİMİZ KOMİTELERİMİZLE ŞEKİLLENİYOR"

Direnişin zaferle sonuçlanması için örgütlü bir çalışmanın önemini bilen Gebze Belediye işçileri, direnişin başladığı gün komitelerini oluşturarak eylemlerini belli bir disiplin çatısı altına almaya başladılar. Bugün kazanımlarla biten direnişlerde komiteleşmenin önemini kavramış olan Gebze işçileri kurdukları komitelerin daha ilk günlerinde hayata geçirdiler. Direnişçi işçilerden olan Emsal Karaçal komiteleşme çalışmalarını ve kurdukları komiteleri şöyle anlatıyor: "İşçi sınıfının onuruna yakışır bir direniş başlattık. Direnişin başlamasıyla birlikte komitelerimizi oluşturduk. Direnişi disiplinli bir çalışma altına almaya çalışıyoruz. Direniş komitemiz 20 kişiden oluşmaktadır. Komitede bulunan her bir kişi 10 kişilik bir alt komite oluşturmak zorunda. Bu da 200 kişiye tekabül etmektedir. Kurduğumuz komitelerle en geniş kesime hitap ederek çalışmalarımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Başlatmak istediğimiz disiplinli bir direnişle Türkiye'de örnek bir direniş yaratmak istiyoruz."

"DİRENİŞİMİZ TÜM İŞÇİ SINIFININDIR"

Son dönemde 30 bine yakın işçinin atıldığı Gebze'de, belediye işçileri "Direnişimiz tüm işçi sınıfınındır" diyor. Son zamanlarda artan işçi kıyımlarına dur demek için başlatılan bu direnişi bütün işçi sınıfının sahiplenmesi gerektiğini belirten Mehmet Demirci şöyle diyor: "Bizler inanıyoruz ki, bu onurlu direnişimize geniş halk yığınları ve Türkiye'nin her yerinden işçi arkadaşlarımız destek vereceklerdir."

"Direnişimizi Pazarlık Konusu Yaptırmayız"

İşten atılmalar karşısında sessizliğe gömülen sarı sendikacılar, işçilerin tepkilerini basın açıklamalarıyla, kısmi eylemlerle geçiştirmeye çalışıyorlar. Sarı sendikaların yöneticileri ise tüm engellemelerine rağmen önleyemedikleri direnişler için "bizim direnişimiz" demekten kendilerini alamıyorlar. Mücadeleyi engellemeyi kendilerine görev edinen sarı sendikacılar, bugün Gebze işçileri için de aynı oyunu oynamaya çalışıyorlar. Direnişlerini işverenle sendika arasında pazarlık konusu yapmayacaklarını söyleyen belediye işçileri ise atılan bütün işçiler geri alınıncaya kadar direnişlerini sürdüreceklerini açıklıyorlar. Sendikanın işçilere danışmadan alacağı her karara karşı çıkacaklarını vurgulayan Emsal Karaçal "Direnişimizi pazarlık konusu yaptırmayacağız" diyor.

Gebze Direnişi Dayanışma ile Büyüyor "MÜCADELENİZ MÜCADELEMİZDİR"

Haklar ve Özgürlükler Platformu ile SİP, Genç Ekin Sanat Merkezi, Tüm Maliye-Sen, Tüm Gıda-Sen 15-16 Haziran'ın yıldönümünde Gebze belediye işçilerini ziyaret ettiler. Gebze Belediyesi'nin bulunduğu meydanın yakınlarında bir araya gelen topluluk "Mücadeleniz Mücadelemizdir", "Direnişte Yalnız Değilsiniz" yazılı pankartlarla yürüdü. Ayrıca yürüyüş boyunca "Birlikte Daha Güçlüyüz-SAĞLIK-SEN", "15-16 Haziran Direnişleri Gebze Direnişine Işık Tutuyor-Devrimci Mücadelede Gebze Halkı", "Uğraşmayın Biz Kazanacağız-BEM-SEN"liler" yazılı pankartlar ve çeşitli dövizler açıldı.

Kortej Gebze belediye işçileri tarafından "Yaşasın Halkların Kardeşliği, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları ve alkışlarla karşılandı. Ziyaretçileri aralarına alıp bir çember oluşturan direnişçi işçiler Bem-Sen Başkanı Ali Oral'ın yaptığı konuşmayı sık sık "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Geliyor Geliyor Genel Grev Geliyor" sloganlarıyla, alkışlarla kestiler. Ardından TİYAD ve SİP adına yapılan konuşmalarda Gebze direnişçilerinin yanında oldukları belirtildi.

Gebze belediye işçileri sendika ağalığını altetmiş, işçi sınıfının dayanışmasını sağlayarak topluca direnişe geçmişlerdi. Bu kararlılık bazı sendika ağalarını da harekete geçmeye zorluyordu. Nitekim Türk-İş İstanbul Temsilcisi de bu direnişi ziyaret ederek, "desteğe" gelenler arasındaydı. Ancak konuşmasında tepkileri yalnızca Refah Partisi üzerine yoğunlaştırmaya çalışarak, "Bu ilçenin Kaymakamını hatta Kocaeli Valisini işçileri desteklemeye çağırıyorum, devlet işçisine sahip çıkmalıdır, yoksa toplumsal çalkantılar doğar" diyerek, iktidarı sözde tehdit ettikten sonra, "Eğer devlet işçiye sahip çıkmazsa, sendikalar sahip çıkar, biz sahip çıkarız" sözleri işçiler tarafından "Direnişler bittikten sonra mı?" sözleriyle protesto edildi. İşçiler polisin belediye binasını koruma bahanesiyle, tehdit amacıyla diye oluşturdukları barikatın önünde kendi kordonlarını oluşturdular.

Grup Özgürlük Türküsü'nün türküleriyle, Genç Ekin Sanat Merkezi'nin de şiir dinletisiyle katıldığı bu ziyaret sırasında Sağmalcılar Cezaevi'nden Devrimci Sol tutsaklarının gönderdiği mesaj "Şu an aramızda değiller ama yürekleriyle, fikirleriyle yanıbaşımızdalar" sözleriyle sunuldu. Mesaj işçiler ve aileleri tarafından dakikalarca süren alkışlar ve zılgıtlarla karşılandı.

EMİNÖNÜ BELEDİYE İŞÇİLERİ DAYANIŞMADA

16 Haziran'da Eminönü Belediyesi'nin Fen İşleri önünde toplanan işçiler, bir basın açıklaması yaparak, işten atılarak direnişe geçen Adana, Gebze belediye işçilerinin direnişini desteklediklerini belirttiler. Ellerinde dövizler taşıyan işçiler, 5 Nisan paketi ve işçi kıyımlarına karşı da sloganlar attılar. İşçiler 19 Haziran'da ise Gebze belediye işçilerine destek ziyareti yapacaklar.

1300 Petlas işçisi açlık grevi yaptı

✓ Gebze'de başlayan işçi direnişlerinin ardından direnişlere PETLAS (Petrol ve Lastik Sanayi) işçileri de katıldılar. 5 Nisan kararları çerçevesinde kapatılması gündeme gelen PETLAS'ta işçiler aşına, onuruna, geleceğine sahip çıkmak için 14 Haziran'da Kırşehir'de bulunan fabrikalarında 1300 kişiye 2 günlük açlık grevi yaptılar. Zarar ediyor denilen PETLAS'ta çalışan bütün işçiler iktidan yalanlıyor. 30 bin dolarlık bir yatırımla fabrikanın %30 artan bir oranla üretime geçeceğini açıklıyorlar.

✓ Bugün PETLAS, yarın Zonguldak ve THY, hepsi tekelci sermayeye peşkeş çekilmeye hazırlanıyor. İşlerini, emeklerini, onurlarını savunmak için direnişe başlayan PETLAS işçilerinin direnişi desteklenmeli ve tüm ülkeye yayılan direnişler ekonomik taleplerle sınırlı kalmaktan kurtarılmalıdır...

Adana Büyükşehir Belediye işçileri: "Hedef Ankara"

Yerel seçimler sonrasında 200 işçinin işten çıkartıldığı Adana Büyükşehir Belediyesi'ndeki direniş, oturma eyleminden Ankara yürüyüşüne dönüştürüldü. 10 Haziran'da Adana Genel-İş Sendikası'nda bir basın açıklaması yapan belediye işçileri Abidin Dino Parkı'nda süren direnişlerini bitirdiklerini, mücadelelerini Ankara'ya yürüyerek sürdüreceklerini söylediler. İşçiler Adana'daki bütün demokratik kitle örgütlerini, siyasi parti temsilcilerini ve Adana halkını 13 Haziran'da başlattıkları yürüyüşe destek olmaya çağırıyorlar. Ankara'ya yürüyüş kararı alan belediye işçileri, işten atılan ancak direnişe katılmayan diğer işçilerin evlerini de tek tek dolaşarak yürüyüşe destek vermelerini istediler.

Adana Belediye İşçileri ve Çukurova Üniversitesi'nden atılan işçiler 13 Haziran günü Abidin Dino Parkı'nda toplanarak yürüyüşün son hazırlıklarını yaptılar. Çukurova Özgür-Der'li aileler, DİSK'e bağlı sendikaların temsilcileriyle SHP ve CHP Adana il yöneticilerinin destek verdiği yürüyüş saat 10.00'da başladı. "Ölmek Var Dönmek Yok", "İşimizi İstiyoruz, Kararlıyız", "İşimiz İçin Geliyoruz Ankara", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" gibi pankartlarıyla yaklaşık 300 kişilik bir kortej oluşturuldu. Polis ise direnişçileri kuşatarak ilk günden gözdağı vermeye çalışıyordu. Polisin engellemeleri "İşçi Kıyımına Son", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla karşılık buldu.

E-5 karayolunda ilerleyen direnişçilere ilk desteği ÇUKOBİRLİK işçileri verdiler. Adana-Ankara yolu üzerinde bulunan ÇUKOBİRLİK fabrikasının önüne gelen direnişçiler, ÇUKOBİRLİK işçileri tarafından "Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla karşılandılar. 50 kişilik bir grupla korteje katılan ÇUKOBİRLİK işçileri Yenice çıkışına kadar slogan atarak direnişçileri Ankara'ya uğurladılar.

Hep birlikte ayağa kalkmazsak, işçi kıyımları hem meşrulaşır, hem daha da yaygınlaşır.

Belediye İşçileri Yalnız Değil

Yenice'ye sloganlarıyla giren işçiler burada da Devrimci Sol Güçler tarafından "Haklıyız Kazanacağız", "İşçi Kıyımına Son" pankartlarıyla karşılandılar. İlk konaklamalarını Yenice'de yapan işçiler yörede halkı tarafından coşkuyla karşılandılar. Yenice halkı, evlerinde hazırladıkları yemekleri direnişçi işçilere göndererek desteklerini gösterdiler. Yenice Hacı Bektaş Veli Derneği başkanı direnişçi işçilerin yanlarına gelerek işçileri derneğe davet ettiler. Slogan atarak derneğe giden işçiler dernekte marş ve türküler söylediler, halaylar çektiler.

Ertesi gün yola devam eden işçiler, Yenice'nin 10 km ilerisinde polis barikatıyla karşılaştılar. Ellerindeki uzun namlulu silahlarıyla işçilere gözdağı vermeye çalışan polisler sözlü satışmalara başladılar. Satışmalardan bir sonuç alamayınca yürüyüş kortejinin önünde silahlarıyla birlikte yürümeye başlayan polisler, çevre halktan ve esnaftan gelen desteği engellemeye çalışmalarına rağmen başarılı olamadılar.

ÇUKOBİRLİK Fabrikası'nda çalışan işçiler ise bir araçla öğle yemeklerini direnişçi işçilere ulaştırdılar. Yürüyüşün ikinci gününde 25 km. yol alan direnişçiler, Tarsus'a geldiklerinde yöre halkı tarafından coşkuyla karşılandılar. İşçiler, geceyi Dörtler Belediyesi'nde geçirdiler.

İSTON işçileri iş bıraktı

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı şirketlerden İSTON A.Ş'de önce 13 Haziran'da 8 işçi işten atıldı. Buna karşılık İSTON'daki işçiler ilk tepkilerini 14 Haziran'da iş bırakma biçiminde gösterdiler.

225 işçinin çalıştığı işyerinde başlayan eyleme işçi aileleri de destek verdiler. İş bırakma eylemini işyeri bahçesindeki lokalde sürdüren işçiler lokalin etrafını üzerinde "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Emek En Yüce Değerdir", "Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği" yazılı pankartlarla donattılar.

İş bırakma eyleminin ilk günü bir basın açıklaması yapan işçiler, daha sonra DİSK 2. Bölge Başkanı Hüseyin Ayık ve Genel-İş 8 Nolu Şube Başkanı Vedat Karakaya aracılığıyla işveren konumundaki İSTON A.Ş Genel Müdürü Süreyya Polat'la görüştüler. RP'li yöneticiler görüşmede geri adım atmayacaklarını belirttiler. Ve işveren 16 Haziran'da 17 işçiyi daha işten atarak fabrikayı üretime kapattı. İSTON işçileri ise direnmekten başka seçeneklerinin olmadığını dile getirdiler.

İSTON işçileri, ekmek için, yaşamak için karamsarlığa düşmeden, direnerek kazanacağın bilinciyle hareket etmelidir.

"Açlık, Yürüyüş, Ankara... Ne Gerekiyorsa Yapacağım"

İSTON'da iş bırakma eylemi yapan işçilerin yanında işçi aileleri de var. İşçi kıyımı ve direniş konusunda işçilerle birlikte ailelerin de görüşlerine başvurduk. Kazanacaklarına olan inançları, kıyım karşısındaki tepkileri ve sonrası için şunları söylüyordular:

Aygül Özdemir *(Kocası işten atılan işçi eşi):* Eşim işten atıldığında bana telefon etti. Hemen İSTON'a koştum. Gösterdiğim ilk tepki çocuklarımla birlikte üstüme gaz dökerek kendimi yakma düşüncesi oldu. 4 çocuğum var ve bunların hiçbir güvencesi yok. Temsilci işçiler yapacak çok şeyimiz var diyerek kendimi yakma fikrinden beni vazgeçirdiler. Açlık dahil, yürüyüş dahil, Ankara dahil. Ne gerekiyorsa yapacağım.

Abbas Yılmaz *(5 yıllık işçi):* Arkadaşlarımızı işten attılar. Bizi de sıraya koyduklarını biliyoruz. İşçilerin hepsi konuya duyarlı. Sonuna kadar da duyarlı kalacağız.

Ali Kavak *(5 yıllık işçi. İşten atıldı):* Burada gerçekleşen işçi kıyımının ilk yanı siyasi bir amaç taşımasıdır. İşbaşına gelen yönetim kendi düşüncesi dışında hiç kimseyi burada barındırmak istemiyor. DİSK'e bağlı sendikal örgütlülüğümüzü dağıtıp, Hak-İş'i öne çıkarmaya çalışıyorlar. Biz de sonuna kadar davamıza sahip çıkacağız. Eşim ve çocuklarım her gün buraya gelerek direnişimize ortak veriyorlar.

İşten atılan İSFALT işçilerinden çağrı

Güç ve eylem birliği

İstanbul'daki belediyelerde Nisan ayından bu yana işten çıkartılan işçi sayısı 500'e yaklaştı. Eyüp, Pendik, Güzeltepe belediyelerinde yaşanan kıyım Büyükşehir Belediyesi'ne sıçradı. İstanbul Ulaşım A.Ş.'den (Çağdaş Tramvay) sonra İSFALT işyerinden de 9 işçi çıkarıldı.

Belediye işçileri bu durumu 8 Haziran'da İSFALT girişinde yaptıkları bir basın açıklamasıyla protesto ettiler. Eylem sırasında işçiler, "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "Yaşasın Türkiye İşçi Sınıfının Birliği" yazılı pankartlar açtılar. DİSK 2. Bölge Başkanı Hüseyin Ayık son dönemlerde artan işyeri kapatmalar ve işçi kıyımlarıyla ilgili bir konuşma yaptı. Genel-İş 8 No'lu Şube Başkanı Vedat Karakaya'nın okuduğu basın açıklamasında ise şöyle denliyordu: *"Bizler böyle sessiz kalmaya devam ettiğimiz sürece bu ve benzeri saldırılar, işimize, ekmeğimize ve özgürlüğümüze yönelecek ve yoğunlaşacaktır. Özellikle RP'li, ANAP'lı belediye başkanlarının saldırılarına hep birlikte yanıt vermek zorundayız. Genel-İş Sendikası olarak işkolumuzda örgütlü bütün işçi ve memur sendikalarını iş ve eylem birliği yapmaya çağırıyoruz."* Eyleme katılan 100 kadar işçi daha sonra "İSFALT İşçisine Patron Baskısına Son", "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Fabrikalar İşçinindir Kapatılamaz" sloganlarını attıktan sonra dağıldı.

Tekel memurları:

"İşimiz, aşımız, onurumuz için ayağa kalkalım"

İstanbul'da yemek bedelleri yükseltilen Tekel Genel Müdürlüğü memurları bu durumu protesto ettiler. 9 Haziran'da işyeri önünde bir basın açıklaması yapan Tüm Gıda-Sen'e üye TEKEL çalışanları, bu defaki protestolarını 14 Haziran'da Cibali Sigara Fabrikası önünde yaptılar.

Sigara fabrikasının karşısındaki Haliç Parkı'nda öğlen saatinde Tüm Gıda-Sen yazılı bir pankart açan 100 civarında memur, elleriyle bir yeşil soğan ve ekmekle birlikte gösteriye başladılar. Memurlar, "Soygun Paketi Geri Alınsın", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını atarken, Cibali TEKEL işçileri de bu sese kulak vererek memurların eylemine katılmaya başladılar. Burada-ki işçilerle birlikte eyleme katılanların sayısı 400'ü buldu. İşçilerin de eyleme katılmasının coşkusuyla kitle hep birlikte "İşçi Memur El Ele Mücadeleye", "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" sloganlarını attılar. Eylem sırasında Tüm Gıda-Sen adına bir basın açıklaması yapıldı. "İşimiz, Aşımız, Onurumuz İçin Ayağa Kalkalım" vurgusu yapılan basın açıklamasında; "Bugün içinde bulunduğumuz durumu gözönüne almak ve ona göre hareket etmek durumundayız. İster işçi, isterse memur statüsünde çalışalım, hangi sendikada olursak olalım soygun paketine karşı başlatılan mücadeleye güç katmaya çağırıyoruz." denildi.

Bursa'da gençlik "Baskılara Hayır" dedi

Uludağ Üniversitesi'nde jandarma terörü... 18 gözaltı...

Bursa (Mücadele)- Uludağ Üniversitesi Görükle Kampusu'nde sivil faşist saldırıları protesto etmek isteyen öğrenciler, jandarma tarafından gözaltına alındılar. son günlerde yoğunlaşan sivil faşist terör, saldırılar sonucunda Mustafa Yıldırım adlı öğrencinin felç olması ile doruğa ulaştı. Yaşanan bu gelişmeler üzerine, 13 Haziran günü kampuste basın açıklaması yapmak isteyen ve aralarında Dev-Gençlilerle birlikte diğer siyasi çevrelerin de bulunduğu grubu saldıran jandarma, 18 kişiyi gözaltına aldı.

Arkadaşlarının serbest bırakılması ve saldırıları protesto etmek için Bursa HADEP İl binasında açlık grevine başlayan öğrencilerin açlık grevi, gözaltındaki arkadaşlarının 15 Haziran günü serbest bırakılması üzerine bitirildi. Açlık grevine Gençliğin Sesi okurları dışındaki tüm çevreler katıldılar. Basın açıklaması ve açlık grevini Devrimci Mücadele Birliği'ni oluşturan (Dev-Genç, Militan Gençlik, DPG ve Gençlik Yıldızı) gruplar ile YDG birlikte yaptılar.

1984 Ölüm Orucu şehitlerinin de anıldığı açlık grevine, üniversiteliler dışında DLMK'lı ve LÖB'lü öğrenciler de katıldılar.

Mimar ve mühendisler Başbakanlığa yürüdüler

TMMOB 33. Genel Kurulu 13-14 Mayıs tarihleri arasında 21 meslek odasının katılımıyla Ankara'da TEK Genel Müdürlüğü Kongre Salonu'nda yapıldı.

Kongreye katılan Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi delegeleri "5 Nisan kararlarını protesto amacıyla genel kurula ara verilip başbakanlığa yürünmesi" istemiyle divan başkanlığına bir önerge verdiler. Divan başkanlığı tarafından genel kurulun oyuna sunulan önerge kabul edilerek Başbakanlık Binası'na yürüyüş kararı alındı. 12 Eylül 1980'den bu yana, TMMOB Genel Kurulu'ndan halkın demokratik ve ekonomik taleplerini destekleyen böyle bir kararın ilk defa çıkıyor olmasından dolayı, bu karar TMMOB için tarihsel nitelik taşıyor.

Ertesi gün alınan karar doğrultusunda TEK Genel Müdürlük binası önünde toplanan 300 delege bir basın açıklaması yaptıktan sonra yürüyüşe geçerek başbakanlık binası önüne geldi. Burada "5 Nisan Ekonomik Paketine Hayır", "KİT'ler Özelleştirilemez", "Karabük Kapatılamaz" vb. sloganlar atıldı. Daha sonra bir heyet başbakanlık binasına girerek Başbakanlık Özel Kalem Müdürlüğü'ne mühendislerin ve mimarların yıllardır birken sorunlarını dile getiren bir bildiri bıraktılar. Bildiride ise özetle şunlar vurgulanıyordu: **"Mühendis ve mimarlar olarak toplumun diğer tüm çalışanları gibi sabrımız tükenmiştir. Daha fazla açlığa, yoksulluğa, ölüme, kişilik ve ahlaksal çöküntüye yol açacak olan 5 Nisan soygun paketine karşı direniş gösterelim. Krizin nedenlerinden biri olan Kürt halkına yönelik katliamcı politikaya son verilmesi için; özelleştirme ve işten çıkarmaların durdurulması için; yoksulluktan, ölüm ve açıktan, baskı ve terörden, ahlaksal çöküntü ve yozlaşmadan, kısaca insan yaşamının harcanması üzerine kurulmuş toplumsal yapının, halkın yararına bir yapıya dönüştürülmesi için; Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım".** Başbakanlık binası önünde eylemin amacı ve bırakılan bildirinin içeriği hakkında basın açıklaması yapan delegeler toplluca genel kurulun yapıldığı salona döndüler.

Bir emekçi düşmanı

Göğüs hastalıkları hastanesi başhekimi

İzmir Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nde sağlık emekçilerinin örgütlenmesinin ve hakları için mücadele etmesinin önündeki en büyük engellerden birisi, polisle işbirliği içerisindeki Başhekim Dr. Kunter Kerim. Geçmişte ve şimdiki davranışlarıyla sağlık emekçilerinin demokratik istemlerine engel olmaya çalışan, pek çok sağlık emekçisinin haklarının gasp edilmesine, sürgüne gönderilmesine neden olan Başhekim Dr. Kunter Kerim, Sağlık-Sen İzmir temsilciliğinin yazılı ve sözlü olarak defalarca kendisini uyarmasına rağmen pervasızlıklarına devam ediyor.

Bu despot kişiye tepki duyan sağlık emekçileri ise şunları söylüyorlar: "Bu kişiye karşı tepkileri örgütleyerek, imza kampanyası düzenleyerek gücümüzü göstereceğiz. Sağlık emekçileri sürgün ve baskılara karşı demokratik tavrını örgütlü olarak gösterecektir".

Ölüm Orucu şehitleri anıldı

Devrimci Sol Güçler 14 Haziran'da Ölüm Orucu şehitlerini mezarları başında andılar. Anmaya TİYAD'lı aileler, işçiler, memurlar, DLMK'lılar, İYÖ-DER'liler ve sanatçılar katıldı. Geleneksel beyaz başörtülerini ve kızıl bantlarını takan TİYAD'lı analar mezarları karanfillerle donattılar. Anma devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Anmada bir konuşma yapan Ölüm Orucu direnişçilerinden Zeynel Polat şunları söyledi: "Ölüm Orucu siyasi iktidarın baskı ve sindirme politikalarına karşı sistemli bir direnişin en belirgin ifadesidir. '84'te siyasi tutsakların önünde iki yol vardı. Ya siyasi iktidarın baskılarına boyun eğecekler ve siyasi kimliklerini, onurlarını kaybedecekler, ya da canlarını ortaya koymak pahasına direnecekler. İşte bu noktada devrimciler ikinci yolu seçtiler. Onların bıraktığı direniş mirasını bugün emekçiler devraldılar. Yeni Apo'lar, Haydar'lar, Fatih'ler, Hasan'lar ve yeni İbrahim'ler, Avni'ler, Şaban'lar ile büyüyor kavga. Onlar sonuna kadar kavgacı, sonuna kadar devrimci olarak yaşadılar. Ve kavgamız sürdükçe, devrime yürüdükçe yaşayacaklar."

Anma Ölüm Orucu şehitlerini ve direnişi anlatan şiirlerle devam etti. Bu arada "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Ölüm Orucu Şehitleri Onurumuzdur" sloganları atıldı. Grup Özgürlük Türküsü de söylediği türkülerle Ölüm Orucu şehitlerini selamladı: "Ben Hasan'ım Geldim İşte" derken Mudanyalı devrim emekçisi ve devrim hamalı Hasan'ı, "Bir Türküdür Direniş" diye devam eden parçalarında ölmü gülerek kucaklayan dört Ölüm Orucu şehidini ve geleceğe taşıdıkları kavgayı dile getiriler. Son olarak hep bir ağızdan söylenen "Bize Ölüm Yok" türküsü ile şehitlerimizin ölümsüzlüğü haykırıldı.

ZEYTİNBURNU HALKEVİ'NDE ANMA VE PANEL

Devrim tarihimizin belli dönemeçlerini ifade eden devrim şehitlerini anmayı sürdüren İstanbul Zeytinburnu Halkevi'nde 9 Haziran'da yapılan bir toplantı ile de Ölüm Orucu şehitleri anıldı.

Şehitler anısına yapılan saygı duruşundan sonra gazetemiz Mücadele ve Halkın Gücü gazetesi temsilcilerinin yaptığı konuşmalarla 12 Eylül'le birlikte cezaevlerinde yaşanan süreç ve Ölüm Orucu direnişinin o sürecteki rolü ile bugüne bıraktığı dersler anlatıldı.

'84'e gelindiğinde cezevlerindeki direnişin yol ayrımına geldiği, Ölüm Orucu'nun bu yol ayrımını açıkça ortaya koyarak statükocu çizgi ile devrimci direniş çizgisini birbirinden kesin sınırlarla ayırdığı vurgulandı. Bugün solun o dönemi değerlendirmekten kaçındığı, ancak bunun ders çıkarmak açısından yanlış bir tutum olduğu vurgulanarak, en azından bugün sonuçların çok daha açık görülebildiği şartlarda geçmişteki hataları ve direnişin belirleyici rolünü kabul etme olgunluğunun gösterilmesi gerektiği belirtildi.

Tartışma bölümünde özellikle "statükocu sol" saptamasına karşı çıkan, hatta bu siyasi terimin kullanılması karşısında "Sizi protesto ediyorum!" diyebilen oportünist çevrelerin "biz de direndik" yollu tepkileri üzerine süreç daha geniş açılarak tartışıldı. Tartışmanın ardından Grup Gün ışığı'nın söylediği türkülerle ve "Haklıyız Kazanacağız" marşı ile anma sona erdi.

E-5'TE GÖSTERİ: "SAVAŞACAĞIZ"

Devrimci Sol Güçler 13 Haziran saat 23.00'de E-5 karayolunu keserek yaptıkları bir gösteriyle Ölüm Orucu şehitlerini andılar. Nurtepe E-5 karayolunu keserek gösteri yapan Devrimci Sol Güçler "Şehitlerimizden Öğrendik Savaşmayı, Silahları Susmayacak, Savaşacağız" yazılı bir pankart ve Devrimci Sol bayrağı açtılar. Karayolu üzerinde yolun her iki yönü de kesilerek başlatılan gösteride yol lastiklerle kapatıldıktan sonra benzin dökülerek lastikler ateşe verildi. Devrimci Sol Güçler gösteri sırasında "Ölüm Orucu Şehitleri Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını attılar.

15 Haziran günü Devrimci Sol Güçler, Üsküdar Zeynep Kamil Hastanesi önündeki Altıyol'da da lastik yakıp molotof kokteyli atarak yolu trafiğe kapattılar. Eylem yerine "Ölüm Orucu Şehitleri Mücadelemizi Aydınlatıyor" yazılı ve Devrimci Sol Güçler imzalı bomba süsü verilmiş pankart asarak eylemi bitirdiler.

15 Haziran günü İncirli Yurt durağı üstgeçidine "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz-Dev-Genç" imzalı bir pankart asıldı. 16 Haziran günü de Taksim Gümüşsuyu Caddesi üzerine yine Dev-Genç tarafından "Ölüm Orucu Şehitlerimiz Onurumuzdur" yazılı bir pankart asıldı.

ÜMRANİYE: ANMA TOPLANTISI

12 Haziran günü Ümraniye'de yapılan bir toplantı ile Ölüm Orucu şehitleri anılarak Ölüm Orucu süreci anlatıldı. Bugüne bıraktıkları değerlerin mücadele içindeki rolünün vurgulandığı anmada ayrıca bir video gösterimi yapıldı.

Ümraniye SİP'te gerçekleşen anmaya 60'ı aşkın devrimci katıldı. Saygı duruşundan sonra yapılan konuşmalarda Ölüm Orucu direnişinin, hareketi en zor koşullarda sahiplenmenin bir örneği olduğu ve devrimci direniş geleneğimizi köklüştürerek, büyük bir savaşma kararlılığı yaratarak hareketi bugünlere taşıyan önemli bir kaldıraç olduğu vurgulandı.

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ KAZANKAYA'DA ANILDI

Adana (Mücadele)- 12 Nisan'da gazetemiz okuyucuları tarafından düzenlenen bir piknikte '84 Ölüm Orucu şehitleri anıldılar.

Ailelerin ve genç devrimcilerin katıldığı Ceyhan Kazankaya Kasabası'ndaki piknikte '84 Ölüm Orucu'nun, en zor koşullarda bile direnmenin mümkün olduğunu gösterdiği vurgulanarak, insanlık onurunu korumak için gerektiğinde ölümün göze alınmasıyla bugünlere gelindiği belirtildi. Ölüm Orucu'nun, bugün tüm devrimcilere yol gösteren bir ışık olduğu belirtilen anmada Ölüm Orucu şehitlerini anlatan metinler okundu, şehitler için saygı duruşu yapıldı.

Halkın bugün yaşadığı sorunların, açlığın ve zulmün önünde durabilmek, emekçilerin mücadelesini yükseltebilmek için Ölüm Orucu şehitlerinin ortaya koyduğu kararlılığı, sabırlı direniş ruhunu sergilemek gerektiği belirtildi. Anma pikniği boyunca türküler ve halaylarla sona erdirildi.

duruşu yapan liseli devrimciler kendi pratiklerini değerlendiren bir söyleşi de yaptılar.

Ölüm Orucunun tarihsel işlevi ve bugüne bıraktığı miras tartışıldı piknikte.

Ölüm Orucu direnişini anlatan türkülerin, marşlarının söylendiği piknikte 25 yürek kardeşliği, yoldaşlığı paylaştı. Ölüm Oruçlarında mayalanan devrimci direniş geleneği genç beyinler tarafından kavrandıkça mücadele büyümeye devam edecek.

EGE ÜNİVERSİTESİ'NDE ANMA

9 Haziran'da EYÖ-DER'li öğrenciler ve DPG okurları tarafından Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde Ölüm Orucu şehitlerini anma toplantısı düzenlendi. Ölüm Orucu'nda şehit düşen Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Fatih Öktülmüş, Hasan Telci ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan anmada, Devrimci Sol ve TİKB tutsaklarının 12 Eylül faşizminin cezaevlerindeki devrimcilere yönelik teslim alma politikalarını boşa çıkaran direnişleri anlatıldı. Faşizme karşı direnme kararlılığının, geleceği görebilmekten geçtiği anlatılarak, son sözü direnenlerin söylediği vurgulandı.

Ölüm Orucu'nu anlatan şiirler ve Grup Öncü'nün türküleri ile devam eden anmada Gençlik Yıldızı ve Militan Gençlik okurları da konuşmalarıyla Ölüm Orucu şehitlerini selamladılar. Forum çok sayıda öğrencinin de dışarıdan izlediği anmada "Ölüm Orucu Şehitleri Yaşıyor, Savaşıyor", "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganları atıldı.

GAZİANTEP'TE ÖLÜM ORUCU ANMASI

Gaziantep (Mücadele)- DLMK'lı öğrenciler tarafından düzenlenen bir piknikte Ölüm Orucu şehitleri Gaziantep'te de anıldı. 12 Haziran günü yapılan piknikte Ölüm Orucu şehitlerinin anısına saygı duruşu yapan liseli devrimciler kendi pratiklerini değerlendiren bir söyleşi de yaptılar.

Ölüm Orucunun tarihsel işlevi ve bugüne bıraktığı miras tartışıldı piknikte.

Ölüm Orucu direnişini anlatan türkülerin, marşlarının söylendiği piknikte 25 yürek kardeşliği, yoldaşlığı paylaştı. Ölüm Oruçlarında mayalanan devrimci direniş geleneği genç beyinler tarafından kavrandıkça mücadele büyümeye devam edecek.

GEBZE: ŞEHİTLER PANKARTLARLA SELAMLANDI

14 Haziran günü Gebze'de Tatlıkuyu Mahallesi'nde E-5 Karayolu üzerindeki köprüye bombalı bir pankart asıldı.

14 Haziran günü yine Gebze; Gaziler, Zara mahalleleri, Banara Çeşmesi, Darıca Yolu ve diğer emekçi semtlerine çok sayıda yazılama yapıldığı öğrenildi. "Ölüm Orucu Şehitleri Yolumuzu Aydınlatıyor", "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var" içerikli yazılamaların altında Devrimci Sol Güçler imzası olduğu görüldü.

15 Haziran günü ise Gebze Sigorta Hastanesi durağına ve İstasyon Köprüsü'ne Ölüm Orucu Şehitleri anısına Devrimci Sol bayrakları asıldı.

ANTALYA: "HASRETİZ O BÜYÜK GÜNE"

Antalya'da Devrimci Sol Güçler 10 Haziran'da Pınarbaşı'nda bir anma pikniği düzenlediler. Piknikte Ölüm Orucu şehitlerinin mücadelesi ve bizlere bıraktıkları miras anlatılırken, devrim şehitleri için mesajlar ve şiirler okundu.

Antalya'nın Teomanpaşa, Demirgül, Çamlıbel, Erenköy, Özgürlük, Bahçelievler ve Kışla mahallelerinde Ölüm Orucu şehitleri için Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalar yapıldı. Polisin çoğu yazıları silmesi üzerine aynı yazılar aynı yerlere yeniden yazıldı. Ayrıca, Antalya ustgeçidine "Hasretiz O Büyük Güne, Savaşarak Varacağız, Silahımız Söyleyecek Son Sözü, Haklıyız Kazanacağız-Devrimci Sol Güçler" yazılı pankart asıldı.

Kayseri Cezaevi'nde tutsaklar kazandı

Direniş geleneğimizdir

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada Kayseri Cezaevi'ndeki açlık grevinin bittiği haberi geldi. Tutsaklar kazanmıştı. Devrimci Sol tutsakları adına Hamdi Kayısı tarafından yapılan açıklamada direnişin zaferine uzanan süreç, şöyle özetlendi:

"30 Mart'ta başlattığımız süresiz açlık grevini belirlediğimiz talepler doğrultusunda kararlılık ve inançla sürdürerek, 28. gününde zaferle taçlandırarak sonuçlandırdık.

Ailelerimizin direniş geleneği 28 gün boyunca ufkumuzu açan, her türlü taktik saldırıya karşı koymamızı sağlayan güç oldu.

Şimdi birlikte halaylara duruyoruz. Son sözü direnenler söyledi yine. Haklı olan bizdik, kazanan da biz olduk."

Günlerce Ankara'da "yetkililere" evlatlarının hakklığını anlattılar... Gerekince evlatlarının açlığına ortak oldular... Tutsakların kararlılığını sevgileri ve özverileriyle dışarıya taşıdılar.

"Ölüm Orucu şehitlerimizden aldığımız direniş geleneğinin her koşulda sürdürücüsü olacağız." diyen Kayseri Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları adına gönderilen açıklamada, siyasi tutsakların direnişine tahammül edemeyen cezaevi idaresinin yeni oyunlara başvurduğu belirtildi. Bir süre önce Sakarya Cezaevi'ne gönderdiği mektup gerekçe göstererek, diğer tutsaklar üzerinde baskı uygulayarak açlık grevi yaptırdığı demagojisiyle sürgünle tehdit edildi. Devrimci Sol davası tutsakları, doğabilecek olaylardan Adalet Bakanlığı, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Zeki Güngör ve cezaevi idaresinin sorumlu olacağını açıkladılar... Bu arada tutsaklardan durumları ağırlaşan Aysel Bölücek ve Nuran Güven hastaneye kaldırıldı. Tedaviyi kabul etmeyen siyasi tutsaklar tekrar cezaevine götürüldü.

Aileler Ankara'da; "Evlatlarımız Haklıdır"

Kayseri Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsakların başlattığı süresiz açlık grevi, 30'lu günleri aştı. Geçtiğimiz hafta içinde Zeki Güngör'ün görevlendirdiği iki müfettiş ve bir savcı siyasi tutsaklarla görüştü. Bu görüşmede siyasi tutsakların taleplerinin kabul edilemez olduğu öne sürüldü. Ancak aileler, bu taleplerin kabul edilebilir olduğunu, yetkililerin bu konuda ikiyüzlü bir tavır sergilediklerini belirttiler. Siyasi tutsakların talepleri bilindiği gibi esas olarak, soyadı tutmayan ziyaretçilerin görüşe alınması, cezaevindeki bayan tutsaklarla görüş hakkının verilmesini ve yaşam koşullarında belli düzenlemeler yapılmasını içeriyor.

13 Haziran günü SHP Milletvekili Salman Kaya, Halkın Hukuk Bürosu'ndan stajyer Av. Behiç Aşçı ve üç tutuklu yakını Zeki Güngör ile görüştü. Görüşmede Zeki Göngör, cezaevindeki hak gasplarından haberi olmadığını söyleyerek, konuyu saptırmaya çalışıyordu. Heyet Zeki Güngör'ün yalan ve demagojilerini yüzüne vurunca, Güngör daha da hırçınlaştı. Heyeti susturmaya çalıştı. Görüşme sırasında yalanlarının açığa çıkartılmasına sinirlenen Zeki Güngör, avukatın çıkmasını istiyordu. Behiç Aşçı'nın müvekkillerinin haklarına sahip çıkacağını söylemesi üzerine, tartışma çıktı. Zeki Güngör, stajyer Av. Behiç Aşçı'ya, *"Siz onları tahrik ve teşvik ediyorsunuz, onları kandırıyorsunuz. Bunlar sizin başınızın altından çıkıyor."* diyordu. Behiç Aşçı'nın *"Müvekkillerime sahip çıkmam sizi neden rahatsız ediyor"* sözlerine ise, Zeki Güngör'ün verecek hiçbir yanıtı yoktu.

Tutsak Aileleri de Açlık Grevinde

Yaptıkları görüşmeden sonuç alamayan tutuklu aileleri, uygulamaları protesto etmek için üç günlük açlık grevine başladılar. 14 Haziran günü, Ankara İHD Genel Merkezi'nde yapılan basın açıklamasıyla başlayan üç günlük açlık grevi süresince sorunlar çözülmezse eylemlerini süresiz açlık grevine dönüştürecekleri bildiren aileler, imza kampanyası da başlattılar.

Bem-Sen'li memurlar 14 Haziran günü açlık grevindeki aileleri ziyaret ederek, ailelerin yanında olduklarını ve sorunun çözümü için her türlü desteği vereceklerini söylediler.

Direnişe Destekler Sürüyor

Devrimci Sol davası tutsakları, cezaevlerindeki baskıları, hak gasplarını protesto etmek ve Kayseri Cezaevi'nde süren direnişi desteklemek için 2 Haziran'da Çanakkale, 6 Haziran'da Aydın ve 11 Haziran'da Bursa'da başlattıkları süresiz açlık grevini sürdürüyorlar. Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol davası tutsakları ise, Kayseri ve Erzurum'daki direnişi desteklemek için 13 Haziran'dan itibaren üç günlük açlık grevine başladılar.

Erzurum Cezaevi'nde Açlık Grevi

Erzurum Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol, TDKP, TKP/ML TİKKO davası tutsakları, Erzurum ve diğer cezaevlerindeki baskıları protesto etmek için 31 Mayıs'tan itibaren 5 günlük açlık grevine başladılar. Açlık grevine dördüncü gününde PKK davası tutsakları da katıldı.

Cezaevi idaresi tarafından gazete, dergi vb. yayın organlarının kısıtlanması, görüş süresinin kısa olması, bayan tutsaklarla görüşmelerin engellenmesi, yemeklerin kötü çıkması, sıcak suların sürekli akmaması, ziyaretçilerin getirdiği yiyeceklerin alınmaması gibi hak gasplarının uygulandığını söyleyen tutsaklar, açlık grevini daha sonra süresiz açlık grevine dönüştürdüler.

Çorlu Cezaevi'ndeki Açlık Grevi Kazanımla Sona Erdi

Çorlu Cezaevi'nde Grup Yorum üyesi Kemal Sahir Gürel ve Devrimci Sol davası tutsağı Cengiz Çınar tarafından başlatılan açlık grevi, savcılık tarafından taleplerinin kabul edilmesi üzerine 11 Haziran'da bitirildi.

"Onlar bütün halkın çıkarıdır"

ALİ ÖZBAKIR- Halkı için bedel ödeyenlerdendi. 23 Nisan 1993'te Dersim'de katledildi. Bir Devrimci Sol gerillası olarak şehit düşmenin onurunu taşıyor. Sabır ve emek vardı onun devrimci yaşamında. Kararlılık ve özveri vardı... Gazi onu yaşatacak; halkımız onu yaşatacak.

Gazi Mahallesi'ndeyiz. Devrim mücadelesine yüzlerce evladını vermiş bir mahalle bu. Sayısız şehit evi var.

Bunlardan birine doğru yürüyoruz. Dersim'de 23 Nisan 1993'te katledilen Devrimci Sol gerillalarından Ali Özbakır'ın babasıyla görüşeceğiz.

Ali Özbakır'ın kavgasını, savaşın içindeki adı Teslim Bozdağ'dı. Gerillalar, köylüler öyle tanıyorlardı onu. 11 yoldaşıyla birlikte katledildiğinde, gazetemizde de adı Teslim Bozdağ olarak yayınlanmıştı.

Hasan Özbakır'dan bize onu, Ali'yi anlatmasını istiyoruz. Anlık bir duraksama... ve sonra başlıyor anlatmaya.

"1970 yılında Sivas'ın Kangal ilçesi Tatlıpınar Köyü'nde doğan Ali, altı çocuğumdan biriydi. 1979 yılında İstanbul'a geldik. İlkokulu Gazi İlköğretim Okulu'nda okuslu. Okulu bitirdikten sonra çalışmaya başladı. Ta ki, 1990 yılında evden ayrıldığı güne kadar... Okulu bitirdikten sonra, Gedikpaşa'da konfeksiyon dükkanı olan bir akrabamızın yanında çalışmaya başladı.

O zamanlardan yaşamı tanıyan ve mücadele eden oğlumun iş arkadaşlarıyla bağları sıcaktı. Ali sadece işyerinde sevilip sayılan birisi değildi. Ali, mahallede komşularımız ve arkadaşları tarafından da çok sevilirdi. Özellikle zaman zaman uğradığı kahvede bulunan yaşlı insanlar bile Ali kahveye geldiğinde ayağa kalkarlardı. Ben de onlara kızardım. Neden Ali'yi görünce ayağa kalkıyorsunuz derdim. Onlar da bana "Biz Ali'yi çok seviyoruz. Biz onu sevdiğimiz için ayağa kalkıyoruz" derlerdi.

Ali genelde konuşmayı pek sevmezdi. Ama arkadaşları ve yoldaşları ile ilişkilerinde böyle değildi. Onlar için canını verirdi. Yoldaşlarına ve inandığı davaya çok bağlıydı. 17-18 yaşlarında bu işlerle uğraşmaya başladı. Hafta sonu tatillerinde GEYAD, HAKAD ve Sakatlar Derneği'ne giderdi. O derneğe, GEYAD'a yapılan baskında gözaltına alınmış. Gözaltından çıktıktan sonra daha değişmiş biriydi. Daha bir devrimciydi. Mücadeleye daha sıkı sarıldı. Ali'nin mahalledeki arkadaşlarıyla mezarlığa giderek bir şeyler okuyup, tartıştıklarını görürdüm bazen.

Bir arkadaşı askere gidecekti. Onu sanki ailesi o imiş gibi evinden aldı ve İzmir'e götürdü. Bu arkadaşı ile İzmir'de üç ay kadar falan kaldılar. Ona hep yakın bir ilgi gösterdi. Ama bu arkadaşı askerden dönünce Ali'nin istediği gibi biri çıkmayınca ilişkisini kesti. Böyle durumlarda biraz kızardı.

Oğlumu özellikle annesi çok severdi. Gözü gibi sakınırdı. Ali, 1990 yılında evden ayrıldı. Evden ayrılırken annesine ve bana askere gidiyorum diyerek çıktı. Ama ben Ali'nin askere gitmediğini seziyordum. Ali, ben askere gidiyorum diyerek evden çıkarken tüm komşular onu uğurlamaya gelmişti. Ali, çocukluğunda köydeyken sürekli dağlarda dolaşır, hatta çocuk yaşta yalnız başına geceleri dağlarda kalırdı.

Hasan ÖZBAKIR

Ali'yi dedesi de çok severdi. Özellikle dedesine hıdrellez aylarında muziplik yapardı. Hıdrellez ayı geldiğinde bizim oralarda bir adet vardır. Evin bir odasına Hızır gelsin diye bir çuval un bırakılır. İnanca göre, Hızır gelince çuvaldaki una el basardı. Ali de bunu bildiği için odaya girer, çuvalda bulunan una el basardı. Bunu gören dedesi bizim eve Hızır geldi diye sevinirdi. Ama Ali gerçeği söyleyince, dedesi de gelenekler bozuldu, şeytan el bastı diye bu defa kurban keserdi.

Ali'nin verdiği mücadeleye gelince... O hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadı. İnandığı dava uğruna canı verdi. Onların yaptığı işler zor işler. Bedeli ödenmesi gereken işler. Onlar bu yolu tercih ederken, bedelin böyle olacağını biliyorlardı. Ali'nin yaptığı iş doğruydu. Onun yanlış bir şey yaptığını hiçbir zaman düşünmedim. Eğer böyle bir şey yapmış olsaydı üzülürdüm.

Onlar bütün halkın çıkarıdır. Toplumun çıkarıdır. O halkı için canını, kanını verdi. Oğlumun verdiği mücadele ile gurur duyuyorum."

Ekonomi kanserine aspirin: Hazine Bonoları

Ekonomik kriz her geçen gün alabildiğine büyüyerek işsizlik ve hayat pahalılığı ile emekçi halkın geçim sıkıntısını dayanılmaz noktalara getirirken, iktidarın üç aya yüzde 50 net faiz sloganı ile çıkardığı Hazine bonoları, bu krizin tuzu biberi oldu. Son haftaların ekonomik gündeminde kendine baş köşede yer bulmakta zorlanmayan Hazine bonoları, halka bir can simidi, kurtarıcı gibi tanıtılmaya çalışılıyor.

Doların Türk lirası karşısındaki değerini bir anda ikiye, üçe katlaması ve bunun sonucunda gerçekleştirilen açık ya da "gizli" devaluasyonlar sonucunda, Türk lirasının değer kaybetmesini önleyemeyen iktidar, çareyi iç borçlanmada buldu. Önce günlerce Hazine bonosu faizlerinin ne kadar çok para kazandıracağının reklamını yaptı, sonra da 10 trilyon liralık bonoyu piyasaya süreceği tarihi açıkladı. Bu tarih geldiğinde, gazete manşetleri Hazine bonolarının kapış kapış gittiğini, birçok kişinin bunları satan bankaların kapısına bile yanaşamadan dönmek zorunda kaldığını yazdı. Gerçekten de bu bonolar daha satışa sürülmeden tükenmişti. Kısa günün kârı iyi gelmiş olsa gerek ki, birkaç gün sonra yeni Hazine bonolarının çıkartılacağı açıklandı. On gün içinde toplam 40 trilyon liralık hazine bonosu satılıverdi. Yani bir başka deyişle, iktidar devlet kasasına bir çırpıda 40 trilyon lirayı atıvermişti.

Çiller daha Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanlığı koltuğuna otururkenden da "*Faizlerin aşağı çekilemediği bir ekonomi felakete gider*" deyişini çok çabuk unutmuştu. Yüksek faiz politikasını eleştire eleştire Başbakan olan Çiller, eşine ender rastlanır bir faiz oranıyla para toplamaya başladı. Bu oranlar karşısında devlet en büyük tefeci unvanını da almış oldu.

İç Borçlanma Dedikleri Aldatmaca

Hazine bonosu aracılığıyla toplanan 40 trilyon lira, aslında devletin iç borçlanmasından başka bir şey değildi. Kapitalist bir toplumda iç borçlanma, devletin gelir kaynaklarının önemli bir ayağını oluşturur. Kapitalizmde devletin, tahvil, hazine bonosu vb. araçlarla belirli bir faiz ödeyerek halktan sıcak para çekmesinin adı iç borçlanmadır. Bu yöntem esas olarak devletin halkın parasına göz dikerek bu parayı cebe indirmesidir. Bunun sonucunda, devletin toplam gelirlerinin arttığı ise yalan ve demagojiden başka bir şey değildir. Çünkü bu yolla toplanan paraların asıl kaynağını, birincisi; küçük ve orta tasarruf sahipleri oluştururken, ikinci olarak da, devletin bu paraları toplarken ödediği faizler esas olarak emekçi halkın sırtına bindirilir. Çünkü burjuva devlet mekanizmasını finanse eden tek güç, özünde emekçi halkın yarattığı artı değerdir.

Bugünkü durum özünde bu genel tanımlamaya uymakla birlikte, biraz daha farklıdır. Çünkü yaşadığı kriz karşısında çaresiz kalan ve tükenişe doğru hızla yol alan devlet, bu kez iç borçlanma faizi konusunda bir rekor kırmıştır. Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Aykon Doğan bir yandan "*Bir koyup beş almak devri bitti. Kolay para kazananların sonu geldi.*" derken, diğer yandan Çiller, örneğin elinde 500 milyon lirası olana üç ay sonra 750 milyon lira vereceğini söylemektedir. Üretime dönük tek bir çivi çakmayarak, halkın bütün yeraltı ve yerüstü kaynaklarını yağmalayarak tüketenler, ekonomiye tahvil, bono, faiz, döviz, altın gibi rantiyelerle işlerik kazandırmaya çalışıyorlar.

Yüksek Faizin Ucu, Yine Halka Dokunacak

Şimdi düşünelim, üç ay sonra ne olacak? Devlet bizden aldığı her 100 lira karşılığında bize 150 lira geri teslim edecek. Hadi anaparayı kasasında sakladı diyelim, peki faizi hangi kaynaktan yaratacak? Yoksa devlet üç ayda yüzde 80-100 kazanacak kadar yüksek kârlı yatırım alanları keşfetti de hiç kimsenin bundan haberi mi yok?.. Bu durum aynı 80'li yılların başında yaşanan banker skandalına benziyor. O dönemde de bankerler yüksek faizle para topluyorlardı. Peş peşe batan bankerlerin aslında yaptığı bütün işin, Ali'nin külahını Veli'ye, Veli'nin külahını Ali'ye giydirmekten ibaret olduğu ortaya çıkmıştı. O zamanlar da tıpkı şimdi olduğu gibi herkes evini, arabasını, taşınır taşınmaz bütün mallarını satıp bankerlerin kapısına koşmuştu. Ancak, bilindiği gibi bu durum fazla uzun sürmemiş, saadet zinciri bozulmuştu.

Devletin hazine bonolarındaki "bonkörlüğü" ekonomik krizin boyutlarının göstergesidir. Ekonomide zor ay olarak görülen Haziran sendromu, böylece üç ay ertelendi. Bu ay içinde Türkiye'nin 520 milyon dolar dış borç ödemesi gündemde idi ve döviz rezervlerini tüketen Hazine, söz konusu ödemeyi yapamayacak durumdaydı. İşte ekonominin tamamen durma noktasına geldiği bugünkü koşullarda, birtakım zorlama ve hileli yöntemlerle ödeme güçlüğü geçici süreyle giderilmeye, durmak üzere olan çark döndürülmeye çalışıldı. Önce Merkez Bankası döviz kurunu serbest piyasa düzeyine yükselterek dövizin düşmesini frenledi. Dövize destek vererek tasarruf sahiplerinin ellerindeki dövizi satmalarını teşvik ederek iç borçlanmaya yöneldi. Yine de yeterli döviz rezervi oluşturamayınca, peş peşe 10, 20 ve 10 trilyonluk partiler halinde Hazine bonolarını piyasaya sürerek, iç borçlanmaya hız verdi. Bu, iç borçlanma ile dış borç ödemesinde rahatlama sağlama ve Hazineyi soluklandırma operasyonudur.

Hazine bonolarının kısa vadeli ve yüksek faizli oluşu cazibesi dolayısıyla talebi artırmıştır. Zaten, Hazinenin daha az bir teşvikle iç borçlanma şansı kalmamıştı. İşte bütün olup biten bundan ibaretti.

Şimdi asıl sorun bundan sonra ne olacağıdır. Üretime aktarılmayan bu kaynağın önemli bir kısmı dış borç ödemesinde kullanılacağına göre, üç ay sonra faizleriyle birlikte bu para nasıl ödenecektir. Bu nokta tam bir belirsizlik içindedir. Diyelim ki ödendi. O zaman bu faiz oranları enflasyon ve devaülasyonu daha da azdıracaktır. Yani devlet 100 liraya karşı 150 lira ödeyecektir, ama bu 150 liranın değeri üç ay öncesine göre 100 lira dahi etmeyecektir.

Belli olan tek şey, şöyle ya da böyle bir biçimde, ama mutlak surette bunun emekçi halka fatura edileceğidir. Bu ise, daha çok açlık, daha çok zulüm demektir.

İç borçlanmayla ekonomiye semptomatik tedavi yöntemleri uygulanmaktadır. Belirtileri, görüntüyü gidermeye yönelik bu tedevinin sonuç alması olanaksızdır. Ekonomik krizin ana nedeni, ekonomik yapının emperyalizme bağımlı çarpık kapitalist niteliğidir. Ana neden ortada durdukça, krizin görüntüde geçici sürelerle ertelenmeye çalışılması hiçbir şeyi çözmeyecektir. Bu, krizin içten içe çalışarak daha da büyümesine yol açacaktır. Semptomlara yönelik tedavi kesildiği ya da bunun bile yapılamayacağı koşullarda, kriz daha ilerlemiş olarak karşımıza çıkacak, kendini hissettirecektir. Ve tahribat daha da ilerlemiş olacaktır. Tüm emekçiler açısından soygun ve sömürü demek olan çarpık kapitalist düzenin kendisi kanserdir. Tüm emekçi halk "Artık yeter!" diyerek, açlığa ve zulme karşı ayağa kalkmadıkça, emekçilerin kurtuluş yolu yoktur.

Duydunuz mu; enflasyon oranı düşmüş!

Geçtiğimiz günlerde, DİE'nin yaptığı bir açıklamada Mayıs ayında toptan eşya fiyatlarında 23.8 puan, tüketici fiyatlarında ise 14.7 puan düşüş kaydedildiği açıklandı.

Yine aynı ay enflasyon rekorunun kırıldığını hepimiz biliyoruz. DİE'ye göre Nisan'da yüzde 32.8 artış gösteren toptan eşya fiyatları, Mayıs'ta yalnızca(!) yüzde 9, Nisan'da yüzde 24.7 artarken, tüketici fiyatları da Mayıs'ta yalnızca(!) yüzde 10 artmış.

Yani Mayıs ayında enflasyon yüzde 10'larda kalmış. DİE böyle açıklamış... Oysa aynı günlerde TÜSİAD'ın açıkladığı rakamlara göre, geçen yılın Mayıs ayı sonunda yüzde 57.3 olan 12 aylık artış oranı, bu yılın Mayıs ayı sonunda yüzde 138.6'ya yükselmiş. Tüketici fiyatları endeksindeki artış ise yüzde 65.0'dan yüzde 117.8'e çıkmış. Yine özel imalat sanayii endeksinde 12 aylık artış yüzde 150'yi, bu yılın Mayıs ayındaki artış ise yüzde 115'i buluyor. İmalat sanayinin küçük ölçekli sektörlerinde ise bu rakam yüzde 104-200 arasında değişiyor.

Anlaşılan iktidar artık rakam oyunlarından medet umuyor. Kağıt üzerinde enflasyonu indiriyor, fiyat artışlarını aşağı çekiyor. Ancak onun bu yaptıklarını bedesse halk yaşantısında bir türlü göremiyor. Yoksa devletin ilgili kurumlarında bulunan bütün kağıt ve kalemler, hesap makineleri Çiller'in "Yıl sonunda enflasyonu yüzde 40'a indireceğiz" palavrasının emrine mi girdi?..

■ ■ ■

İktidarın fedakarlık isteği bitmek bilmiyor

Türk-İş Başkanı Bayram Meral ve diğer sarı sendika ağaları Uluslararası Çalışma Örgütü İLO'nun genel kurulu nedeniyle Cenevre'de tartışadururlarken, iktidar da işçi ve memura zam vermemenin hesaplarını yapıyor. Devlet Bakanı Bekir Sami Daçe, yaptığı bir açıklamada işçi ve memura "rahatlatıcı" ölçüde zam vermeye Türkiye'nin mali gücünün imkan tanımadığını belirtti. Bunu söylerken de, işçi ve memur zammı ile ikramiyelerin toplamının 53 trilyon lirayı aştığını, bunu vermeye de Türkiye bütçesinin elverişli olmadığını eklemeyi ihmal etmedi. Daçe, çok değil altı ay daha fedakarlık istiyordu. Çünkü işçiye ve memura zam, ancak altı ay sonra verilebilirdi.

Doğrudur, anlaşılan kapatılan üç bankadan sadece birinin dış bankalara olan 120 milyon dolarlık borcunu ödemeyi taahhüt eden devletin, işçiye, memura verecek parası kalmamış. Hem emekçilerden para almak, vermekten daha iyi bir alışveriş değil miydi?..

AZINLIKLAR SORUNU

Devrim halkların birliğiyle mümkündü

Ulusların, tüm halkların, azınlıkların özgür olduğu bir ülke istiyoruz. Halkımıza mal olan klasik deyişi düzelterek söylersek 73 milletin yaşadığı bir ülkede bunu gerçekleştirmenin yolu da halkların bu zenginliğini, çeşitli uluslardan, milliyetlerden emekçilerin gücünü, tek bir güç olarak egemenlerin karşısına dikmekten geçiyor. Bugün "Kürt, Türk, Arap, Laz, Çerkez..." diye başlayan tüm seslenişlerimiz bu hedefe dönüktür. Bu sesleniş tüm halkları özgürleştirecek olan Türkiye devriminin dinamiklerinden birini, halkların birliğini sağlamaya ve harekete geçirmeye yönelektir.

Ulusal sorunun çözülmediği bir yerde, dünya genelinde pek çok örnekte görüldüğü gibi çoğunlukla azınlıklar sorunu da vardır. Ezilen ulusa yönelik baskı, asimilasyon politikaları bir yanıyla mutlaka azınlıklara da uzanır. Ülkemizde de Osmanlı'dan günümüze değin, ulusal sorunla birlikte azınlıklar ya da aynı anlamda kullanacağımız başka bir deyişle milliyetler sorunu, zaman zaman biçimlenişi, boyutları değişse de hep gündemde olmuştur.

Sömürüye dayalı bir düzende, egemen sınıflar ulusal sorunun çözümünü, ezilen bir ulusun özgürlük ve bağımsızlık talebini, biçimi ne olursa olsun saldırgan bir politikayla boğmaya çalışırlar. Çünkü sonuçta söz konusu olan egemen sınıfların sömürü çarkının bir kaç dişlisinin kırılması, devre dışı kalmasıdır. Bu nedenledir ki, kâr ve sömürü üzerine kurulu çokuluslu bir devlette ulusal baskı politikaları, egemen sınıfların yönetme biçiminin ve politikalarının ayrılmaz bir parçasıdır. Ulusal baskının ise iç ve dış koşullara bağlı olarak değişimlere uğrasa da hemen her zaman kendini ifade ettiği değişmez bir yanı vardır. Bu şovenizmdir ve şovenizm doğası gereği yalnızca ezilen uluslara değil, kendinden -ezen ulustan- olmayan tüm azınlıklara karşı düşmanlığı içinde taşır.

Bugün ülkemizde şovenizm yalnızca Kürt ulusuna düşmanlıktan ibaret değildir. One çıkan, halkları birbirine düşürmeyi amaçlayan politikaların odağına oturan bu olmakla birlikte, Arabı, Çerkezi, Lazı, Ermenisi, Gürcüsüyle hemen tüm azınlıklara karşı da bir düşmanlık, bir aşağılama vardır. Oligarşi tarafından sürdürülen şovenizmin, asimilasyon ve doğrudan terörünün Kürt halkı üzerinde yoğunlaşması bugün esas olarak Kürtlerin bir ulus olmaları ve onların kurtuluş mücadelesinin belli bir düzeye ulaşmış olmasının sonucudur. Kürt halkının talepleri, mücadelesi oligarşi için ciddi bir "tehlike"dir. Oysa ki en dıştan bakıldığında azınlıklar üzerinde aynı yoğunlaşma görülmüyor; bu yanıltıcı olmamalıdır. Birinci olarak azınlık halklara yönelik olarak da sürdürülmekte olan asimilasyon politikası hep var oldu. Bugün de var. İkinci olarak, ülkemizdeki azınlıkların kendi talepleri doğrultusunda mücadeleye atılmaları halinde oligarşinin onların üzerine de aynı vahşetle gideceğinden, onların taleplerini de baskı ve terörle boğmaya çalışacağından kuşku duyulmamalıdır.

Böyle bir kaçınılmazlığı tespit ettiğimiz noktada, buna hazırlıklı olmak ve bu süreçte devrimci anlamda yer alabilmek için, öncelikle çatışma hangi sosyal temel ve hangi talepler-çıkarlar üzerinde yükselecektir sorusunu yanıtlamak gerekir. Bu, aynı zamanda azınlıklar sorununun genelde ve özelimizdeki biçimlenişini ortaya koymak demektir.

AZINLIK SORUNU NEDİR?

Azınlık, "belli bir toprak parçası üzerinde toplu olarak yaşama ve ulusal bir yoğunluk teşkil etme durumundan uzak, ama kendine özgü bir dile, kültür, gelenek ve alışkanlık biçimlerine ve tarih kimliğine sahip olan halk grupları" olarak tanımlanabilir.

Azınlıklar sorunu gerçekte yeryüzünde, göründüğünden daha yaygın bir sorundur. Çünkü emperyalizmin, oligarşilerin ekonomik ya da doğrudan siyasal biçimlere bürünen ulusal baskısıyla birlikte, pek çok milliyetin özgürce gelişmesi bir yana, bağımsız ulusal birer varlık olma yeteneği bile uyanmamakta, gizli kalmaktadır.

Azınlıklar, en genelde savaşlar, göçler ya da emperyalist müdahaleler nedeniyle halkların, ulusların altüst olma süreçlerindeki çözülmelerin; tarihsel gelişimin istilacı, ya da emperyalist bir güç tarafından kesintiye uğratılmasının bir sonucudurlar. Keza ulusallaşma sürecini tamamlamış, ulus bütününden göçler, sürgünler yoluyla koparılmış halkları da "azınlıklar" sorunu içinde görmek durumundayız. Örneğin ülkemizdeki Ermeniler devletin fiziki müdahalesiyle ulusal mücadelesi ve ulusallaşma süreci engellenen bir azınlık durumundayken, Çerkesler Çarlık Rusya'sından sürgünlerle dağıtılan, ulusallaşma süreçleri bu sürgünlerle kesintiye uğratılan halklardan biridir. Sonuçta azınlık olarak tanımladığımız halk toplulukları bu koşullardan birisi nedeniyle ulusal topluluk olamamışlar ya da olma konumlarını yitirmişlerdir.

Ancak çeşitli özelliklerini koruma direncini gösterebilmişlerdir. Ki, bu direnç onların varlık koşuluduır. Ve dirençlerinin gücü toplum içindeki var oluş biçimlerini belirler.

Tıpkı ulus gibi milliyet de esas olarak maddi ilişkiler, ortak toplumsal çıkarlar sayesinde bütünleşir. Ne var ki bir azınlık milliyetin üretim güçleri genelde bir ulusun üretim güçlerinden daha zayıftır, dolayısıyla da milliyetin kendi içindeki ekonomik ve politik bağları henüz son derece gevşek ve yöreseldir. Buna rağmen bir topluluğu olarak tanımlayabilmenin de asgari ölçüleri olacaktır kuşkusuz.

Azınlıkları tanımlayan özellikler, esas olarak bir ulusun temel özelliklerine sözcük itibarıyla benzerdir. Ne var ki, aynı sözcüklerle ifade edilse de bu olguların olgunluk derecesi farklıdır ve niteliksel bir farklılık boyutundadır. Bu çerçeve esas olmak üzere ifade edecek olursak azınlıkları tanımlayan özellikler *"dil ve toprak ortaklığı, ekonomik politik ve kültürel yaşam ortaklığının ilk gelişme belirtileri, etnik benlik duygusu ve göreneklerdir"* Kuşkusuz bu noktada azınlık milliyetin bir topluluk olarak konumunu bunların alt alta dizilmesi değil, bu özelliklerin oluşturduğu özgül bileşim belirler. Bu da içinde bulunulan tarihsel sürece ve siyasal yapıya bağlıdır. (Leninizm'de Ulusal Sorun sy.50)

Azınlıklar sorunu ülkemizde egemen sınıfların **yok saydığı** bir sorundur. Farklı dillere, kültürlere, etnik kökenlere sahip milyonlarca insanın varlığına rağmen azınlıklar politikasının baskı, terör ve asimilasyondan önceki ilk basamağı budur; yani yok sayma. Şovenist demagoji bunun üzerinde şekillenir ve baskının gerekçelerini hazırlar.

Doğası gereği faşizm gerçeklerin tersyüz edildiği, yalanlar, ikiyüzlülükler, çifte standartlar üzerine kurulu bir politika izler. Türkiye'de siyasal iktidarın temsilcilerinin sıkça dile getirdiği bir şey vardır; *"Türkiye'de yaşayan herkes birinci sınıf vatandaştır"* denir. Oligarşinin parlamentosundan Çankaya'ya, generallerinden patronlarına, medyasından diyanetine kadar tüm kurumlarında bu "birinci sınıf" yalanı söylenir. Ama ülkemiz gerçeği bu "birinci sınıf" vatandaşlardan en az 20 milyonunun kendi dilini konuşamadığını, kendi dilinde eğitim göremediğini, bir ulusal topluluk olarak kendi gelişimini sürdüremediğini ortaya koyar. İşte bu "birinci sınıf vatandaş" demagojisiyle gerçekler arasındaki uzaklık, ülkemizde bir ulusal sorunun ve azınlıklar sorununun varlığının göstergesidir.

ÜLKEMİZDE AZINLIKLAR

Ülkemiz gerçekten de bir halklar mozayiğidir. Kürt, Türk, Laz, Çerkes, Ermeni, Rum, Gürcü... yirmiye yakın ulus ve azınlık vardır. Bir topluluk oluşturup oluşturmamalarına bakılmaksızın etnik köken itibarıyla yapılan araştırmalarda bu rakam eliye yaklaşmaktadır. Ancak belirtmek gerekir ki, bu azınlıkların genel nüfusa oranlarına ve diğer özelliklerine ilişkin çok sağlıklı rakamlar yoktur ortada. Ülkemizde özellikle 1970'den itibaren ulusal azınlıklar, etnik gruplar üzerine kapsamlı çalışmalar yapılmasına izin verilmemiştir. Örneğin dil dağılımı üzerine değerlendirilebilecek en son veriler 1965 sayımına ilişkin olanlardır. Ki, devlet tarafından yapılan bu sayımlarda ulusal anadillerin ne kadar ifade edildiği ya da ettirildiği bilinmektedir. '65 sayımında genel nüfus 31 milyon 400 bindir. Anadili Türkçe olanlar ise bu sayımda 28 milyon 300 bin olarak belirlenmiştir(!) Bu sayım ülkemizdeki etnik yapıyı gösteren değil, olsa olsa *"en büyük yalan istatistiklerle söylenendir"* sözünü kanıtlayan bir veri sunmaktadır. Oligarşi sınıf gerçeğini gizlemeye çalıştığı gibi halklar gerçeğini de gizlemeye çalışmaktadır. 1970'den bu yana yerli ya da yabancı dil bilimcilerin faaliyetleri pek çok kez emirle durdurulmuş, etnolog, antropolog pek çok yabancı uzman "ajanlık"tan, "bölücülük"e kadar uzanan suçlamalarla TC'nin "bağımsız" yargı organlarıyla tanışmak zorunda kalmışlardır.

Gizlenmeye çalışılan, bu ülkede Türk olmayan onlarca milliyetten, milyonlarca insan yaşadığıdır. Egemen sınıf politikalarında tüm bu çeşitliliğe rağmen "Türkiye Türklerin"di. Ve bu anlamda da kendi içinde, yaşanılan sürece, izlenen politikalara göre farklı düzeylerde de olsa azınlıklar üzerinde sürekli bir baskı politikası izlendi. Baskı "Türkleştirme" üzerine şekillendi. Yer yer çeşitli halkların, ulusların varlığı kabul edilir gibi göründü. Ama bu kabul edişe bile her zaman bir "yadsıma" eşlik etti. Tüm bilimsel gerçekleri, tarihsel geçmişi yok sayan demagojiler geliştirildi. Örneğin Mustafa Kemal 1920'lerin başlarında şöyle diyordu: *"Türkiye'de sadece Türkler yaşamıyor, Çerkesler, Kürtler, Lazlar ve Araplar da yaşıyor ve Türk ulusu bu müslüman halklardan oluşuyor."* (Aktaran, Peter A. Andrews, Türkiye'de Etnik Gruplar, st.36) Diğer halkların varlığı kabul ediliyor görünmekle birlikte yaklaşımın odağında yine "Türkleştirme" vardır. Sonuçta TC, 70 yıllık tarihi boyunca misaki milli sınırları içerisinde kendisine entegre ol-

mayan ulus, azınlık halklar ve dinlere, mezheplere karşı devletin resmi ulusal, dinsel kimliğini dayatarak tüm azınlıkları bu kimliğe teslim olmaya zorlamış, politikalarını buna göre biçimlendirmiştir.

Ülkemizde azınlıklar sorununu incelerken öncelikle iki kategori ayrıştırılabilir.

Birinci kategori gayri müslim olarak adlandırılan azınlıklardır. Bu kategoride sayabileceğimiz Ermeniler, Rumlar ve Museviler belli ulusal haklara sahiptirler. Hakların dayanağı emperyalizmin dayatmalarıyla biçimlenen Lozan anlaşmasıdır. Ermeniler, Rumlar ve Museviler, bugün ülkemizde hukuki açıdan kendi dillerini özgürce kullanabilir, kendi okullarında anadilleriyle eğitim görebilir, kültürel kurumlarını oluşturabilirler. Ancak pratik hayatın kendisi onlar açısından da hukuki durumlarının ifade ettiği özgürlüklerin gerisindedir.

Egemen sınıfların sözünü ettiğimiz azınlıklara karşı politikası, doğrudan bir asimilasyondan çok "tecrit etme" ve tecrit yoluyla *"ya kimliğini ya da ülkeyi"* terk etmeye zorlama üzerine oturmaktadır. On yıllardır sürdürülen ve suni tarihsel düşmanlıklarla beslenen demagojilerle bu halklar şovenizmin kuşatması, baskısı altında tecrit edilmişlerdir. Eklemek gerekir ki, "gayri-müslim" azınlıklar üzerindeki tek baskı şovenizm değildir. Bu azınlıklar şovenizmle birlikte dinci-gericiliğin kuşatması altındadırlar. Egemen sınıflar kışkırtıcı politikalarıyla geniş müslüman kesimin dini duygularını kullanarak onları kimliklerini ifade edemeyecek bir noktaya geriletmeyi hedeflemiş ve bunda bü-

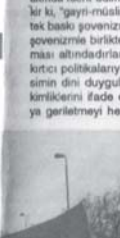

Azınlıklar özgürlükleri ve kurtuluşları için devrime; devrim, halkın iktidarına yürüyebilmek için tüm uluslardan ve milliyetlerden emekçilerin katılımına muhtaç.

yük ölçüde de başarılı olmuşlardır. Elbette egemen sınıflar bu sonuca yalnızca "tecrit" siyasetiyle değil, şovenizmin ve dinsel gericiliğin bu azınlık halklara karşı katliama giriştiği, mallarını, mülklerini yağmaladığı 6-7 Eylül olayları gibi provokasyonlara da başvurarak ulaşmıştır.

Azınlıklara yönelik baskılar TC'yle birlikte başlamış değildir; azınlıkların, muhalefet potansiyeli taşıyan halk topluluklarının eritilmesi süreci Osmanlı'ya kadar uzanır. Bugün yok olma noktasına gelen pek çok azınlığın bu süreci Osmanlı'yla başlar.

Burjuva gerici tarihçiler Osmanlı'nın, "fethettiği" -ya da işgal ettiği- topraklarda yaşayan halkların diline, dinine, kültürüne karışmadığını yazıp Osmanlı'nın sömürgeciliğini, talancılığını aklamaya çalışsalar da gerçek bu değildir kuşkusuz. Örneğin Osmanlı'nın Lazlara karşı politikası gerçeğin somut bir örneğidir ve Lazların bugününü de açıklar.

Yüzyıllarca Bizanslıların, Perslerin tahakkümüne, işgallerine karşı direnen Lazların ülkesi Lazikaya'ya 1350'lerde Osmanlı göz diker. Ve küçük Lazika Krallığı bu tarihlerde ilk Osmanlı işgaline uğrar. 1461'de ise bu kez Fatih Sultan Mehmet'in işgal kuvvetlerine karşı yenik düşen Lazların bir kısmı Gürcistan'a, bir kısmı Batıya göç eder. Osmanlı'nın tahakkümünü kalıcılaştırmasından sonra Lazca konuşmak her yerde yasaklanır. Ülkemizde cuntaların daha sonra çok sık başvuracağı bir yöntemle Laz isimlerinde değişiklikler yapılır. Yakın bağları olan Gürcüler ve Abhazlarla bağları kopartılıp yalnızlaştırılırlar. Lazika olarak bilinen bölgelere Avşarlar ve Kürtler yerleştirilir. Bir yandan da Lazlar Anadolu'nun değişik yerlerine sürgün edilirler. Görüleceği gibi, Osmanlı'nın başvurduğu yöntemlerin oligarşinin birkaç yüzyıl sonraki politikalarından pek bir farkı yoktur bu noktada. Osmanlı'nın işgalinden önce Hıristiyan olan Lazlar 1600'lerin sonlarında artık baskıyla Müslüman yapılan, Osmanlı'ca konuşan bir halktır. 19. yüzyılın ilk yarısında Lazların ayaklanmalarına tanık olunur. Dillerini, kültürlerini ister Lazlar. Ancak ayaklanmalar her seferinde bastırılır.

Osmanlı artığı resmi tarihçilerin "Karadeniz Türkleri", "Türk boyları" vb. diyerek, Lazların tarihini Osmanlı'nın işgaliyle başlatan inkarcı mantığı, daha sonraları da bu inkarı "Deniz görmemiş Laza Kürt denir" demagojileriyle sürdürmüştür.

TC'nin Lazlara sunduğu da koyu bir asimilasyon ve geride kalan değerleri yok etmek olmuştur. *"Hükümet adamıyla dost olunmaz"* diyen bir Laz atasözü boşuna söylenmemiştir ve böyle bir tarihselliğin ürünüdür.

Sınırları işgallerle çizilmiş olan Osmanlı'nın bu sınırlar içindeki azınlık halklara yönelik baskı ve eritme politikaları bunlarla da kalmamıştır. Halkları birbirine düşman etme, birbirine kırdırma ve zayıf düşürüp köleleştirme politikası Osmanlı egemenlerinin de vazgeçmediği, sık sık başvurduğu bir yöntemdir.

1892'de Kürt aşiretlerinden oluşturduğu Hamidiye alaylarını Ermenileri katletmekte kullanan Osmanlı'nın amacı, bir yanıyla soykırım iken, diğer yanıyla da baskı altındaki her iki ulusu birbirine düşman ederek egemenliğini pekiştirmekti. İki halk arasında ekilen bu düşmanlık tohumları, on yıllarca etkisini sürdürmüştür. Katliamlar sonrasında, katliamdan kurtulup sağ kalabilen Ermeniler de topraklarından göç etmek zorunda kalmışlar ve maddi olarak "ulusal" özelliklerini koruyamayacak koşullara itilmiş, sürgündeki bir halk durumuna düşürülmüşlerdir. Ermeniler açısından düpedüz bir fiziki imha söz konusudur. Ermeni azınlık sorununu, Osmanlı soykırımla "çözmüş"tür. 1893-1896'da 500 bin 1915'te de 1-1.5 milyon Ermeni katledilmiş, kalanlar da sürgün edilmiştir. Bugün ülkemizde, tahmini olarak belirtilen rakamlara göre 25 bin kadar Ermeni kalmıştır. İşte Osmanlı'nın azınlık halklar sorununu çözüm yöntemi budur ve fazla yoruma gerek bırakmamaktadır.

TC, bu miras üzerinde işe "Edirne'den Kars'a kadar Türkiye Türklerindir" parolasıyla başlamış ve Kemalist iktidar oklarını "iç tehlike"nin o süreçteki en önemli dinamiklerini oluşturan Türk olmayan halklara yöneltmiştir.

Yüzlerce yıldır birlikte yaşayan halkların on yıl tarihi, emperyalizmin işgaline karşı ortak verilen kurtuluş savaşı, paylaşılan bu süreç bir anda unutulmuştur. "Kademiz ortak" deyişlerinin yerini "Bir Türk Dünyaya Bedeldir" şovenizmi almıştır. Temelinde ırkçılık yatan bu politikanın gözü artık kendinden başka hiç kimseyi görmez. Halklar mozayiğindeki Kürtler, Çerkezler, Lazlar, Araplar, Gürcüler, Tatarlar kısacası irili ufaklı 20'ye yakın azınlık ya da topluluk, bu tarihten itibaren TC devletinin baskı ve tahakkümü altında, inkarcılıkla, asimilasyonla, aşağılamayla ve katliamlarla yönetilir olmuştur.

TC'NİN AZINLIKLAR POLİTİKASI ŞOVENİZM, ÇİFTE STANDART VE BÖL-YÖNET

Düzeni şu ya da bu ölçüde tehdit eden, ya da varlığıyla düzen için potansiyel bir tehlike oluşturan tüm azınlıklar, bir biçimiyle egemen sınıfların şovenist politikalarının , halkları birbirine düşürme politikalarının hedefi olmakta, baskılara, aşağılamalara maruz kalmaktadırlar.

Oligarşi aynen Kürt sorununda olduğu gibi azınlık halklara yönelik düşmanlığı geliştirmek, körüklemek için de hiçbir fırsatı kaçırmaz. Ermeni ulusal kurtuluşu için savaştığını iddia eden ASALA'nın

Azınlıklar sorunu ülkemizde uzun yıllar deyim yerindeyse uyuyan ve ancak henüz yavaş yavaş kıpırdanmaya başlayan bir sorundur. Bugün varlıkları, kendini daha çok ulusal kimliklerini korumaya yönelik kültürel yapılanmalarla ortaya koyuyor. Taleplerini haykıran, düzene dayatan bir siyasal pratik yoktur ortada. Ancak bu olmayacağı anlamına gelmiyor; olacaktır da. Çünkü bunun nesnel zemini on yıllardır vardır ve yoğunlaşan, yaygınlaşan şovenist politika güncel anlamıyla da bunun zeminini güçlendirmektedir.

eylemlerini kullanarak, başta Ermeniler olmak üzere ülkedeki tüm azınlık halklara karşı düşmanlığın körüklenmesi verilebilecek en çarpıcı örneklerden birisidir.

Azınlıklara karşı doğrudan ya da dolaylı olarak sürdürülen düşmanlık politikası, öncelikle azınlıkları kendi kabuğuna çekilmeye zorlamak, buna bağlı olarak da ulusal hak talepleriyle karşuoyunun karşısına çıkmaktan onları alıkoymak için en büyük barikat olmaktadır. Oligarşi, bu barikatı, azınlıkların dillerini özgürce kullanmasının, kendi dilinde eğitim görmesinin vb. en temel ulusal haklarının maddi zeminlerini ortadan kaldırarak örmüştür.

Kuşkusuz halkların ulusal haklarının gasp edilmesi de demokrasicilik oyununun bir parçası olarak çoğu kez demokrasi ve eşitlik demagojileriyle örtülmeye çalışılır.

1961 Anayasası'nda şöyle denir örneğin;

"Herkes dil, ırk, cinsiyet, politik, felsefi veya dini inancından bağımsız olarak ya önünde eşittir; hiçbir kişiye, aileye, guruba veya sınıfa ayrıcalık verilemez." Ve yine '61 Anayasası'nın bir başka maddesi de herkes için sözlü veya yazılı ifade özgürlüğünü garanti altına alır.

Anayasanın 19. ve 20. paragraflarındaki bu ifadelerden çıkan sonuç, ülkedeki tüm azınlıkların kendi dillerini tam olarak kullanma hakkına sahip olduklarıdır. Ama, ülkemizdeki pratik herkesin bildiği gibi bunun 180 derece tersidir. Bu dillerin resmi kullanımı yasaktır. İşte bu yasak böyle bir ulusal talebin ortaya çıkmasının ve kendini egemen sınıflara dayatmasının objektif zeminidir. Egemen sınıflar bunun bilincinde olarak bu talebe değil, öncelikle bu talebin ortaya çıkmasının önüne barikatlar kurmaya çalışmaktadırlar.

Kurulmaya çalışılan barikatın, halkları kendi kabuğuna çekilmeye zorlayan politikaların bir ayağı da azınlıklara yönelik olarak sistemli bir biçimde körüklenen aşağılama, hor görme yöntemleridir. Ülkemizde fıkralarla, deyişlerle bundan en fazla payını alan azınlıkların başında Lazlar ve Araplar gelmektedir.

Politikanın özünde Türk ırkının yüceltilmesi vardır. Araplar pistir, Lazlar sabahtan akşama kadar kahvede oturup kadınlarını çalıştıran tembel insanlardır. Bir başka azınlık aptaldır, başkası tarihi Türk düşmanıdır, bir başkası şunun ya da bunun uşağıdır vb... Sinsice bir politikadır bu. Çoğu insan azınlıkları aşağılayan bu tip belirlemelerin taşıyıcısı olarak bilmeden alet olur bu politikaya. Ancak sonuçta azınlık halklara karşı toplumsal bir önyargı oluşturulmuştur. Özel bir düşmanlığın olmadığı bir noktada bile halkların birliğinin önü tarihsel ya da güncel önyargılarla kesilmiş olur.

Emperyalizm açısından da oligarşi açısından da aslolan Türk ulusudur. Egemen ulusa yaslanıp diğer ulusların özgürlük taleplerini boğma taktiği güderler. Bu taktik Türkiye'ye özgü değil kuşkusuz. İngiltere'nin Hindistan'ı yönetmesi örneğinde olduğu gibi: *"Hint milliyet ve aşiretlerinin rahatça hakkından gelebilmek için İngiltere, Hindistan'ı, Britanya-Hindistanı ve Yerli Hindistan olarak bölmüştür. Hangi nedenle? Öbür milliyetleri daha rahat yönetebilmek için, İngiltere bir ulusal grubu seçmek ve ona ayrıcalıklar vermek istediği için. Hindistan'da en azından 800 milliyet var ve İngiltere 800 ayrı milliyetin tasasını çekmektense, birkaç ulus seçme, onlara bazı ayrıcalıklar tanıma ve öbürlerini bunlar aracılığıyla yönetme yolunu tutmuştur."* (Stalin-Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, ay.199)

Egemen sınıfların azınlıklar politikasının bir diğer boyutu da çifte standartçılığıdır. Bu çifte standart aynı zamanda şovenizmi besleyen bir muhtevaya da sahiptir.

Faşizm, ülke içinde ulusal azınlıklar üzerinde baskı ve terör estirirken, onları asimile etmeye çalışırken dışta azınlık haklarının en "kararlı" savunucularından biridir. Bu şovenist ikiyüzlü politikanın doğası gereğidir.

Egemen sınıflar ülke gerçeğimizdeki kendi politikalarını görmezden gelip Kafkaslardan Balkanlara kadar birçok ülkede Türk kökenli azınlıklara baskı yapıldığını ileri sürerek bunun için uluslararası kurumları "göreve" çağırıyorlar. Aynı kurumlar Türkiye'deki azınlıklara yönelik müdahalelerde bulunduğunda bu "iç işlerine karışma" olarak değerlendirilirken, iç Yunanistan'daki, Azarbeycan'daki Türklerin, "ırkdaşların" baskı görmesine gelince müdahale isteme ikiyüzlülüğü de yine tam faşizmin şovenist, iki yüzlü dış politikasına yaraşır bir tutumdur.

"Yavru Vatan" denilen Kıbrıs'taki Türkler adına bir ülke işgal edilir ve *"Türkün Türkten başka dostu yoktur"* denilerek işgalin kalıcılaştırılması Türkiye kamuoyu nezdinde meşrulaştırılmaya çalışılır.

Irkçı zihniyet, aynı demagojiyle Bulgar Türkleri, Gümülcine Türkleri, Kerkük'teki Azarbeycan'daki Türkler hakkında söz söylerme hakkını kendinde görür. Bu durum bazen öyle olur ki, Türkiye'de yaşayan halkların tüm dikkatini bu tür yerlere çekerek hem ülke içindeki azınlıklar politikasını gözlerden gizlemeyi hem gündemi saptırmayı hedefler.

MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME AÇISINDAN AZINLIKLAR SORUNU

Azınlıklar sorunu ülkemizde uzun yıllar deyim yerindeyse uyuyan ve ancak henüz yavaş yavaş kıpırdanmaya başlayan bir sorundur. Bugün varlıkları, kendini daha çok ulusal kimliklerini korumaya yönelik kültürel yapılanmalarla ortaya koyuyor. Taleplerini haykıran, düzene dayatan bir siyasal pratik yoktur ortada. Ancak bu olmayacağı anlamına gelmiyor; olacaktır da. Çünkü bunun nesnel zemini on yıllardır vardır ve yoğunlaşan, yaygınlaşan şovenist politika güncel anlamıyla da bunun zeminini güçlendirmektedir.

Ülkemizdeki çeşitli azınlıklar, haklarını talep etme, az çok iç bütünlüğü olan bir ulusal topluluk olarak toplumsal muhalefetin bir parçası olma anlamında geri bir tabio çizmektedirler. Bu elbette üzerlerinde herhangi bir baskı olmadığından değildir. Bu geriliğin, sessizliğin bir yanında düzenin her türlü hak ve özgürlük talebini coplarla, cezalarla karşılayan baskı ve terörü vardır. Diğer yanında ise asimilasyonun olduğça derinleşmiş olması vardır. "Türkleşme", ulusal benliğinden uzaklaşma ve günlük yaşam içindeki boyutuyla bunu kanıksama, azınlıkların kendi haklarına yönelik taleplerini süreç içerisinde iyice geriye çekmiştir. Bir baskı vardır ama, bu baskı kimi kesimlerde yeterince hissedilmemektedir bile. Hakların gaspı vardır, ama bunun ayrımına varmama söz konusu olabilmektedir. Çünkü asimilasyonun kökeni oldukça derinlerdedir.

Bu noktada devrimci çalışmanın öncelikli hedeflerinden biri de azınlıkların ulusal haklarının bilincine varmasını sağlamak olmalıdır. Özellikle asimilasyonun en derinleştiği azınlıklar açısından önce hakların ve taleplerin bilince çıkarılması ve giderek bu taleplerin toplumsal muhalefetin, devrimci mücadelenin bir parçası haline dönüştürülmesi biçiminde bir seyir izlemek durumundadır.

Azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak her şeyden önce demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu anlamıyla da devrimciliğin, demokratlığın kıstaslarından biridir. Çünkü, ulusal baskı siyaseti sonuçta kaçınılmaz olarak her türlü demokratik gelişmeyi dışlar. Azınlıkların üzerlerindeki baskılara karşı direnişini örgütlemek, taleplerini sınıfsal mücadelenin bir parçası haline getirmek zorundayız.

Azınlık halklara yönelen baskılara karşı mücadele demokrasi mücadelesinin bir parçası olduğu kadar, ülkemizde güncel anlamda özel bir önemi olan şovenizme karşı mücadelenin de bir gereğidir. Mensup olduğumuz ya da diğer halklar üzerindeki baskılara karşı geliştirilecek her direniş, halklar arasındaki dayanışma, güven ve birliği pekiştiren bir adım olarak şovenizmin karşısına çıkaracağımız barikatın harcı olacaktır.

Azınlıkların taleplerinin bilince çıkarılması, mücadelenin bir parçası haline getirilmesi ve halklar arasındaki dayanışmanın sağlanması, atılması gereken ilk adımsa, halkların her türden ekonomik, demokratik ve politik örgütlenmelerini yaygınlaştırmak ve giderek bunu tek bir devrimci çatı altında birleştirmek ikinci adım olmalıdır.

Azınlıklar sorununun çözümünde kilit halka demokratik halk devrimi olacaksa - ki, öyledir- burada da önümüzde tüm ulusların ve ulusal azınlıkların ortak örgütlenmesinin gerekliliği ve zorunluluğu çıkar karşımıza .

Ortak örgütlenme sorunu, ulusal sorunun bütününde de tekrar tekrar değinilen ve değinilmesi de zorunlu olan bir konudur. Ancak, ele aldığımız konu açısından çok kısa bir belirtme yapacak olursak; *"Pratik, belli bir devlet proletaryasının milliyetler bakımından örgütlenmesinin, sınıf dayanışması düşüncesinin yıkılmasından başka bir yere götürmediğini göstermiştir."* (Stalin, agy, sy.85) Kaldıki, halkların birliğinin devrimci bir çatı altında sağlanamamasının, bugünkü somutta olgularının halkları birbirine düşürme ve böl-yönet politikalarına güç vereceğini, egemen sınıfların manevra alanını genişlettiğini kimse görmemezlikten gelemez.

Devrimci hareket, Türk, Kürt, Laz, Arap, Çerkes, Gürcü tüm uluslardan ve milliyetlerden emekçi halkın ortak örgütlenmesidir. Devrim için yürüttüğü savaşta şehtlerinin arasında istisnasız hemen her ulustan, her azınlıktan savaşçılar vardır. Devrimci hareket, ülkemizdeki azınlık halkların taleplerini böyle bir örgütlenme anlayışıyla kucaklamayı, onların kurtuluşunu da halkların böyle bir ittifakıyla gerçekleştirmeyi hedeflemektedir. Kuşkusuz devrimci-harekete rağmen milliyet temelinde örgütlenmeler ortaya çıkabilir. Marksist-Leninistlerin bu noktadaki tavrları da açıktır: *"Besbelli ki, belirli bir devlet içinde hangi milliyetten olursa olsun her topluluğun her türlü örgütlenme özgürlüğünü asla reddetmemekle birlikte (Marksist-Leninistler) böyle bir şeyi istemezler ve böyle bir birliğe arka çıkmazlar."* (Lenin-Uluslarin Kendi Kaderini Tayin Hakkı -sy.39) Aslolan oligarşik iktidara karşı mücadelenin merkezi bir örgütlülük tarafından yürütülmesi gereğini, kendini her gün onlarca örnekle bize dayatan bu zorunluluğu görebilmektir.

Azınlıklar üzerindeki baskılara karşı devrimci bakış açısıyla değil, milliyetçilik temelinde gelişecek bir mücadele ve örgütlenme her zaman iki tehlikeyi içinde taşır:

Birincisi, emperyalizmle, oligarşiyle uzlaşmaktır. Dünyanın pek çok yerinde örnekleri yaşanmıştır. Oligarşiler milliyetçilik temelinde yükselen azınlık hareketlerini, sömürü ve zulüm düzeninin onaylanması karşılığında ulusal hak kırıntılarıyla düzene angaje edebilmektirler. Bu noktada azınlık hareketinin emperyalizme, oligarşiye karşı direnme gücü kuşkusuz bir ulusal hareketinki kadar bile olmayacaktır. Onun iç dinamikleri kendi başına böyle bir direnişi olanaklı kılmakta çoğu kez yetersizdir.

İkincisi ise milliyetçiliğin ırkçı bir zemine kayması olasılığıdır. Milliyet temelinde örgütlenen bir azınlık hareketinde milliyetçilik her gün kendini biraz daha öne çıkarır ve giderek bu onun bir "hareket" olarak yaşayabilmesinin olmazsa olmaz koşulu haline gelir. Ermeni milliyetçilerinin gerek kurtuluş savaşında emperyalistler adına savaşmaya kadar varan çizgisi, gerek ASALA'da ifadesini bulan pratik ve gerekse de bugün tarihi geriye döndürmek gibi bir abesliğe denk düşen talepleri, böylesi bir kaymanın çarpıcı örneklerindendir.

Kısacası, gerek bugünkü koşullarda ulusal özelliklerin, kimliğin daha fazla ermesinin durdurulması ve ulusal haklar doğrultusunda mücadelenin geliştirilmesi, gerekse de bu mücadelenin halkların kurtuluşunu hedefleyen bir rotaya oturtulması ülkemiz somutunda ulusların, azınlık milliyetlerin tüm emekçilerinin ortak örgütlenmesiyle mümkün olabilecektir.

AZINLIKLAR SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

Azınlıklar sorunun çözümü, egemen sınıfların on yıllardır yapmaya çalıştığı gibi, kuşkusuz ulusal azınlıkları, ulusal özellikleri "yok etmek"ten geçmiyor. Emperyalizmin yüzyıldır yaptığı gibi fiziki tasfiyeyle, asimilasyon politikalarıyla, emperyalist sömürgeciliğin çizdiği suni sınırlarla da bu sorunun çözülemediği artık ortadadır. Ulus ya da azınlıklar düzeyinde ulusal sorun bugün dünya genelinde hala sınıflar mücadelesinin gündeminde önemli bir ağırlık oluşturmaktadır.

Sorun ayrı ağırlığa kuşkusuz ülkemiz özelinde de sahiptir. Kürt ulusal sorunu ülkemiz somutluğunun öne çıkan parçasıdır, ancak baştan beri sıraladığımız olguların da açıkça ortaya koyduğu gibi tek parçası değildir.

Sorunun çözümü öncelikle siyasal açıdan, azınlıklar üzerinde var olan baskı ve aşağılama politikalarına son verme, uluslararasındaki düşmanlık politikasının karşısına uluslarını ve ulusal azınlıkların tam eşitliğini koymaktır. Bu ise ancak bu türden ulusal baskının sosyal temeli ve uygulayıcısı olan emperyalizmin kovulması, işbirlikçi oligarşinin iktidardan alaşağı edilmesiyle mümkün olabilecektir. Bu anlamda ulusal sorunda olduğu gibi, azınlıklar sorununun çözüm platformu da kaçınılmaz olarak anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimidir.

Kendi içinde kısmi farklılıklar gösterse de bugün azınlıkların temel talepleri esas olarak dört başlıkta ifade edilebilir: *"Kendi dilini özgürce kullanabilmek, anadilinde yapılan kurumlarını oluşturulabilmek; kültürel özelliklerini özgürce koruyup geliştirebilmek ve ulusal aşağılanmanın her düzeyde yok edilmesidir".*

Demokratik halk devrimi işte azınlıkların bu taleplerini karşılayacak bir kapsamdadır. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimle ulusal baskının sosyal temelinin ortadan kalkmasıyla bu koşullar da oluşmuş olacaktır. Bu noktada azınlık halkların özgürce gelişiminin yolu açılmış demektir. Kuşkusuz bu belirleme daha önce açtığımız çerçevede, bugün için azınlıklara yönelen baskılara, asimilasyon yöntemlerine gözlerimizi kapatmanın gerekçesi değildir ve olmamalıdır.

Azınlık halkların özgürce gelişimi ancak demokratik halk iktidarında ve sosyalizm koşullarında sağlanabilir. Sosyalist ülkelerin pratiği bunun canlı örneklerini koyar ortaya.

Bir halkın, ulusal topluluğun kendini ifade etmesinin en güçlü aracı olan dilin gelişimi de bu ortamın niteliğini gösterir. Çarlık Rusya'sında ulusal kimliğe yönelik baskılar sonucunda sistematik anlamda yazılı bir dile sahip olmayan 40'dan fazla milliyet devrimle birlikte bilimsel anlamda yazı diline kavuşmuşlardır. Çarlık Rusya-sı'nda ancak 13 dilde edebiyat ürünleri verilirken devrim sonrasında Sovyetler Birliği'nde bu rakam süreç içerisinde 75'e kadar çıkmıştır.

Sosyalizmde ulus ile azınlık milliyetler arasındaki ulusal ilişkiler açısından temelde bir farklılık yoktur. İlişkiler *"uluslarının ve ulusal azınlıkların tam eşitliği"* temelinde yükselir. Bu çerçevede, halk iktidarı azınlık milliyetlere de uluslara sağladığına eşit toplumsal koşulları sağlar. Ülkemizdeki azınlıklar sorununun çözümünün demokratik halk iktidarı ve giderek sosyalizm koşullarında özerk bölge, yarı-özerk bölge vb. statüler açısından nasıl biçimleneceği bugün için fazladan bir tartışma sayılmalıdır. Çünkü bu biçimi belirleyecek olan esas olarak o günkü koşullarda bu azınlıkların sahip oldukları ulusal niteliklerin düzeyi ve sorunun o günkü coğrafi, ekonomik, siyasal boyutları belirleyecektir. Aslolan halk iktidarının ulusal azınlıkların özgürce gelişim ortamını yaratması ve bunun güvencesi olmasıdır. Sosyalizm koşullarında ulusal düzeydeki ilişkilerin içeriğini belirleyen halkların yaşamında yer alan tüm ulusal öğelerin özgürce ve çok yönlü gelişmesidir. Bu doğal olarak bir karşılıklı etkileşimi de içerecektir. Karşılıklı etkileşimse bir yandan gelişmeyi hızlandırırken, diğer yandan da ulusal öğelerin kapitalizm koşullarındaki biçimleşlerini değişime uğratarak azınlıkların gerçek gereksinimlerini karşılayabilecek biçimde dönüştürecektir.

Kuşkusuz bu noktada süreç mutlak anlamda Sovyetler örneğinde olduğu gibi "milliyetten ulusa" biçimindeki gelişime hedefleyen bir süreç değildir. Çünkü bu bazı azınlıklar açısından ulusal gelişme potansiyelinin sınırları itibarıyle zaten artık mümkün olmayan bir gelişim seyridir. Vurgulamak istediğimiz, halk iktidarı koşullarında milliyetlerin gelişiminin artık sistemden kaynaklanan bir sınırının olmayacağıdır.

Bu noktada burjuva milliyetçi yaklaşımlarla ya da pragmatizmle ulusal azınlıkların içinde bulundukları nesnel durumu hiç de uygun düşmeyen çözümler formüle etmek, bu azınlıklara taşıdıkları ulusal ve sınıfsal dinamiklerin ötesinde misyonlar yüklemeye çalışmak, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine, demokratik halk iktidarının kuruluş sürecine zarar vermekten başka bir sonuç yaratmaz. Böylesi bir tutum devrimcilik değil milliyetçiliktir. Bugün Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesini omuzlamaya güçleri ve kapasiteleri yetmeyen kimilerinin ulusal ya da dinsel çeşitli azınlıklara (Kervan örneğinde olduğu gibi Alevilere, Aciciler örneğinde olduğu gibi Araplara) dayanarak siyaset yapmaya ve üstelik bunu Marksizm-Leninizm adına yapmaya çalışmak devrimci, enternasyonel bir bakış açısının ürünü değildir, olamaz.

Stalin'in azınlıklar sorununa ilişkin olarak yürütülen "Ulusal özerklik mi, bölgesel özerklik mi?" tartışmasında vurguladığı noktalar bu açıdan sorunun çözümünün sınırlarını genel hatlarıyla çizer: *"... Azınlıkların ulusal çoğunluklar tarafından ezilmesinden kaygılanılabilir. Ama bu kaygılar eğer ülke eski düzenini koruyorsa gerçek bir temele dayanıyor demektir. Ülkede tam demokrasiyi sağlayın, kaygılar rotadan kalkacaktır... Azınlıkların yapay bir birliğe değil, yaşamakta bulundukları yerler üzerinde gerçek haklara gereksinimleri vardır.*

Ulusal azınlığı özellikle kaygılandıran şey nedir?

Azınlık, bir ulusal birliğin yokluğundan değil, onun kendi anadilini kullanma hakkının yokluğundan hoşnutsuzdur... Yapay bir birliğin yokluğundan değil, ama yaşadığı yerde anadilde bir okul yokluğundan hoşnutsuzdur. Ona bu özgürlükleri verin o, hoşnutsuz olmaktan çıkacaktır."

Stalin aynı vurguların devamında çözüm için de halk iktidarı açısından şu belirlemeyi yapıyor: *"Ülkenin tam demokratlaşması temeli üzerinde kurulmuş ve istisnasız her türlü ulusal ayrıcalıkları ve ne olursa olsun ulusal azınlıkların haklarına her türlü engel ya da kısıtlamayı yasaklayan, tüm devlete yaygın bir yasa... Azınlık haklarının düşsel değil ama gerçek güvencesi işte bunda ve ancak bunda bulunabilir."* (Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, sy.75-76)

Savaş kültürü bir yaşam tarzıdır

Bir savaş içindeyiz. Halkın silahlı şiddetinin ya da düzenin zorunun boyutlarındaki düşüşe yükselişler bu gerçeği değiştirmiyor. Bu savaş, mevzii bir savaş da değil, kesin sonuç almayı hedefleyen bir savaştır; bir taraf sömürü ve zulüm düzeninin iktidarını, bir taraf halkın kurtuluş mücadelesini yok etmek istiyor. Bugün ülkemizde savaşın gerekliliklerı de amacın bu kesinliğine göre biçimleniyor.

Bu gerekliliklerin en başında, kuşkusuz halkın, devrimci mücadelenin saflarında savaş kültürünün, gerilla kültürünün içselleştirilmesi vardır. Ve kuşkusuz bu, mücadelenin içindeki hemen herkesin bildiği bir doğrudur. Ancak savaş kültürünün ve bu kültürün içselleştirilmesinin nereye kadar yaygınlaştırılacağı ve neleri içereceği sorusunun yanıtının aynı netlikte bilindiğini, kavrandığını söylemek mümkün değildir.

Savaş kültüründen söz ettiğimizde, bu yalnızca silah seslerinden geçilmeyen, barut kokularının hiç eksilmediği alanlarda ve zamanlarda mı geçerlidir? Böyle düşündüğümüz nokta, savaş kültürü dediğimiz olgunun ne savaş ne de kültür yanının kesinlikle kavranmadığı bir noktadır.

Soruyu bir başka açıdan sorarsak; bu kültür yalnızca dağlarda –silahın elde– savaşanlara mı aittir? Böyle düşünmeksızın devrimci anlamda gerillayı tanımlayamamaktır.

Her şeyden önce gerilla yalnızca "silah" demek değildir. O aynı zamanda bir kültürdür. Örgütlenmemizin her parçasında, beynimizin her hücresinde içselleştirilmesi gereken bir kültürdür bu. Özcesi, savaş kültürü, aynı anlamda kullanacağımız gerilla kültürü, bir yaşam tarzıdır. Olayları düşünüş ve yorumlayış biçimidir. İşleri, hangi ayrıntılara, hangi bağlantılara sahip olursa olsun bu odakta düşünebilmektir.

Bu kültür, nerede, hangi alanda, hangi koşulda olursak olalım savaşı yüreğimizde, beynimizde hissedebilmektir. Legalde, demokratik platformda yer alan insan da böyle düşünecektir. Odakta bu olacaktır. Legalite bir çalışma alanı olmasının ötesine geçip beynimizi, yüreğimizi teslim almaya başladığında, orada işte savaşımızı kemirecek bir kurt olarak legalizm başlar; yalnız bununla da kalmaz. Her türden sağcılık, reformizm, statükoculuk kendini hızla geliştirmeye koyulur. Savaş kültürünü yadsımanın en hafif faturasıdır bu. Ve o noktada legal artık bir savaş örgütünün legali olmaktan, o insanlar bir savaş örgütünün demokratik cephede mevzilenmiş savaşçıları olmaktan çıkarlar.

Savaş örgütü mantığıyla düşünülmediğinde, bir düşünüş biçimi olarak bu kültür içselleştirilmediğinde, her şey bir yana, en başta strateji kavranamayacak, bunun gerekli kıldığı adımlar sürekli erteienen adımlar olacaktır. Savaş örgütü mantığıyla düşünmek güç olmayı koyar önümüze. Politika güztür çünkü. Ve böyle olduğu içindir ki, politik taktiklerimiz, örgütlenme biçimlerimiz bir yerde buna göre şekillenmek durumundadır. Bu mantıkla düşünmediğimizde ise

Savaş, açık, çıplak, yalın bir olgudur. Ölürsün ve öldürürsün. Yenilirsin ve yenersin. Taraflar açıktır, tarafların tavrı da. Böyle bir savaşı omuzlayabilmek, yürütebilmek ideolojik anlamda çıplak düşünmeyi, kişisel anlamda devrimci saflığa sahip olmayı gerektirir. Çıplak düşünmek sınıflar mücadelesine ilişkin her konuda, her sorunda ve çarpışmanın şiddetlendiği her mevzide kalın ve sert çizgileri benimsemektir. Devrimci olana sahip çıkmaktır.

tersine günlük yaşamın ayrıntıları, yetersizlikler, "nesnellikler" çoğu kez bunları bastırır. Ne stratejik hedef, ne de güç olabilmenin zorunlu adımları kalmaz ortada. Oysaki, değişik vesilelerle vurgulandığı gibi *"Biz her şeyden önce bir savaş örgütüyüz. Varlığımızın iktidara karşı silahlı mücadeleyi sürdürmekten geçtiğini unutamayız."*

Bu bütünden kopulduğunda örgütlenmede de, pratiğin biçimlendirilmesinde de karşımıza bir başka olgu daha çıkar; şekilsizlik... Neyin, ne için yapıldığı belirsizdir artık bu noktada. Şekilsiz, savaş kültüründen uzak, legal kafa yapısı; attığı her adımı değerlendirme, olumsuzluklarını tespit etme, nedenlerini israrla arayıp bulma ve buna bağlı olarak aksayan yanı yenilemeden uzaktır. Pratikte ifadesini bulduğu üzere, her şey kendiliğindenci bir akışın parçalarına dönüşür. Örneğin, bir kampanya olur, bir şeyler yapılır, sonuçta o alandaki insanlar "şu kadar şey yaptık" demekle yetinirler; bu pratiğin sonucunda, harcanan bunca enerjiden sonra elimizde kaç tane yeni insan var, hangi örgütlenmeleri oluşturduk, hangi örgütlenmeleri kalıcılaştırdık, illegaliteyi geliştirmede, savaş gerçeğini halka ve insanlarımıza götürmede ne kadar başarılı olduk soruları ya sorulmaz, ya yüzeysel yanıtlarla geçiştirilir.Yapılamayanların "yok"ları, "olmaz"ları, gerekçeleri de hazırdır. Oysa savaş kültürüne bunlar kadar yabancı bir başka olgu daha bulmak zordur.

Kendiliğindencilik ya da iradilik; günü kurtarma ya da sonuç alma; işte bu karşıtlık savaş kültürünün içselleştirilmesiyle yadsınması arasındaki farkı ortaya koyan temel ölçülerden biridir.

"Yolun Neresindeyiz?" broşüründe şöyle diyorduk:

"Biz bürokratlar örgütü değil, savaş örgütü olacağız. Bunun için bütün kadrolarımız o an yapılıp yapılamayacağına bakmaksızın silahlı eylem ruhuna sahip olmalı. Silahlı, etkin, cüretli bir güç olmak için tüm enerjimizi kullanmalıyız."

Savaşın seyri şu ya da bu nedenden ötürü değişebilir, silahların sesi şu ya da bu ölçüde geride kalabilir. Ama bu bir savaş örgütü olunduğunu, bir savaş örgütünün ilkeleri, kuralları, değerleri ve mantığıyla düşünmek ve davranmak gerektiğini değiştirmez. En küçük bir devrimci faaliyette bile bunu hissedebilmek önemlidir gerçekten de.

Savaş kültürünün belirleyici parçalarından biri, kendini davaya adamış bir insanın özverisi ve sorumluluğuyla hareket etmektir. Bu davranış biçimi, herkese ve her şeye rağmen, değişmez.

İkincisi, örgüt bilincidir. Çünkü düzene karşı savaş, tek tek bireylerin değil, örgütün yürütebileceği bir savaştır. Bu bilinç, örgütün üzerine titremekle, örgütüne, yoldaşlarına yönelen her saldırıya anında tavır koyabilecek bir refleksle sahip olmakla biçimlenir.

Üçüncüsü, "biz" diye düşünebilmektir. Savaşta gerçekten de "biz" varızdır. "Ben"i öne çıkarmak, savaşın doğasına aykırıdır, dolayısıyla da savaş kültürüne yabancı.

Kısacası bu kültürü benimsemek, bu belirleyici parçaları devrimci kişiliğimizde somutlayıp "kuralsız yaşamı kurallı yaşamla, laçkalığı disiplinle, yasak savma anlayışını sorunları ciddiyetle ele almakla, amatörlüğü profesyonellikle değiştirmektir" bir yerde. Kurallı yaşam, disiplin, profesyonellik savaş kültürünün de, savaş örgütünün de güvencesidir sonuçta. Bu ikisi olmaksızın, böyle bir kültürden söz etmek de mümkün olmaz.

Gövdemiz Nerede Olursa Olsun, Kafamız Yeraltında, Gerillada, Savaş Gerçeğinde Olmalıdır

Bugün herkes için ve tüm alanlar için radikallikten, çizgiyi kalınlaştırmaktan söz edilmesinin nedeni budur bir yerde.

Çalışmanın değil, kafaların legale göre şekillenmeye, düşünme tarzında ve mantık yürütmede legalizmin egemen olmaya başladığı nokta, hataların da çıkış noktasıdır. Hatalar, yanlışlar, kural ihlalleri, disiplinsizlikler, dağın tepesinden harekete geçen bir çığdır sanki artık. Her adımda biraz daha büyür. Legali illegaliyle her şeyi sarsacak boyuta ulaşır.

Kafalar legalizme göre şekillendiğinde, illegal çalışma da giderek gerilemek zorundadır; hataların, kuralsızlıkların sonucu olarak her an darbelere, operasyonlara açık hale gelinir. Çünkü, kendisi illegalde ama kafa legaldedir.

Faşizmin olduğu bir ülkede bir devrimcinin yasal statüde –legaldeki mücadelesinin– ömrü hiçbir zaman belirlenemez. Bir anda sona erivertir bu "legallik". Ve illegaliteye geçmek gereği doğar. Çalışma alanı bu anlamda bir günde değiştirilir belki, ama kafa –eğer legaliteye göre şekillenmişse– bir anda değiştirilemez. İşte o noktada sorun da, savaş kültürünü bir yaşam tarzına dönüştürememiş olmanın pratik sonuçları da çok daha açık, yakıcı bir halde yaşanmaya başlar. Bu nokta, sorunu çözmek için artık çok geç kalındığı bir noktadır. Çok geçmeden kendisi illegalde, kafası legalde olma sorununun faturası bir biçimiyle ödenir.

Savaş kültürünün yadsındığı ya da içselleştirilmediği yerde neler olacaktır? Bunun kuşkusuz pek çok insanımız özelinde pek çok yanıtı olabilir. Ama bunların içinde hemen herkes için geçerli, karakteristik olanlar vardır. Evet, böyle bir noktada, disipline gelmeme, rahatını esas alan bir yaşam tarzını kurumlaştırma, hesap vermeye yanaşmama, ilkesiz, kendi başına buyruk hareket etme, statükoculuk, kendiliğindencilik alır başını gider. Çünkü; legalizm, esasta küçük burjuva devrimciliğinin özlemlerine yanıt vermektedir. Bu nedenledir ki, legalizm kendini –en başta kafalarda– kısa sürede kurumlaştırıverir. Devrimci hareketin 90-91 atılım sürecine legal düşünce tarzı ve alışkanlıklarının ortaya koyduğu "direniş"in, bu "direniş"in bir darbeye uzanmasının ve bugün saflarımızda hala böyle bir sorunu tartışıyor olmamızın açıklaması budur.

"Yolun Neresindeyiz"de formüle edilmiştir; politik-askeri bir örgüt olmanın, böyle bir örgütü yaratmanın belirleyici üç önkoşulu olan vardır: *"Birincisi; başından itibaren silahlı savaşa göre örgütlenmek, ikincisi; her alanda, o alana özgü örgütlenmeleri inşa etmek ve üçüncüsü; kadroların hangi alanda olursa olsun birer savaşçı gibi yetiştirilmesi, savaşçı bir ruhla donatılmasıdır."* Sorun en özlü ifadesiyle budur işte.

Savaşçılık yalnızca askeri örgütlenmelerde yer alan insanları tanımlayan bir sözcük haline dönüştürülürse, bu örgütlenmelerin dışında yer alan kişinin de kendini savaşın dışında tanımlayacağı açıktır.

Savaş, açık, çıplak, yalın bir olgudur. Ölürsün ve öldürürsün. Yenilirsin ve yenersin. Taraflar açıktır, tarafların tavrı da. Böyle bir savaşı omuzlayabilmek, yürütebilmek ideolojik anlamda çıplak düşünmeyi, kişisel anlamda devrimci saflığa sahip olmayı gerektirir. Çıplak düşünmek sınıflar mücadelesine ilişkin her konuda, her sorunda ve çarpışmanın şiddetlendiği her mevzide kalın ve sert çizgileri benimsemektir. Devrimci olana sahip çıkmaktır. Devrimci saflık işleyişi, verimliliği altüst eden ve gerçekte sıradan, basit şeylerden kaynaklanan sorunları sorun olmaktan çıkarmaktır. Savaş sorunları büyütmeye, pireyi deve yapmaya izin vermez. Devrimci saflık savaşı esas almaktır.

Savaş kültürüyle donanmamış bir yapı, açıkça bilinmelidir ki, iktidar alternatifi haline gelemez. Çok şey yaşadık, yaraltık. Değerlerimizi, kazanımlarımızı korumak ve iktidar alternatifi olma anlamında halkın umudu olmak savaş kültürünü, savaşçılığı içselleştirmekten, yaşam biçimimize dönüştürmekten geçiyor. Bir şeyler bekliyor ve istiyorsak eğer, önce bunu başarmak zorundayız.

Şehirleri terk etmemeliyiz

Birleşik devrimci savaş stratejisi kır ve şehir mücadelesinin birbirini tamamlayan tarzda birlikte geliştirilmesini öngörür.

Bu tespit sadece büyük şehirleri değil, Kürdistan'ın şehirlerini de oligarşiye terk etmemek gerektiğini ifade eder.

Bugün özellikle Kürdistan şehirleri devletin askeri yığınak yaptığı, sokak sokak denetim kurmaya çalıştığı yerler haline geldi. Üstelik mücadele yükseldikçe oligarşinin baskısı da arttı. Yasalık, meşruluk diye bir sorunu kalmayan devlet, artık kendi yasalarını da bir tarafa atarak tam bir kontrgerilla yönetimi kurdu. Bu şartlarda şehirlerde mücadeleyi örgütlemekten söz etmek elbette, sürecin karakterine uygun yol ve yöntemlerin geliştirilmesini gerekli kılıyor.

Ama önce şehirlerdeki mücadeleye bakış açımız net olmalıdır.

Milyonlarca insanın bulunduğu şehirlerdeki mücadele, öncelikle bir cephe gerisi faaliyeti olarak değil, bir cephe faaliyeti, yani temel savaş alanlarından biri olarak kavranmalıdır. Şüphesiz şehir ile kırların, savaş alanı olarak ayrı özelliklere sahip olduğunu söylemiyoruz. Kırlar, yeni sömürgecilik ilişkileri içinde oligarşinin yumuşak karnı durumundadır ve savaşta belirleyici bir öneme sahiptir. Şehirlerde ise, durum daha farklıdır. Oligarşinin militarist güçlerinin yoğun konumlanışı ve denetimi nedeniyle, şehirler kırlara göre daha dezavantajlıdır. Ancak, kırlardaki gibi bir gerilla mücadelesi ve ordulaşma yaşanamasası, şehirlerdeki mücadelenin "cephe gerisi" faaliyeti düzeyinde görülmesine sebep olamaz. Böyle görmek tek kelime ile askeri bakıştır, süreci politik olarak kavrayamamaktır.

Öte yandan şehirlerdeki siyasal mücadele, salt yasal alan mücadelesi de değildir. Devletin kendi yasalarını bile hiçe sayan baskıcı tutumu nedeni ile hiçbir yasal haktan söz edilmediği, yasal mücadelenin büsbütün yok olduğu koşullar doğabilir. Bu durum "yasal zemin yok" diyerek hiçbir şeyin yapılmamasının gerekçesi olamaz. Her alanda olduğu gibi şehirlerde de verilecek mücadelenin esas zemini meşruluktur. Bu anlamda öncelikle --ve yalnızca- "esas mücadele alanı kırlar" diyen askeri bakışa, ya da yasal zemin olmadığı için her türlü kitlesel eyleme "aman provokasyon olur" diyerek karşı çıkan statükocu-pasifist bakışı eleştirerek, mücadele adına bir şeylerin yapılması gerektiğine ve yapılabileceğine olan inancı yaygınlaştırmamız gerekir.

Şehirlerde mücadeleyi geliştirebilmek için şehir gerillasının yanısıra, kitlelerin düzen karşısındaki tepkilerini ifade edecek en uygun ve yeni biçimlerin bulunması, meşruluğumuzu dayatacak güçlü politik zeminlerin iyi değerlendirilmesi gerekir. Ne bir iki sene önce yapılanları, ne de İstanbul gibi büyük şehirlerde yapılanları biçim olarak aynen tekrar etmeyi düşünmek doğrudur. Her sürecin kendi özgün koşulları vardır.

Kepenk kapatma -örneğin- bir tavır alış yöntemidir. Ancak tepkiyi ifade eden başka yöntemler geliştirilmezse, devlet bir süre sonra bu tür bir tepkinin önlemini alır. İşte bu noktada yaratıcı tarzda yeni tepki biçimleri bulmak, mücadelenin önünü açmanın gereklerinden biri olur.

Öte yandan, mücadele öncelikle halk kitlelerinin en fazla tepki duyduğu konular üzerinde, meşruluğuna en fazla inandığı talepler etrafında geliştirilmelidir. Göç, işsizlik, insan hakları ihlalleri gibi konularda gösterilecek en küçük tavır bile bir nevi mevzi mücadelesi olarak genel mücadeleye hizmet eder. Bu konuda yapılacak en büyük yanlış, bu tür talepler için mücadeleyi küçümsemektir. Mevzi mücadelesinin kitleler içinde canlılık yaratacağı, devletin yarattmak istediği bıkkınlığı yok edeceği ve halk kitlelerini uzun süreli bir mücadele için hazırlayacağı unutulmamalıdır.

Boş beklentiler içine girmek, düşülecek ikinci önemli yanlıştır. Böylesi beklentiler kitle hareketini durağanlaştırır. Oysa ezilen sınıflar için yaşamın kendisi bir mücadeledir. Hatta devrim olduktan sonra da mücadele sürecektir. Hiçbir güç sihirli bir dokunuşla dünyadaki tüm kötülükleri bir anda yok edemez. Her türlü kötülüğü, sömürüyü, baskıyı, açlığı, işsizliği yok edecek olan halkın örgütlü mücadelesidir.

Böylesi bir yaklaşımla en küçük sorunlara sahip çıkma adımından başlayarak, küçükten büyüğe, basitten karmaşığa muhalefeti örgütleyerek, halk kitlelerinin düzene tepkilerini açığa çıkarabiliriz. Kürdistan'da şehirlere yığılan on binleri atıl kalmaktan çıkarabilir, tüm cephelerde süren kıran karana bir mücadelenin etkin bir unsuru haline getirebiliriz.

Hedef sivil halk ve köylüler

Dersim'de devlet terörü

Halkın büyük çoğunluğunun devrimci, yurtsever düşüncelere sahip olduğu, dağlarında yıllardır gerilla mücadelesinin sürdüğü Dersim'de, devlet, çaresizliğini askeri operasyonları artırarak telafi etmeye çalışıyor. Ancak gerilla karşısında etkili olamayan ve operasyonlarından istediği sonucu alamayan oligarşi, çaresizliğinin bir sonucu olarak sivil halkı hedef alan baskılarını yoğunlaştırıyor.

Asker ve Silah Yığınağı

Kürdistan'da son yılların en büyük askeri yığınağı yapılırken, Dersim de bu gelişmeden payını aldı. Bu yılın başından itibaren sadece Malatya, Kayseri ve Erzurum bölgelerinden getirilen özel tim ve asker sayısı altı bini geçti. Yeni gelen bu birlikler özellikle Hozat, Çemişgezek, Ovacık ve çevrelerine yerleştirildi.

Buradaki yatılı bölge okulları boşaltılıp asker ve özel timler için kışla haline getirilirken, bazı okullar da karakol olarak kullanılmaya başlandı. Pülümür'de 1992 depreminde zarar görenler için yapılan sosyal konutlara, geçtiğimiz yılın sonunda ilçeye gelen jandarma alayı el koymuştu. Devlet bu örneklerde de görüleceği gibi, halka karşı haksız savaşı sürdürürken istediği yerleşim birimine el koyarak, orada konumlanabiliyor.

Denetim Adına Sindirme

Özel tim ve asker sayısındaki artış ile birlikte, halk üzerindeki baskılar da gözle görülür biçimde arttı. Sık sık yollar kesiliyor ve arama yapılıyor. Yolculardan yanlarındaki her türlü eşya ve özellikle yiyecek maddeleri üzerine açıklama yapması isteniyor. İlçe merkezlerine giriş çıkışlar sıkı biçimde denetleniyor. Özellikle gençler şüpheli şahıs muamelesi görüyor. Seyahat etme özgürlüğü tümüyle kısıtlanmış durumda. Akşama doğru saat 5'ten sonra Hozat ve Çemişgezek'e giriş çıkış yasak.

Bu arada sokaklarda ve kahvehanelerde kimlik yoklamaları ve aramalar yapılıyor. Amaç halkı tedirgin etmek ve sindirmek. Bunun için en küçük bir şüpheli durumda hemen gözaltı terörüne başvuruluyor. Örneğin gençlerin topluca yürümeleri bile şüpheli durum sayılıyor. Gözaltına alınanlar işkenceden geçiriliyor.

Dağlar Bombalanıyor

Gerillanın tuzağına düşen, sık sık taciz edilen özel timler ve jandarma, binlerce askerle takviye edilmesine ve silah, araç gereç yığınağı yapılmasına rağmen yine de etkili olamadı. Şimdi de dağları ve ormanları bombalıyorlar.

Hozat'ın Tağar, Bezolt (Karsel), Tanzi, Koçkozluca, Bilekli ve Tavuk köylerinin çevresi havadan ve karadan rastgele bombalanıyor. Ovacık'a bağlı Buzlutepe, Karataş köylerinin çevresine atılan yangın bombaları nedeniyle, ormanlar alev almış durumda. Devlet gerillanın gizlendiği gerekçesiyle ormanları imha ediyor. Çemişgezek ile Hozat arasındaki Aliboğaz Deresi de yoğun biçimde bombalanan yerlerden biri. Bu alarda da orman yangınları çıktı ve yer yer bu yangınlar sürüyor.

Sivil Halka Karşı Devlet Terörü

Hozat'ın Kizorik Köyü ve çevresindeki mezralar boşaltılarak bu bölgelere asker ve özel tim yerleştirildi. Bilekli köyünde askerlerin rastgele roket atışı yapması sonucu iki ev tahrip oldu ve hasar meydana geldi. Koçkozluca Köyü'nde askerlerin yine rastgele ateş açması üzerine Filiz Kahraman adlı kadın bacaklarından yaralandı. Elazığ Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Filiz Kahraman'ın yarasının ağır olduğu öğrenildi.

Ovacık'a bağlı Yukarı Karataş Köyü'nde askerlerin açtığı ateş sırasında, 7 yaşındaki Didar Elmas adlı çocuk, bir roket parçasının boynuna isabet etmesi sonucu hayatını kaybetti. Sakine Boztaş, Gülender Akgül ve İsmail Akgül isimli köylüler ise, aynı askerlerin ateşi sırasında yaralandılar. Yaralılar Tunceli Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Evlerin büyük ölçüde tahrip edildiği saldırının, köyün tümüyle boşaltılmasına yönelik operasyonların bir parçası olduğu köylüler tarafından ifade edildi.

Yine Ovacık'a bağlı Köşeler Köyü'nde tarlasını sulamaya giden Emirali Demir adlı köylü, askerler tarafından vuruldu. Emirali Demir her zaman olduğu gibi Karakol'dan izin alarak tarlasını sulamaya gitmişti. Askerlerin bundan haberi olmasına rağmen yine de ateş açtılar. Vurulan Emirali Demir ölmeden önce yanına gelen eşi Besime Demir'e *"Sen beni bırak git, askerler seni de öldürürler, beni bilerek vurdular"* dedi.

Pertek'e bağlı köyler ve mezralar üzerinde de göç baskısı sürüyor. Çalaxhane, Biseler, Mirzola, Çay mezralarına köy merkezine taşınmaları için süre verilmiş. Pertek Kayıkbaşı Karakolu komutanı köylere düzenlediği operasyonlar sırasında "Hepinize çektireceğim" diye sık sık tehditler savuruyor; aramalar sırasında ise köylülerin kapıları, pencereleri ve televizyon, vb. eşyaları tahrip ediliyor.

Operasyonlarda sivil halkı hedef alan devlet güçleri kırları insansızlaştırmaya, köyünü terk etmeyenleri ise korkutup sindirmeye çalışıyor.

Köylülere Yayla Yasağı

Birçok bölgede uygulanan yaylaya çıkma yasağı Çemişgezek köylerine de getirildi. Bazı köylüler hayvanlarını otlatabilmek için köyün yakın çevresine gidip çadır kuruyorlar.

Geçim kaynağı hayvancılık olan köylüleri yayla yasağı çok olumsuz etkiliyor. Pertek köylerinde tek geçimi peynircilik olan köylüler, hayvanlarını uzak bölgelere, Erzurum ve Sivas yaylalarına götürmüşler. Ancak böylesi uzak yaylalara madi durumu iyi olanlar gidebilmiş, kötü olanlar ise kalmış. Bunlardan bazıları, artan sıcaklardan dolayı davarlarını besleyemeyip satmak zorunda kalmışlar.

Bütün bu baskıların yaşandığı Dersim ilçelerinde ve köylerinde halk yaşamını sürdürmenin yeni yollarını arayıp bulmaya ve morallerini yüksek tutmaya çalışıyor. Bu kadar baskı ve zulme rağmen, halkın ayakta kalabilmesinin en temel dayanağı ise, öfkelerini ve umutlarını dağlarda yaşatan çocukları...

Aşiret yapısını parçalamak devrimci mücadelenin görevidir

Bugün Kürdistan'da en son resmi rakamlara göre 45 bin dolayında köy korucusu bulunuyor. Gerillaya pusu atmaktan, devlete istihbarat sağlamaya, soygun ve köy baskınlarına kadar her türlü insanlık dışı ve kirli işte kullanılan koruculuk ise Kürdistan'daki aşiret yapısı üzerinde şekilleniyor. Koruculuk sisteminin ekonomik ve sosyal temeli, yüzyıllar öncesinden bugüne kadar işlevini değiştirerek de olsa sürdüren aşiret reisliği, ağalık ve şeyhlik kurumlarına dayanıyor...

Kuşkusuz bu, yeni bir durum değil. Aşiret yapısının kullanılmaya ardına kadar açık olan kapılarından Osmanlı devletinden bugüne kadar egemen sınıflar yarar sağlamaya devam ediyorlar. Aşiret yapısı, Kürt halkının ulusal uyanışının birliğinin önüne set olurken, etnik ve ulusal kökeni ne olursa olsun egemen sınıfların bu durumlarını sürdürmelerine hizmet ediyor.

Ahmet Zeydan, Tahir Adıyaman, Süleyman Tatar, Abdurrahman Şeylan gibi isimler birçok insana yabancı gelmiyordur. Kasım 1993'te "yüksek devlet erkanı"nın özel olarak Ankara'ya getirttiği aşiret liderlerinden dördü olan bu kişiler, televizyonlarda da yayınlanan bir programda "Kürt halkının temsilcileri" olarak tanıtılmıştı. 12 kişiden oluşan bu korucubaşı güruhu, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk, Başbakan Tansu Çiller, Jandarma Genel Komutanı Aydın Ilter, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar ve MİT'in üst düzey yöneticileriyle görüşmüştü. Çiller, onlara "Her türlü ihtiyacınız karşılanacak. Hep birlikte terörün üstesinden geleceğiz" diyordu...

Bir yanda Türkiye halkının sömüren ve bunu baskıyla sağlayanların temsilcileri, diğer yanda Kürt halkının "cahş" (hain) olarak adlandırdığı kuklalar, yüzyıllardır halkların kanı üzerine sahnelenen oyunu sürdürüyorlardı.

Çağrılmış olanlar sıradan kişiler değillerdi elbette. Yüzlerce dönüm arazi ve binlerce insan üzerinde egemenlik kuran ekonomik, sosyal ve siyasal etkilere sahip aşiret lideriydiler...

Aşiret Yapısının Kürt Halkına Karşı Kullanılması Yeni Değildir

Aşiret, her şeyden önce soy-sop birliğine dayanan, kendi soyundan olmayana kapalı, "bizlik" duygusu ve değerlerinin ve anonim ilişkilerinin önemli rol oynadığı, daima bir reisin liderliğinde hareket eden ilkel bir toplumsal ve siyasal şekildir. Bu tanım, aşiret sistemindeki akrabalık ve soy-sop bağının önemini belirtiği gibi, siyasi etkenlerin önemini de belirtir (...) Bu biçimiyle, aşiret örgütü, feodal üretim ilişkilerinin ortaya koyduğu bir üstyapı kurumu, yani siyasi bir kuruluştur. Aşiret reisi de toprakların sahibi ya da tasarruf edeni -artık ürünü denetleyen kişi- ve aşiretini öteki aşiretler karşısında temsil eden kimsedir. (Doğu Anadolu'nun Düzeni, İsmail Beşikçi, Yurt Kitap-Yayın, syf. 381-382)

Kendi soyundan olmayana kapalı olduğu ve tarihsel olarak devletten önceki bir siyasi yapı olduğu için, aşiret yapısının egemenliğini koruduğu dönemlerde ulusal birlikten de söz edilemez. Soy bağlarının belirleyiciliği nedeniyle aşiretler arasında sürekli bir üstünlük kavgası var olmuştur. Bu nedenle Osmanlı döneminde de, Cumhuriyet dönemlerinde de aşiretler arasında sürekli çelişki ve çatışmalar yaşanmıştır. Aşiret yapısı içerisindeki ekonomik, sosyal, siyasal alt-üst ilişkileri ve aşiretler arasındaki çelişkiler ise Osmanlı devleti, Kemalistler ve kapitalizmin egemen olduğu dönemde oligarşi tarafından kullanılmıştır...

Osmanlı devleti, Kürt aşiretleri arasında ulusal birlik olmamasından yararlanarak Kürdistan'da egemenlik sağlamıştır. Birçok ilerici ayaklanmanın bastırılmasında aşiretler arasındaki çelişkilerle birlikte aşiret yapısı içerisindeki ilişkiler de ustaca kullanılmıştır. Birçok aşiret beyine vali, paşa gibi payeler veren Osmanlı devleti, aşiret beylerinin devlete destek olmasını sağlamıştır. Din öğesi de önemli ölçüde bu amaca hizmet etmiştir. Yavuz Selim'in mezhep farklılığından yararlanarak, Sünni Kürt aşiretlerinin desteğiyle 40 bin Alevi Kürdü katlettirmesi, buna verilebilecek örneklerden yalnızca birisidir.

1514 yılında Osmanlı devleti ile birçok Kürt aşiret reisi arasında; Kürt beylikleri ve özerkliğinin korunacağı, yönetimlerinin babadan oğlula geçeceği, Osmanlı devletine savaşlarda yardımcı olacakları, devlete karşı ayaklanan Kürt beylerine karşı, diğer beylerin asker vereceği, devletin ise Kürt beylikleri dış saldırılardan koruyacağı, Kürt beyliklerinin devlete vergi ödeyeceği gibi kararlar bir anlaşmayla kabul edildi. Işbirliği, Kürt aşiret reislerinin mevcut sınıfsal yapısını sürdürmesine, Kürt halkı üzerindeki egemenliklerini ve zenginliklerini artırmalarına neden olmuş, ancak bu işbirliğinden en fazla çıkarı yine Osmanlı devleti sağlamıştı.

1937'den 1942 yılına kadar süren Dersim isyanının Kemalister tarafından bastırılmasında ve öncesinde birçok ilerici ayaklanmada da aşiret yapısı içindeki ilişkiler, Kürt aşiretlerine karşı Sünni Kürt aşiretlerinin aktif desteği sayesinde bastırabilmişlerdi.

Aşiret yapısındaki şeyhlik kurumu da Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bastırılmasında önemli rol oynamıştır. Hakkarili Şeyh Selim, Cizreli Şeyh Seyda'nın Mustafa Kemal ve İsmet İnönü'nün gözde adamları olmasının nedeni de aşiret yapısının ve din öğesinin egemenler açısından üstlendiği işlevin bir göstergesidir. Örneğin 1946 yılında CHP'den Hakkari milletvekili olan Şeyh Selim Seven Kürt halkına şu telkinlerde bulunduğu için Kemalistler tarafından ödülsüz bırakılmıyordu: "Türkiye Cumhuriyeti'ne sadakat, imanınızın icabıdır. Lahülemir yani devlet reisi müslüman olduktan sonra Türk olmuş, Arap olmuş, Acem olmuş fark etmez..." (Hamidiye

Oligarşi, ekonomik çıkarlar sağlayarak aşiret yapısının sahip olduğu geri sosyal birliği kullanmakta ve desteklemektedir. Bir aşiret reisinin bu sosyal birlik sayesinde binlerce insanı korucu haline getirebilmesi oligarşinin işine yaramaktadır. Bu ise aşiret yapısının iç çelişkilerine müdahale etmeyi, aşiret yapılarının neden olduğu geri sosyal birliğin parçalanmasını gerektirmektedir.

Devletin korucubaşlarından birkaç örnek

Tahir Adıyaman: Jirki Aşireti reisi. En az 1500 silahlı korucusu var. 8 köyü bulunuyor. Pek çok suçtan yargılanmasına ve hakkında gıyabi tutuklama kararı olmasına rağmen 19 Kasım 1993 günü devlet erkanının Ankara'da görüştüğü aşiret liderlerinden birisi. Beytüşşebap bölgesinde korucu örgütlenmesinin organizasyonunda önemli role sahip.

Ahmet Zeydan: DYP Milletvekili ve Pinyaniş Aşireti Lideri Mustafa Zeydan'ın kardeşi. Ağabeyi Mustafa Zeydan, Yüksekova Van ve Bitlis'teki köylerin çoğunun sahibi. 19 Kasım 1993 günü çağrılanlar arasında. Yerel kaynaklar ağabeyi Mustafa Zeydan'ın 6 bine yakın korucunun örgütlenmesini bizzat yaptığını belirtiyorlar.

Süleyman Tatar: Aşiret reisi olmasa da Şırnak'ın en zengin ailelerinden birisi. Çok sayıda silahlı korucusu var. 19 Kasım günü çağrılanlar arasında.

Osman Demir: Batuvan Aşireti reisi. Çok sayıda silahlı korucusu var. 19 Kasım günü çağrılanlar arasında.

12 aşiret lideri korucubaşı, 19 Kasım 1993'te devlet erkanı tarafından karşılanmış ve "Her türlü ihtiyacınız karşılanacak" denilmişti.

Oligarşinin aşiret yapılarını kendi çıkarları için kullandığı, kullanmaya devam edeceği ve her zaman bu olanaklarının yüksek olduğu gerçeğini kabul etmek de yeterli olmamaktadır. Aşiret yapısının çıkar sağladığı egemen sınıf temsilcileri açıkça hedef alınmalıdır. Bu konudaki çelişkili yaklaşımlar küçük burjuva milliyetçi anlayışa kadro politikası açısından bir yarar sağlamadığı gibi, oligarşinin aşiretleri fazla zorlukla karşılaşmadan kullanmayı sürdürmesine neden olmaktadır.

Aşiret yapılarına müdahale edilmedikçe, devlet bu geri sosyal birliği çıkarları için kullanmaya devam edecektir...

Alaylarından Köy Koruculuğuna, Osman Aytar, syf.24)

Aşiret yapısının ilişki ve çelişkilerinin kullanılması kuşkusuz bunlarla sınırlı değildir. Ermeni ulusal hareketinin 1894-1896 yıllarında 500 bin Ermeninin katledilmesiyle bastırılmasında Kürt aşiretleri Hamidiye (Aşiret) alayları adıyla kullanılmıştır. Yine, 1915 yılında 1.5 milyon Ermeninin katledilmesinde, 800 bininin sürülmesinde Kürt aşiret yapısının bu özelliklerinden yararlanılmıştır.

Kürt halkının kimliğinin inkar edilmesi, asimilasyon ve soykırım politikalarının desteklenmesinde, Ermeni halkının soykırıma uğratılmasında ve topraklarından sürülmesinde kimi zaman işbirlikçilerin ödüllendirilmesi, kimi zaman çelişkilerden yararlanılması, kimi zaman da egemen sınıflar arasında ortak çıkarlar sağlanması etkili olmuştur. Ama hepsinde aşiret yapısından kaynaklanan gerici öğeler rol oynamıştır. Bugün koruculuk sisteminin şekillendirilmesinde de aşiret yapısının belirleyici olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Aşiret Yapısına Karşı Mücadele Etmeden Ulusal Kurtuluş Sağlanamaz

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin engellenmesinde, Kürt halkına ulusal baskı uygulanmasında, emperyalizmle işbirliğindeki oligarşi sorumludur. Ama milliyetçi dar bakış açısı oligarşinin içerisinde Kürt egemen sınıflarının da olduğunu gözardı etmektedir. Bu milliyetçi bakış, tarihsel pek çok gerçeği çarpık bir şekilde algıladığı gibi, ulusal kurtuluşla sınıfsal kurtuluşun iç içe olduğunun ayrımını yapmamakta ve Kürt halkının sınıfsal çelişkilerine devrimci müdahalelerde bulunamamaktadır.

Kapitalizmin gelişimiyle, bugün Kürdistan'da feodal yapı ve yarı-feodal sosyal ilişkiler büyük oranda çözülmüştür. Kapalı ekonomik yapılar olan aşiret yapıları da kuşkusuz 100 yıl öncesindeki hatta 10-15 yıl öncesindeki gibi bir öneme de sahip değildir. Hem kapitalizmin hakim üretim biçimi olması, hem de ulusal baskıların Kürt halkının ulusal bilincinin gelişmesine neden olması, yarı-feodal ilişkileri zayıflatmıştır. Küçük burjuva milliyetçi hareketin 1984 yılından bugüne sürdürdüğü silahlı mücadele de Kürt halkının ulusal bilincinin uyandırılmasında, bu feodal yapının eski güç ve etkinliğini kaybetmesinde önemli bir rol oynamıştır. Ancak **oligarşi, ekonomik çıkarlar sağlayarak aşiret yapısının sahip olduğu geri sosyal birliği kullanmakta ve varlığını sürdürmesini desteklemektedir. Bir aşiret reisinin bu sosyal birlik sayesinde binlerce insanı korucu haline getirebilmesi oligarşinin işine yaramaktadır. Bu ise aşiret yapısının iç çelişkilerine müdahale etmeyi, aşiret yapılarının neden olduğu geri sosyal birliğin parçalanmasını gerektirmektedir.** Küçük burjuva milliyetçi bir anlayışın ise sınıfsal temele dayalı bu çelişkilere radikal müdahalelerde bulunması mümkün olamamaktadır.

Bunun da ötesinde ise, küçük-burjuva milliyetçi bakış açısı, pragmatizmiyle, kısa vadeli çıkarlar uğruna, "bütün aşireti tümden ulusal mücadeleye kazanma" gerekçesiyle yer yer bu aşiret yapılarını statüleştiren, o yapıdaki sınıfsal çelişkilerin üstünü örten ittifaklara girebilmiştir. Bu ise "kurtuluş" kavramını muğlaklaştırmaktan başka bir sonuç vermemiştir.

Oligarşinin aşiret yapılarını kendi çıkarları için kullandığı, kullanmaya devam edeceği ve her zaman bu olanaklarının yüksek olduğu gerçeğini kabul etmek de yeterli olmamaktadır. Aşiret yapısının çıkar sağladığı egemen sınıf temsilcileri açıkça hedef alınmalıdır.

Bu konudaki çelişkili yaklaşımlar küçük burjuva milliyetçi anlayışa kadro politikası açısından bir yarar sağlamadığı gibi, oligarşinin aşiretleri fazla zorlukla karşılaşmadan kullanmayı sürdürmesine neden olmaktadır. Oligarşinin askeri olarak güçlerini artırmasına ve moral kazanmasına olanak sağlayan aşiret yapılarının içinde taşıdığı sınıfsal çelişkilere müdahale edilmemesi, bu yanıyla ulusal temelde sürdürülen mücadeleye de zarar vermektedir.

Aşiret yapısı içinde yer alan -korucu ya da değil- binlerce, on binlerce yoksul köylünün ne mevcut düzenden, ne de aşiret yapısından bir çıkarı yoktur. Her iki yapı da onu ezmekte, yoksulluğu onun kaderi olarak belirlemektedir. Sınıf temelindeki bir mücadele bu tabana ulaşmak, onların taleplerini açığa çıkarmak ve kucaklamak ve onların tepkilerini doğrudan -ulusal baskının yanında- sınıfsal baskıya, aşiret düzenine yöneltmek durumundadır. Toprak işgallerinden halkın şiddetine uzanan bir çizgide bu yapının egemenleri hedeflenmelidir. Bu yapılamadığında Kürdistan'ın en önemli devrimci dinamiklerinden biri harekete geçirilememiş olacaktır. Yoksul Kürt halkının çıkarlarının sağlanması ve oligarşinin her geçen gün aşiretleri daha fazla kullanmasına engel olunması ancak sınıfsal mücadelenin temel alınmasıyla mümkündür. Kürt halkının üzerindeki ulusal baskıların ortadan kaldırılması ve gerçek özgürlüğünün sağlanması da böyle bir bakış açısıyla olanaklıdır...

DEP kapatıldı

Tümüyle siyasal bir tasarrufun gereği olarak, DEP de (Demokrasi Partisi) Anayasa Mahkemesi tarafından 16 Haziran günü açıklanan kararla kapatıldı. Kapatma gerekçesi olarak, DEP eski Genel Başkanı Yaşar Kaya'nın 29 Mayıs '93'te Almanya'nın Bonn kentinde ve 15 Eylül '93'te Kürdistan'ın Erbil kentinde yaptığı konuşmalar ile parti MYK'sının yayınladığı "Demokrasi Partisi'nin Barış Çağrısı" başlıklı bildiri gösterildi.

Böylece bir "siyasi" parti daha "siyasi" faaliyetleri nedeni ile kapatılmış oldu. Devletin sözde demokrasisinin sınırları DEP'in varlığına tahammül edemedi. DEP'in kapatılması ile beraber, Kürt halkının seçip Meclis'e gönderdiği 13 milletvekilinin milletvekilliklerî de düşürüldü.

Kapatılan HEP'in yerine 7 Haziran 1993'te kurulan DEP, kurulduğu tarihten itibaren sürekli baskı ve saldırıların hedefi oldu. Mardin Milletvekili Mehmet Sincar'ın da içlerinde bulunduğu yirmiye yakın parti yöneticisi katledildi. Ankara'daki Genel Merkez ve Ankara İl Örgütü binaları ile birlikte birçok parti binası bombalandı ve tarandı. Yerel seçimlerden önce adayları gözaltına alınıp işkence gördü. Seçmenlerine baskı yapıldı ve seçimlere girmeleri engellendi. Son olarak Genel Başkanı Hatip Dicle ve beş milletvekili tutuklandı.

DEP'in kapatılması ile birlikte, Anayasa Mahkemesi bir de "hülle" yaptı. DEP'li dört milletvekilinin Meclis üyeliklerini düşürmeyerek, anayasa gereği bir ara seçime gitme durumuna da engel oldu. Böylece, sözde gerekçelere dayalı DEP'i kapatma kararının siyasal niteliği, yapılan bu "hülle" ile bir kez daha ortaya çıktı.

Kurt ininde kuzular toplantısı

Talabani ve Barzani Silopi'de

Güney Kürdistanlı feodal milliyetçi Kürt liderler Talabani ve Barzani, Türkiye oligarşisinin girişimiyle 13 Haziran'da Silopi'de bir araya geldiler. Bir buçuk aydır Güney Kürdistan'da süren çatışmaların ve Temmuz'da yapılacak seçimlerin görüşüldüğü toplantıda, oligarşinin sözcüleri de birtakım isteklerini dile getirdiler.

Güney Kürdistan'da atılan federe Kürt devleti adımlarına, başından beri karşı olduğunu gizlememiş olan Türkiye oligarşisinin, KDP ile YNK'nın birbiriyle çatışmasından rahatsız olduğunu söylemek mümkün değil. Bu nedenle "bölgede istikrar sağlamak için arabuluculuk" yapmaya soyunan Türkiye oligarşisinin gerçek amacı, binlerce insanın yaşamını yitirdiği bir çatışmanın sona erdirilmesine katkıda bulunmak değil, çatışmayı kullanarak kendi çıkarlarını dayatmaktır.

Bölgede daha fazla ekonomik ve siyasal etkinlik kurmak peşinde koşan Türkiye oligarşisi bir taraftan Irak'ın toprak bütünlüğünün korunduğu bir bölgesel istikrarın savunuculuğunu yapıyor. Böylece "Kürt sorunu" konusunda eski statükonun bozulmamasının şartlarını

Talabani ve Barzani'nin emperyalizme ve oligarşiye hizmetten başka bir işlevleri yoktur.

güçlendirmeye çalışıyor. Diğer taraftan Irak'la kesilen ticari ilişkilerinden ve petrol boru hattını kullanamamaktan doğan ekonomik zararların telafi etme olanaklarını yaratmaya çalışıyor.

Emperyalizmin koruması altında "özgürleşme" hayalleri kuran Talabani ve Barzani ise, yaşadıklarından hiçbir ders çıkarmadan, birbirlerine karşı kıran kırana bir iktidar ve inisiyatif mücadelesi içindeler. Güney Kürdistan'daki çatışmalara son vermek için geldiklerini söyledikleri Silopi'deki görüşmeler sürerken, aynı anda bölgede bir buçuk aydır süren çatışmaların en kanlısı yaşandı. Talabani birliklerinin KDP yöneticilerinden Osman Kadir Münevver'in cenaze törenine saldırması sonucu elliye yakın insan ölürken 100'ün üzerinde insan da yaralandı. İki "lider" görüşmeden sonra basına hiçbir açıklama yapmadan Silopi'den ayrıldılar.

Siyonizm, İslamcılık ve Türkeş

Sivil faşist hareket artık misyonunu, ifadesini Turancılıkta bulan itici bir milliyetçilik yerine Atatürk milliyetçiliği diye kamufle edilmiş, uç olmak yerine daha merkez sağda gözüken bir politikayla sürdürmeye başlayacağı bir sürece girdi. Radikallikten uzak bir görünüm ve İsrail'le girilen ilişkiler hep bu yeni misyonun gereklerini yerine getirmeye yönelik manevralardan başka bir şey değil. Elbette tüm bunlar sivil faşistlerin kanlı yüzleri için kullandıkları bir maske olmaktan öteye geçmiyor. Maskenin ardındaki yüz, aynı yüz.

"Hafıza-i beşer nisyan (unutkanlık) ile maluldür". İşte oligarşi ve sözcüleri de insan hafızasının bu unutkanlık hastalığına güvenerek, geçmişin eli kanlı sivil-faşist çetelerini allayıp-pullayarak laiklik-milliyetçilik vb. nutuklar arasında yeni baştan Türkiye halklarına karşı pazarlamaya çalışıyorlar. Oysa değişen hiçbir şey yok. Her zaman devletin bekası için "görev almaya" hazır sivil faşistler, bazen "Turancılık"la, bazen de "Türk-İslam Sentezi"yle, olmadı son süreçte olduğu gibi "Laiklik ve Atatürk milliyetçiliği"yle de hareket etseler tek bir yere hizmet ediyorlar; emperyalizme ve oligarşiye. Hatta bunun için örgütlenmelerinin bir aracı olan "Müslümanlık"larına bile halel getirterek "Müslüman halkın baş düşmanı siyonist İsrail"le gizli ilişkiler içine dahi girebiliyorlar.

Siyonistlerin Türkeş'le Dostluğu

Sivil-faşistlerin temel ideolojisinin ırkçılık olduğu bilinen bir gerçek. Faşistler milliyetçilik demagojisini bu kafatasçı görüşlerini maskelemek için kullanırlar. Onların düzen içindeki yeri, bu görüşler temelinde çeteler halinde örgütlendirilmeleri ve yeri ve zamanı geldiğinde bu örgütlenmelerin halka karşı kullanılmasıdır. Temel amaç emperyalizme ve oligarşiye hizmettir. Bunun için de her yol mübahtır. Faşistler, dünyanın her yerinde milliyet, din, kültür birliği vb. kavramlar kullanmalarına karşılık emperyalizmin çıkarları ve kendi çıkarları gerektirdiğinde "düşman ilan ettikleri" milletler ve dinlerle tereddütsüz gizli ilişkilere, işbirliklerine girmekten kaçınmazlar. Tıpkı "Başbuğ Türkeş"in siyonist İsrail ya da Almanya'da yabancı düşmanlığını körüklayan, Türkiyeli işçilere karşı saldırılar örgütleyen neo nazilerle olan ilişkileri gibi.

Faşistlerin İsrail ile ilişkileri emperyalizmin Ortadoğu'daki ve son süreçte Orta Asya Türki Cumhuriyetlerindeki çıkarlarına dayanıyor. Bu ilişkinin görünen yanında kcaliayon hükümetinin kurulmasının ardından Demirel'in Orta Asya'ya düzenlediği geziye katılan Türkeş'in, dönüşünden bir süre sonra 30 Mayıs '92'de Türkiye'deki Yahudiler'in kurmuş olduğu 500. Yıl Vakfı'nın galasına baş konuklardan biri olarak katılması var. İsrail Cumhurbaşkanı Herzog'un da katıldığı bu galada Türkeş İsrail Başkonsolosluğu'nun protokolünde ilk ön sırada yer alıyordu. Yine 19 Kasım'da Balat'ta bir sinagogun açılışına davet edilen Türkeş, açılışa katılan tek parti başkanı olarak Ankara'dan İstanbul'a geldi. Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkilerde önemli bir rol oynayan Jak Kamhi, Türkeş-İsrail arasındaki ilişkilerde de önemli bir rol oynuyor. Sivil-faşist çetelerin Kamhi'lerle olan ilişkisi '80 öncesine dayanıyor. MHP'li faşistler her alanda gösterdikleri halk düşmanı yüzlerini, o dönemde Kamhi'nin fabrikalarında devrimci işçilere yönelik saldırılarla ve grev kırıcılığı rolüyle gösteriyorlardı.

Türkeş, İsrail ve Türkiye'deki Musevi işadamlarıyla, vakıflarla, hatta CIA ve Amerikan Askeri İstihbarat Teşkilatı DIA'nın MOSSAD bağlantılı üst düzey yöneticileriyle olan ilişkilerini –her ne kadar özel olarak basına yansıtmasa da- sivil faşist örgütlenme içinde Yahudi lobisinin ABD'deki etkinliğini gerekçe göstererek savunuyor. Dış Türkler meselesinde kendisinin bir denge unsuru olduğunu belirterek, buralarda ABD desteğinin gerekliliğinden söz etmeyi de ihmal etmiyor.

Tabi sivil-faşistlerin, özellikle de Türkeş'in İsrail'le olan ilişkileri sinagog açılışına, ya da 500. Yıl Vakfı'nın galasına baş konuklardan biri olarak katılmasından ibaret değil. Bu buz dağının sadece görünen kısmı elbette; saaltında kalan kısmında ise MIT, CIA, İsrail, sivil-faşist hareket arasındaki gizli ilişkiler, protokolün ötesinde pazarlıklar, karşılıklı çıkarlar var. Ve asıl önemlisi son yıllarda Sovyetler Birliği'nin parçalanmasıyla ortaya çıkan "Dış Türkler", "Turancılık ülküsü" demagojilerinin yaratacağı olanaklar, emperyalizmin ve İsrail'in Orta Asya'daki Türki cumhuriyetleri Türkeş ve sivil-faşistler eliyle ele geçirme, sömürme politikaları var. Yani için özcesi sivil-faşistlerin başbuğlarıyla birlikte "Büyük Türk Dünyası"nı emperyalizme peşkeş çekme çabaları var.

Emperyalizm, İsrail ve sivil-faşistler arasındaki ilişkiler özellikle Türki cumhuriyetlerde yürütülen faaliyetlerde çok açık olarak kendini hissettiriyor. Örneğin, CIA'nın eski Türkiye istasyon şeflerinden Paul Hanze'nin maddi olarak desteklediği Yeni Forum dergisi ile MHP'nin yayın organı durumundaki Yeni Düşünce, Özbekistan'da ortak çalışmalar yapıyorlar. Milli Eğitim Bakanlığı'nın da desteklediği bu çalışmaların bir yanını okulların açılması, özel seçilmiş sivil-faşistlerden oluşan "eğitim misyonerleri"nin "Türkleştirme" çabaları oluştururken, diğer yanını da emperyalizme bağımlı olarak yapılan ekonomik yatırımlar oluşturuyor. Sivil-faşistlerin Özbekistan'da bu kadar rahat çalışmalarında 1980 önesi MHP'nin eğitimcilerinden olan Enver Altaylı'nın Özbekistan Devlet Başkanı'nın özel danışmanı olmasının da büyük payı var.

Tüm bu çalışmaların arkasında da sivil faşistlerin emperyalistlerle ve bu çalışmaları finanse eden siyonistlerle olan ilişkileri var. Bu yüzden sivil-faşistlerin çalışmaları İsrail'in Özbekistan'a yönelik çeşitli yatırımlarına kolaylık sağlayacak yönde şekilleniyor. Yine CIA tarafından finanse edilen Radio Liberty'nin Orta Asya'ya yayın yapan kuruluşunda çoğunlukla MHP'liler çalıştırılıyor.

Bu kadar iç içe geçmiş ilişkiler gözönüne alındığında, Nisan ayı içinde Türkiye'ye gelen İsrail Başbakanı Simon Peres ile Türkeş'in samimi görüşmelerinin nedenlerini anlamak zor olmasa gerek..

Türkçülük, Müslümanlık ve Atatürkçülük... Hiçbiri CIA'yla, siyonizmle işbirliğine engel değil. Her şey emperyalist uşaklık için terk edilebilir, değiştirilebilir...

Faşistler Artık "Türk-İslamcı" Değil "Atatürkçü"!...

Son birkaç yıldır yaşanan gelişmeler ve MHP'ye yapılan makyaj sivil-faşist hareketi yakından izleyen herkesin ilgisini çekiyor. Özellikle Hürriyet, Milliyet ve şu anda da Sabah gazetesinde Türkeş'in yeni bir yüzle bir kez daha pazarlanmaya çalışılması, aynı anda yoğunlaşan bu ilgi rastlantısal olmasa gerek. Yapılmak istenen sırıtıyor aslında. Oligarşinin tüm çabası daha esnek, daha merkezi bir politik görünümle Türkeş'i ve onun sivil-faşistlerini genel kabul görecek bir hale getirebilmek... Bu çabalar daha doğru bir deyimle Türkeş'in ve sivil-faşistlerin son restorasyonu yalnızca bugünün, bugünkü çabaların ortaya çıkardığı bir sonuç değil. Böylesi bir sonuç sivil-faşist hareketin CIA desteğiyle örgütlendirilmeye başlandığı ilk yıllardan itibaren kendi içinde kurmaya çalıştığı Türk-İslam dengesinin bugün aldığı bir biçim yalnızca.

Kısa bir hatırlatma açısından, Türk-İslam sentezi diye adlandırılan demagojik yaklaşıma değinelim. Sivil-faşist hareketin solun karşısına çıkarılmak üzere hazırlandığı ilk yıllardan beri kullandığı bir deyim var: *"Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar Müslüman"*. Bu deyim bir yandan ifadesini Turancılık'ta bulan, ırkçılıkla özdeş bir Türk "milliyetçiliği", diğer yandan da ümmetçiliği kısmen de olsa perdelenmiş bir islamcılığı bir arada tutmaya çalışmanın ürünüdür. Ve daha başında kendi içinde çelişki taşıyan boş bir demagojiden öte bir şey de değildir.

Turancılık ya da islamcılık sivil-faşistlerin kullandığı demagojik yaklaşımlar olarak dönem dönem ön plana çıkarlar. 1970'li yıllarda Turancılık ya da daha bildik bir deyişle milliyetçiliği/şovenizmi ön plana çıkartan sivil-faşistler, 12 Eylül'den sonra 1990'lara kadar özellikle islamcılık motifini işlediler. Kuşkusuz bunda 12 Eylül sürecinde oligarşinin "sağa da karşıyız, sola da" demagojisine zemin yaratabilmek için faşistleri de cezaevine doldurmasının yarattığı düş kırıklığının da payı oldu.

Oysa bugün sivil-faşist hareket ısrarla islamcı bir görüntüden uzak durmaya özen gösteriyor. Son yıllarda gelişen radikal islamcı hareketlerin görüntüde de olsa anti-laik, anti-devletçi sloganlarla devlete yönelmeleri, varlık nedenleri devlete kapıkulluğu olan sivil-faşistleri rahatsız ediyor. 20 Ekim 1991 genel seçimlerinde Refah Partisi'yle "Kutsal İttifak" yapan MHP, bugün aralarındaki farkı ısrarla vurgulamaya çalışıyor. Türkeş 27 Mart seçimleri öncesinde Taksim'de iktidarın düzenlediği laiklik mitinginde Çiller ve Karayalçın'la birlikte boy gösterip yeni süreçte yükleneceği misyonu da ortaya koyuyordu. İslamcıların damgasını vurduğu 10 Nisan'daki Taksim gösterilerinde parti bayraklarıyla boy gösteren bazı MHP'lilerin parti yönetimi tarafından uyarılması ve soruşturmalar açılması faşist şeflerin yeni misyonlarını üstlenmekte acele ettiklerini gösteriyor. MHP üst yönetimi 10 Nisan gösterilerini provokasyon olarak nitelendirirken, laiklik ve "Atatürk milliyetçiliğine" özel vurgu yaptı. Türkeş bu tavrıyla tabanındaki islamcı unsurlardan çok MHP'nin merkez sağa kayan yeni rolünün önem kazandığını da açıkça ortaya koymuş oldu.

Temel görevi devlet karşıtı olan her şeye karşı çıkmak olan sivil faşistler, bugün sola olduğu gibi islamcılara da karşı çıkabilecek bir biçimlenmeye doğru gidiyorlar. Taksim mitinginde gösterilen tepkilerin de, Kemalizm aleyhtarı gösterilere karşı çıkışın da temelinde bu yatıyor.

Türkeş son günlerde Atatürk milliyetçiliği, yeni milliyetçilik diye tanımlanan "yeni" faşist maskenin ne olduğunu 12 Eylül cuntasının şefi Evren'e cezaevinden yazdığı mektubunda şöyle tanımlıyordu: *"Atatürk düşüncesinin milliyetçilik ilkesine... saldırıp ırkçılık, faşistlik, şovenlik diye karalamaya çalıştılar. Çünkü milliyetçilik, millet ideolojisidir. Aynılıkları reddeder, bütünlüğü temsil eder. Bu yuva ve mezhep farklılıklarının heyecanlarına teslim olmazlar."*

Sivil faşist hareket artık misyonunu, ifadesini Turancılıkta bulan itici bir milliyetçilik yerine Atatürk milliyetçiliği diye kamufle edilmiş, uç olmak yerine daha merkez sağda gözüken bir politikayla sürdürmeye başlayacağı bir sürece girdi. Radikallikten uzak bir görünüm ve İsrail'le girilen ilişkiler hep bu yeni misyonun gereklerini yerine getirmeye yönelik manevralardan başka bir şey değil. Elbette tüm bunlar sivil faşistlerin kanlı yüzleri için kullandıkları bir maske olmaktan öteye geçmiyor. Maskenin ardındaki yüz, aynı yüz.

Tütün üreticilerinin kaderi tütün tekellerinin elinde

Ülkemizde ekim işleminden, pazarlamaya kadar tarım politikalarını emperyalist tekeller belirliyor. İncirde, üzümde, pamukta, haşhaşta, tütünde vb. hiçbir tarım ürününde değişmiyor bu durum.

Ülkemizde hangi alanlarda, ne cins ve miktarda tütün ekileceği emperyalist tütün tekellerinin empoze ettiği politikalara bağlıdır. Nitekim yabancı sigara tüketiminin her geçen yıl artması yerli sigara tüketiminin olumsuz bir şekilde etkilerken, bunun bir sonucu olarak yerli tütün üretimi gittikçe azalmaktadır. Siyasi iktidarın aldığı "tütün ekiminin daraltılması" kararı da bu politikanın sonucudur.

"Tütünle doğduk, tütünle yaşadık... Elimizden alınmak istenen ekmeğimizi vermeyeceğiz... Emeğimizi, çocuklarımızın geleceğini çaldırmayacağız..."

Tütün Üreticisi Sorunlar Yumağı

Tütün yetiştiriciliği yoğun emeğe dayalı bir üretimdir. Toprağın hazırlanması, fidelerin yetiştirilmesi ve özellikle bakımı tütünün kalitesi açısından çok önemlidir. Çapası, dip kırması vb. gibi uzun ve titiz bir çalışmayı gerektiren tütün yetiştiriciliği yapan üreticiler emeklerinin karşılığını alamıyorlar.

Devletin, dolayısıyla da tekellerin izniyle üretim yapan tütün üreticisi tamamen tüccarın ve tekelin insafına bırakılmıştır. Tütün üreticileri üzerinde etki sahibi olan sadece tekel ve tütün tüccarları da değildir aslında. Üretimi ve üreticiyi destekleyen kuruluşlar olduğu söylenen Ziraat Odaları, Tarım Satış Kredi Kooperatifleri ve TARİŞ vb. kuruluşlar da dolaylı yollardan üreticiyi sömürmektedir. Ziraat Odaları Birliği ekim ve verimlilik konusunda üreticiyi eğitmesi, bilgilendirmesi gerekirken, bunu hemen hemen hiç yapmıyor veya işine gelen üreticiye bu hizmeti götürüyor. Buna karşılık ise üreticinin eline henüz ürün bedeli geçmeden oda aidatını önceden kesebiliyor.

Tütün üreticisinin haklarını koruyabilmesi için, üretimden gelen gücünü iktidarın karşısına çıkarabileceği öz örgütlenmelerinin olmaması tütün üreticilerinin sorunlarının her geçen gün daha da artmasına zemin hazırlamaktadır. Bunun da ötesinde zaman zaman ortaya çıkan tepkiler ancak saman alevi gibi parlayıp sönmektedir.

Tütün üreticisi üretim ve yaşam koşullarının zorluğu yanında, emperyalist tekellerin sömürüsünü de katmerli bir şekilde yaşıyor. Her yıl tekel tüketim maddelerine yüzde 150-300 oranında artan zam yapılırken, tütün fiyatı ancak yüzde 72-100 arasında artmaktadır. Bu da küçük tütün üreticilerinin her geçen yıl yoksullaşmasının bir göstergesidir.

Sigara Tekelleri Tütün Üreticilerini Safdışı Bırakıyor

Amerikan Kongresi tütün ithaline sınırlama getirerek ABD'de de üretilen sigaraların içindeki ABD tütününün oranının yüzde 75'ten az olmaması kararını almıştır. Böylelikle tütün ihraç eden ülkelerin İhracatına da önemli bir darbe vurulmuş olmaktadır. Örneğin ülkemizin yıllık tütün ihracatı 200 bin tondur ve ABD'nin ihracatımızdaki payı yüzde 57.6'dır. Diğer yandan kongre kararının ardından Philip Morris gibi tekeller bizim gibi ülkelere yönelmeye başlamıştır.

Bu yönelimin bir sonucu olarak üreticiye yerli tütün üretimi yerine Virginia ve Burlay tipi tütün üretimi dayatılmaktadır. Ülkemizde sigara ithalinin '80'li yıllardan sonra serbest bırakılması ise yabancı sigara tekellerine avantajlı gelen Türkiye pazarına büyük sigara tekellerinin hem üretim, hem imalat için gelmelerine olanak hazırlamıştır. Böylece yerli tütüncülük her geçen gün öldürülerek üretim emperyalist tekellerin kârlarına yönelik olarak geliştirilmektedir. Bugün artık tütün alımı ve işlemesi sadece tekel tarafından değil, ABD tütün tekeli Philip Morris (Marlboro üretimiyle dünya sigara pazarında önemli bir paya sahip sigara tekeli) tarafından da yapılmaktadır.

Philip Morris'in ülkemizde ve değişik ülkelerde 26 adet sigara tütün işleme fabrikası bulunuyor. Türkiye'de 1990 yılı Nisan ayında Philip Morris, Devlet Planlama Teşkilatı, TEKEL ve Sabancı Holding bir ön anlaşma imzalamış ve Philip Morris'in yatırım yapmasının yolu açılmıştır. Bunu takip eden süreçte ise İzmir Çiğli'de yüzde 65 Philip Morris, yüzde 20 Sabancı ve yüzde 15 TEKEL sermaye ortaklığı ile bir Marlboro fabrikası kurulmuştu. Böylece emperyalist tekeller daha ucuz işgücü, daha düşük fiyat ve daha kolay pazarlama olanağı bularak kârlarına kâr katarken, 570 bin tütün üreticisi ailenin emeği, alın teri tekellere peşkeş çekilmiştir.

Emperyalist tütün tekellerinin İzmir'i pilot bölge olarak seçmelerinin nedeni ise Ege Bölgesi'nin Türkiye tütün üretiminin yüzde 53.6'sını (322 bin ton) karşılıyor olmasındandı. Bu bölgedeki toprakların kaliteli tütün üretimine elverişliliği ve İzmir'in önemli bir ihracat limanına sahip olması, emperyalist tekellerin bu bölgeyi özellikle seçmelerine neden olmuştur. Dolayısıyla tütündeki bu emperyalist vurgunun ilk hedefi Ege tütün üreticileridir. 8 Kasım 1993'te bir açıklama yapan Devlet Bakanı Nafiz Kurt, bu bölgede sulu alanlarda üç yıl ekim yasağı uygulanacağını belirtmiştir. Tabii ki bütün bu uygulamalardaki amaç, yerli üretimin düşürülerek, yabancı marka sigara alışkanlığı ve beğenisinin artırılması, yerli tütünün hem değerinin hem de üretiminin düşürülmesidir.

Her yıl olduğu gibi, devletin elinde çok stok bulunduğu, çoğunluğunu yaktıkları yalanlarıyla tütün fiyatını düşük tutmanın yollarını aramışlardır. Oysa "yakıyoruz" dedikleri A Grad kaliteli tütün en çok ihraç edilen tütündür. A Grad tütün alındıktan sonra geriye kalan B Grad ve Kapa tütün depolara kaldırılır. Depoya kaldırılan tütünün çoğu kapa tütündür ve devlet bu tütünü "elimizde yüklü stok var" yalanının bir aracı olarak kullanarak zaten yakılmak üzere depolanan ihtiyaç fazlası kalitesiz tütün bir anda üretici üzerinde baskı unsuruna dönüştürülmektedir. Ekim yasağına ilişkin ortaya atılan yalanların bir yüzü de budur.

Tütün Üreticisinin Tek Çıkar Yolu Örgütlenmekten Geçer

Tütün üretiminin baştan sona politikasını belirleyen güçler, örgütlü, sömürücü güçlerdir. Bunun dışındaki kooperatifler, Ziraat Odaları ise açıkça zengin tütün üreticilerinin insiyatifinde ve onlar için çalışan kuruluşlardır. Tütün üreticilerini yok olmaktan kurtaracak, tütün üreticisine daha iyi ve kendilerinin söz hakkının olduğu bir pazarlama olanağı sağlayacak tek örgüt tütün üreticilerinin kendi kurup yaygınlaştıracağı örgütler olacaktır. Samsun Gümüşhacıköy tütün üreticilerinin kurduğu kısa adı TÜYAD olan Tütün Üreticileri Yardımlaşma Demeği bu bakımdan iyi bir örnek, olumlu bir adımdır.

Tütün üreticileri genel olarak sorunlarının bilincindedir. Parlak vaatlere rağmen her yıl verilen baş fiyatın kendilerinde bir hayal kırıklığına yol açtığını kendileri de fade etmektedirler. Bu bakımdan keyfi fiyat politikalarının altında ezilmemek ve üretim alanlarını sürekli verimlileştirecek, ama daha da önce üreticiyi yok olmaktan kurtaracak imkanlara kavuşmak için üreticinin direkt söz sahibi olacağı demek veya sendikalaşma türü örgütlenmeler kendini zorunlu bir biçimde dayatıyor. Bu konuda Fransız çiftçilerin sendika veya birlik şeklindeki kuruluşları üreticiler için iyi bir örnektir. Örneğin, patates üreticileri birliği Fransa'da patatesin fiyatının ne olması gerektiği konusunda devletle açıkça pazarlık yapabilmektedir.

Tütün üreticilerinin sorunlarına çözüm yolu açmak için örgütlenmesinde devrimci demokratlara da önemli sorumluluk düşmektedir. Geçmişte DEV-GENÇ'lilerin küçük üreticilerle sorunların çözümü yolunda kurdukları bağ da bu anlamda olumlu bir örnektir. Küçük üreticilerin oligarşiyle olan yoğun çelişkileri, onları siyasal mücadelemiz için potansiyel bir güç olarak değerlendirmemizi gerekli kılıyor. Küçük üreticilerin sorunlarını ekonomik-demokratik mücadele içinde değerlendirerek, onların siyasallaştırılmasının yolu da bu zeminde açılmalıdır.

"Tütünde Kotaya, Sömürüye Son" mitingi

Tütün üreticilerinin 24 yıl aradan sonraki ilk üretici mitingi...

Samsun (Mücadele)- Amasya'nın Gümüşhacıköy ilçesindeki tütün üreticileri tütün ekimine getirilen sınırlamayı ve 5 Nisan soygun paketini protesto eden bir miting düzenlediler.

Gümüşhacıköy'de 10 Haziran günü yapılan bu miting, tütün üreticilerinin 24 yıl sonra yaptıkları ilk üretici mitingi oldu. Saat 12.00'de TÜYAD (Tütün Üreticileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği) binası önünden başlayan yürüyüş Cumhuriyet Meydanı'na kadar sürdü. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı yürüyüşte, sık sık "Tütünde Kotaya, Sömürüye Son", "Çiftçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Tütün Üreticisiyiz, Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz" ve "Zamlar Geri Alınsın" gibi sloganlar atıldı. Mitingte tütün üreticileri adına konuşma yapan Hüseyin Tekkeci tütün ekimine getirilen sınırlamayı protesto eden konuşmasında şunları söyledi:

"Bizler yıllardan beri kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısıyla çocuğuyla gece-gündüz demeden tütün üretmekteyiz. Tütünle doğduk, tütünle yaşadık. Bugün ise Bakanlar Kurulu'nun bir kararı ile geçim kaynağımız elimizden alınmaktadır. Stoklarda fazla tütün varmış, alınan tütünler imha ediliyormuş... O halde neden Amerika'dan tütün ithal ediliyor. Amerika'da yetişen tütün ülkemizde yetişmiyor mu? Bu haksızlığa boyun eğmeyeceğiz. Elimizden alınmak istenen ekmeğimizi vermeyeceğiz. Çoluğumuzu, çocuğumuzu açlığa mahkum edecek olan bu karara olur mu diyeceğiz? Hayır, buna izin vermeyeceğiz. Hem kotayı kaldıracak, hem de tütünde sömürüye izin vermeyeceğiz. Tütün gibi en önemli kaynağımızı elimizden alanların, yarın elimizdeki ekmeğimizi almalarını beklemeden haklarımıza sahip çıkalım. Birlik olalım, hakkımızı alalım."

Tekkeci'nin konuşmasından sonra halaylar çeken kitle, 5 Nisan kararlarını ve tütün ekimine getirilen sınırlamayı protesto eden bildirile dağıtarak mitingi sona erdirdi.

"İstikrar üçgeni" ve İsrailleşen Türkiye

Ortadoğu çelişkilerin, çatışmaların, ittifakların güncelliğini hiç yitirmediği bir coğrafyadır. Değişen, iç içe geçen bu çelişkiler yumağını çözüp, doğru değerlendirmeler yapmak çok daha zordur. Öyle ki dün birbirleyle dost olanlar, çok kolay yarın birbirlerine kanlı-bıçaklı düşman olabiliyorlar. Arap-İsrail, İran-İrak Körfez savaşları ve sonrası dostluklar ve düşmanlıklar baş döndürücü bir hızla yer değiştirirken, değişmeyen şey emperyalizmin kendi çıkarları için her dönem politikalarıyla gündemi belirlemesi ve yönlendirmesidir.

Zengin petrol yatakları ve jeopolitik konumu ile Ortadoğu emperyalizm için vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Emperyalizm, Ortadoğu'daki en sadık üç uşağı Türkiye, Mısır ve İsrail arasında "istikrar üçgeni" planını devreye sokmak istemektedir.

Kurulduğu 1948'de İsrail'i tanıyan ilk Müslüman ülke olma "şerefini" taşıyan Türkiye, 45 yıl sonra bu flört ilişkisini gizli-saklı sürdürmeye son verdi. Şimdiye kadar kapalı kapılar ardında kağıt üzerine dökülmeyen ilişkilerini gün ışığına çıkarıp, resmileştirme "cesaretini"(!) gösterdiler. Bunun için resmileşen Türkiye-İsrail ilişkilerinde ilk kez bir Türk Dışişleri Bakanı'nın (Hikmet Çetin) geçtiğimiz yılın Kasım ayında İsrail'e gitmesinin tarihi bir anlamı vardır. "İsrail'le ayrı idealleri paylaşıyoruz. Aynı yolu izliyoruz," diyen Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'in, İsrail Dışişleri Bakanı Simon Peres'le imzaladığı anlaşma Türkiye'nin şimdiye kadar bir ülkeyle imzaladığı ilk stratejik anlaşmadır.

Yine geçtiğimiz yıl Haziran ve Temmuz aylarında kalabalık bir işadamı kafilesiyle İsrail'e giden Çiller'in akıl hocası Yalım Erez'in imzaladığı "Türkiye-İsrail İş Konseyi" anlaşması, bu yakınlaşmanın, işbirliğinin pekişmesidir. Yalım Erez, bu anlaşmanın Ortadoğu barışını kolaylaştıracağını belirlemiştir.

Evet, krizin güncelliğini yitirmediği bir coğrafyadaki Kürdistan ve Filistin devrimci dinamikleri bu yakınlaşmanın diğer bir nedenidir. Türkiye, Kürt sorununun ulusal başkaldırı boyutunda yaşanmadığı on yıl önce emperyalizmin bölge politikası içerisinde esas olarak, statükoların korunması temelinde bir rol üstlenirken, ulusal hareketin gelişimiyle Ortadoğu politikası içerisinde giderek daha aktif bir güç haline gelmiştir.

Emperyalizmin temel hedefi, "yeni dünya düzeni" diye adlandırdığı politikaları çerçevesinde kendi çıkarlarını güvenceye alacak sağlam, kalıcı kurumlaşmalar yaratmaktır. Bu da devrimci dinamiklerin gelişmelerine engel olmak, kendisi için tehlike oluşturmayacak biçimlere sokarak etkisizleştirmekle mümkündür. FKÖ'yü uzlaşma masasına oturtan ABD, Filistin'deki mücadelenin etkisizleştirilmesinde büyük oranda başarı elde etmiştir. Şimdi sıradaki sorun Kürdistan'dır. ABD'nin Kürdistan sorununa yaklaşımı da kendi egemenliğini zayıflatacak bu dinamiğin etkisizleştirilmesi temelindedir. ABD'nin kaygısı ulusal uyanışın anti-emperyalist bir niteliğe dönüşmesi tehlikesidir. Çıkarlarının zedelendiği noktada hiçbir kural, getirilmiştir. Şimdi bu ittifaka Türkiye de eklenmek istenmektedir.

Türkiye, Mısır ve İsrail'in ortak bir cephe oluşturması önerisini yapan İsrail Başbakanı İzak Rabin, Ortadoğu'da "istikrar üçgeni"ni şu sözlerle ifade ediyor:

"Ortadoğu'da bugün Türkiye, Mısır, İsrail'in oluşturacağı bir istikrar üçgenine ihtiyaç var. Bu üç ülke sadece Arap-İsrail anlaşmazlıkları değil, tüm anlaşmazlıkların çözümünde rol alabilir. (...) Meşru yönetimleri devrimeyi amaçlayan, sınırları değiştirme girişimlerinde bulunan her türlü milliyetçi, dini, İslamî veya diğer terör örgütlerine karşı birlikte hareket edebilir." (Hürriyet, 10 Mayıs 1994)

Şimdi, Türkiye bu yeni rolüne uygun bir noktaya gelmiştir. Ve emperyalizm bundan yararlanmak istemektedir. Bugün Türkiye'nin en önemli sorunu Kürdistan'dır.

Körfez savaşı sonrası ABD'nin politikaları, Irak Kürdistanı'na yerleşen askeri varlığı ve ortaya çıkan fiili durum TC'nin çıkarlarıyla tam olarak örtüşmese de, oligarşi, ABD'ye karşı politika yapabilme şansı bulunmadığından, ABD politikaları içerisinde daha aktif rol alarak çıkarlarını korumayı amaçlamaktadır. Bu ise TC'nin İsrailleşmesidir.

"İSTİKRAR ÜÇGENİ"... Emperyalizmin, siyonizmin ve Türkiye, İsrail, Mısır oligarşilerinin halklara karşı ittifakı...

Emperyalizm tarafından düşünülen ittifak, İzak Rabin'in gizlemeye bile gerek duymadan açık açık ifade ettiği gibi emperyalizm adına onun politikalarını uygulamak içindir. Bölgedeki halkların mücadelesini bastırmak, emperyalist sömürüyü devam ettirmek, emperyalizmin kalıcı güçle jandarma görevini üstlenecek bir ittifaktır. İşbirlikçi ülkelerin emperyalist politikalar doğrultusunda bir araya getirilerek kullanılmasıdır.

Camp David'le İsrail'in Ortadoğu'da tecriti son bulmuştu. Şimdi ise bir İsrail yerine işbirlikçi gerici devletler ittifakı oluşturularak, daha güçlü bir denetim sağlanmak istenmektedir. Gerici petrol şeyhleri bu ittifakın çevresinde yer alan destekçilerdir.

Halkların mücadelesini bastırmayı amaçlayan emperyalizm, bölgeyi elde tutmak için kendi terörist politikalarını daha etkili uygulayabileceği düzenlemelere gidiyor. ABD'nin Ortadoğu'daki en sadık üç uşağı emperyalizmin çıkarları için Ortadoğu halklarına karşı el ele vermişlerdir.

MACARİSTAN

Eskiye özlem

Karma ekonomiyi ilk tercih etme "cesaretiyle" kapitalizmle bütünleşmeye en istekli ülke olan Macaristan'da dört yıl aradan sonra seçimler yapıldı. Ve iki turlu yapılan seçimde, oyların % 55.15'ini alan eski komünistlerin kurduğu Macaristan Sosyalist Partisi, büyük bir farkla seçimden birinci parti olarak çıktı. İlk ve ikinci turların sonucunda Sosyalist Parti, 386 üyeli Macaristan Parlamentosu'ndan 209 sandalye çıkartarak, iktidarda bulunan Demokratik Macaristan Platformu'na büyük fark attı. Dört yıl önce yapılan ilk çok partili seçimlerde 37 sandalyeyi zar-zor çıkarabilen SP'nin bu yükselişi, Macaristan halkının yeni arayışlar içinde bulunduğunun bir göstergesi olmuştur.

Revizyonist politikaların sonucu olarak, kitlelerde şaha kalkan burjuva eğilimlerin, gelinen noktada yavaş yavaş eskiye, sosyalist eğilimlere dönüş göstermeye başladığı seçim sonuçlarının ortaya çıkardığı bir olgudur. Macaristan'da 4 yıl boyunca iktidarda bulunan muhafazakar Macaristan Demokratik Forum Partisi'nin uygulamaları, halkın '89-'90'lardaki beklentilerine yanıt vermek bir yana, 4 yıl önceki yaşam düzeyini aratır niteliktedir. Macaristan'da kapitalizmle birlikte geçinilen 4 yılda, enflasyon % 22'ye, işsizlik Avrupa ülkeleriyle kıyaslanamayacak ölçülere, % 22'lere, gayrisafi milli üretimdeki düşüş de % 23'lere ulaşmıştır. Birbirini doğuran ve geliştiren bu olgular, Macar halkının seçimlerdeki tercihini de belirlemiştir. Ve bu noktada içinde yaşadıkları ortamın sorumlusu olarak gördükleri Demokratik Forum'a seçimlerde verdikleri % 9.6 oy oranıyla tavır koymuşlardır.

Sosyalizme karşı tavır alışlarda halka vaat ettikleriyle iktidara gelen Demokratik Forum, 4 yıl sonra kapitalizmle nereye gelinebileceğini göstermiştir. Geçmiş yaşam düzeyinin en azından işsizliğin, açlık, sağlık sorunlarının ve gelecek kaygısının olmadığı bir ülkede yaşamanın özlemini çeken Macaristan halkı, özlemlerini SP'de somutlamıştır. Ne var ki, Macaristan halkının özlemlerine mevcut sistem içinde SP'nin yanıt bulabilmesi mümkün değildir. Yukarıda sıraladığımız sorunların kaynağı, bütünüyle sistemin kendisinden kaynaklanmaktadır. Zaten SP'nin Macaristan halkının sorunlarına yanıt bulacağını söylemesi de bizler açısından fazlaca önem taşımıyor. Burada görülmesi gereken yanı, sosyalizmin kazanımlarını yaşamış bir halkın kapitalist uygulamalara eninde sonunda karşı çıkacağıdır. Aslında Macar halkının seçimlerle ifade ettiği olgu, özlem; SP'nin seçim malzemesi olarak kullandığı sosyal adalet, işsizliğin ortadan kaldırılması, daha sağlıklı ve daha güvenli bir yaşam vaadiyle çıkmasıdır. SP'nin serbest piyasa ekonomisini savunarak, halkın özlemlerine, taleplerine yanıt veremeyeceği ortadadır.

Seçimlerle, yeni arayışlarını, eski komünistlere yönelerek, sosyalizme dönük arayışlar olarak ifadelendiren Macaristan halkı, reformlarla hala bir şeylerin yapılabileceğine inanan SP'ye de gereken yanıtı verecektir. Dört yıl önce revizyonist politikalar nedeniyle kendini refah getirecek bir parti olarak pazarlayabilen Demokratik Forum'a bugün gereken yanıt nasıl verilmişse, SP'ye de yanıt vereceği bilinmelidir. Özellikle SP'nin seçim propagandasının özünü oluşturan sosyalist söylemlerin, uygulamada gösterecegi eşneklik ya da kapitalizmin bütün acımasızlığıyla işletilmesindeki katılık, Macaristan halkının hesaplaşmada kullanacağı yöntemi de belirleyecektir.

Bugün başta Macaristan olmak üzere Bulgaristan, Polonya, Litvanya vb. ülkelerde 4 yıl aradan sonra yapılan seçimlerle iktidara yeniden eski komünistlerin gelmesi, sosyalizmin umut olması açısından büyük önem taşımaktadır. Dün revizyonist politikalarla bu ülkelerde tasfiye edilen sosyalizmin, yeni arayışlara yönelen halkların iradesiyle ve yaratacağı doğru önderliklerle yeniden inşa edileceği kesindir.

1990'ların başında, sosyalist ülkelerde esen karşıdevrim rüzgarları, artık tersinden esmeye başladı. Belki bugün seçimlerle, çatışmalarla kendisini hissettiren bu rüzgar, 4 yıl önce esen rüzgarlar gibi sert ve güçlü değil, fakat sosyalizmi yaşamış halklar için yeni arayışların başlangıcını oluşturduğunu söylemek mümkün.

Mücadeleci tiyatronun işlevi

Tiyatronun sınıflar mücadelesindeki önemi politikayla sanatın birbirinden ayrı olması gerektiğini söyleyen burjuva ve küçük burjuva sanat çevrelerinin savunduğunun aksine, sanat da bugünümüzü ve geleceğimizi belirleyen politikanın ve yine politikayla belirlenen sınıflar savaşımının içinde, yerini almak durumundadır. Her sanat dalında olması gerektiği gibi, tiyatro sanatını da emekçi sınıfların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin hizmetine sunmak özellikle yaşadığımız süreçte artık bir gerekliliktir. Halkların üzerinde gittikçe artan faşist baskılar, en ufak bir hak alma talebinin azgınca bastırılması, zamlar ve işten atmalarla emekçilerin daha da yoksullaştırılması ve özelleştirme politikaları karşısında, tiyatro yüzünü emekçi halklara ve onun mücadelesine dönmek zorundadır. Bu mücadele içerisindeki etki gücünü önemsemek durumundadır. Tiyatroya yalnızca eğlendirici bir sanat olarak bakmak ve halktan, onun gerçeklerinden uzak biçimsel arayışlara yönelmek, onu burjuvazinin çıkarlarıyla buluşturur, hizmetine sokar. Evet, tiyatronun eğlendirici bir işlevi vardır, olması da gerekir. Fakat bu eğlendiricilik toplumsal gelişime hizmet eden, düşündürücü ve dönüştürücü işleviyle anlamlıdır. Bu sorumlulukla hareket edildiğinde, tiyatro oyunları, emekçi yığınlara ve mücadelelerine cesaret ve moral kaynağı olur. Ancak bu cesarete öncelikle oyuncuların sahip olması gerekiyor. Onların içinde yaşayan, sorunlarını bilen, bunu içinde hisseden ve kuruluşu için bir mücadeleyi hedefleyen yani hayatı kavrayan, doğru perspektife sahip bir anlayış, bu cesareti içinde taşır. Tiyatro bu anlayışla asıl işlevine kavuşur ve mücadele içerisindeki etkin yerini alır. O zaman bütün biçimsel arayışlar, oyunun konusundan sahnelenmesine ve sergilenmesine kadar izlenecek yöntemler böylesi bir anlayışla şekillenir.

Sorun, nerede olursak olalım devrimci mücadele içerisinde tiyatronun işlevini, etkileyici, dönüştürücü gücünü kavrayıp, onu mücadelenin hizmetine sokabilecek olanaklar yaratabilmekte. Burjuvazinin insanı onursuz kılan, kişiliksizleştiren kültürel dejenerasyon politikalarına karşı sanat, bir sınıf silahı olarak kullanılmak durumundadır.

Tarihsel olarak baktığımızda, mücadeleci bir anlayışla emekçiler için yapılan tiyatronun işlevini daha somut olarak görebiliriz.

"Sınıf çelişkilerinin keskinleştiği çağımızda, işçi sınıfı, kitlelere bilinç ve mücadele ruhu taşımak için her araçtan yararlanmalıdır. Bu anlamda en etkin araçlardan biri de sahne propagandasıdır ve her işçi tiyatro grubu bu etkinliğe girmelidir."

Bu sözler 1926 yılında Almanya'da İşçi Tiyatroları Birliği'nin genel kongresinde söyleniyor. Tiyatronun işçi sınıfı mücadelesinde önemli bir işlevinin olmasında önemli çabalardan biri olarak Alman Komünist Gençlik Birliği'nin ilk ajitasyon-propaganda topluluğu olan "Kızıl Ses" topluluğunu görüyoruz. 1927 yılında kurulmuş olan "Kızıl Ses" topluluğu da içinde olmak üzere, o dönem Almanya'da 200'ün üzerinde ajitasyon-propaganda topluluğu var. "Kızıl Ses"in yönetmeni M. Valentin, yığın halinde gelişen ajitasyon-propaganda topluluklarının çalışmalarının anlamı ve görevleri üzerine şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Seyirciyi birim birim yaşantılarından giderek, tarihin bizi haklı çıkardığı talepler için hücuma hazır aşamaya getirmeliyiz. Yani salt gündelik talepler için değil. Ajitasyon-propaganda topluluklarının propaganda çalışmasından beklenen güç budur. Bu toplulukler günlük hayatın sıkıntılarını, hiç değilse tatil gününde unutup kendilerini avutmayı amaçlayan birtakım tiyatrosever işçiler tarafından kurulmadı. Hayır, ajitasyon-propaganda topluluklar, gerek günlük aktüel olayları, gerekse derinlemesine politik sorunları, dolayısıyca, Marksist yöntemle, tiyatro araçlarıyla açık seçik sahnelenmiş görmek isteyen geniş proleter yığınlarının somut ihtiyacından, onun bağrından, onun için doğmuştur. İddialı konuşmak gerekirse: Gerçeğin, sahnede, burjuva ideolojisine dayalı olarak gösterimini yerle bir ediyoruz biz. Onun yerine sınıfı toplumda proletaryanın sınıf kavgası ilişkilerini sergileyerek, asıl gerçeği, proletaryanın dünya görüşünü sahnelemeye çalışıyoruz. Sınıfsal durumun analizini parti veriyor. Biz de onun sonuçlarını sahnede somutlamaya gayret ediyoruz."

Evet, doğrudan ifadelerle, yalın, açık anlatımlar hiçbir zaman tiyatro sanatını basitleştirmez. Örgütlülük ise sanatı ve sanatçıyı kısıtlamaz; tam tersi, hayatın tüm zenginliklerini mücadeleye sunması için doğru perspektifiyle onun önüne serer.

Topluluk, oyun aralarında ve bitişte broşür ve gazete satıyor, dayanışma için bağış topluyor ve işçilerle politik olaylar üzerine tartışıp, sohbet ediyor. Hazırladıkları programla Berlin'in her semtinde ortaya çıkıyorlar. İşçiler onların oldukları yere, oyunlarını seyretmeye gelsinler diye oturup beklemiyorlar. İşçilerin işyeri toplantıları, işsizlerin gösterileri, halkın yoğun bulunduğu alanlar kendileri için en uygun yerler. Ayrıca kısa zamanda yetişilmesi gereken gösterilere ve grev toplantılarına, oyuncuların çoğunluğunu işçiler oluşturduğu için, işten atılma pahasına yetişiyorlar. Metin oluşturulması da dahil tüm hazırlık çalışmaları topluluğun ortak çalışmasıyla yürütülüyor. Oyun yazımı, müzik, dekor ve aksesuar yapımında herkesin katkısı oluyor. Ancak üyelerin belirgin yetenek ve olanakları da gözönüne alınıp, değerlendiriliyor.

"Kızıl Ses"in oyunları, kolektivizmi, disiplin anlayışı ve örgütlülüğüyle birçok tiyatroya örnek teşkil ediyor ve onunla birlikte pek çok ajitasyon-propaganda tiyatrosu oluşuyor. Bunlardan biri de 1929 yılında kurulan "Genç Muhafız" tiyatro topluluğu. Topluluk bir yazısında çalışma yöntemlerine ilişkin şunları söylüyor.

"Kendi yazdığımız oyun metinleri için politik dokümantasyonu, günlük basın ile partinin ve Gençlik Birliği'nin sürekli yayınları sağlamaktaydı. Bunun dışındaki malzemeyi kendimiz arayıp bulmak zorundaydık elbette. Nereden? Günlük hayatımızın geçtiği yerlerden: Fabrika ve işyerlerinden, işsizlik damgasının alındığı işsizlik bürolarından, sokaktan, oturduğumuz mahalle ve evden, her yerden derlenmeliydi bunlar. İşçi erkek, işçi kadın ne konuşuyor, nasıl konuşuyorlar? Materyal sokakta, her yerde yığınla. Yeter ki seçip, çıkarmasını bilelim, işlemesini öğrenelim."

Aynı dönemde Sovyetler Birliği'nde de işçi ve sokak tiyatroları önemli işlevlere sahipler. Sovyetler Birliği'nde iç savaş sırasında tiyatro örgütlerinin sayısı 3 bini buluyor. Hemen her fabrikada, köy birimine kadar her parti örgütünde, Kızılordu'nun her birliğinde tiyatro etkinliği var. Oyunların çoğu doğrudan halkın içinden çıkıyor. Örneğin "Kızıl Ural Mücadelesi" adlı oyunu bir ayakkabı tamircisi siperde yazıyor. Birçok oyun, ajitatörlerce doğaçlama yoluyla oluşturuluyor. Oyunlar esnasında seyirciyle oyuncu arasındaki sınır kalkıyor.

1960'lı yıllarda Çin'de de aynı araçtan yararlanılıyor. Köylerde ve çarpışan birliklerde ajitasyon toplulukları kuruluyor, bunlar oyunla birlikte şarkı, müzik, dans ve propaganda yapıyorlar.

Tiyatronun işlevini vurgulamak açısından örnekleri çoğaltabiliriz. **Sorun, nerede olursak olalım devrimci mücadele içerisinde tiyatronun işlevini, etkileyici, dönüştürücü gücünü kavrayıp, onu mücadelenin hizmetine sokabilecek olanaklar yaratabilmekte. Burjuvazinin insanı onursuz kılan, kişiliksizleştiren kültürel dejenerasyon politikalarına karşı sanat, bir sınıf silahı olarak kullanılmak durumundadır.**

Nevin Seval Tiyatrosu: "Amacımız halk kültürünü yaymak"

Çalışmalarını Adana'da sürdüren "Nevin Seval Tiyatrosu'yla, tiyatro anlayışları ve çalışmaları üzerine konuştuk:

Öncelikle grubunuzun adından ve amacından söz eder misiniz?

N.S.T: *Nevin Seval ilk kadın tiyatro sanatçılarımızdandır. 1939 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Şehir Tiyatrosu'nda oynamaya başladı. Son yıllarını Adana Şehir Tiyatrosu'nda geçirdi. 1958 yılında sahnede öldü. Onun bu özverisi karşısında hiç kimse ona sahip çıkmadı. Şu an mezarı olmasına rağmen kesin yeri bile belli değil.*

İnsani değerlerin hızla yok edildiği, burjuva kültürünün insanları bilinçsiz birer robot haline getirdiği bir dönemde kurduğumuz Nevin Seval Tiyatrosu olarak ve Türkiye'de yaşayan halklar olarak üzerimize büyük sorumluluklar düşmektedir. Egemen sınıf ve onun kültürünün insanları kültürsüzleştirdiği herkesçe malumdur. Halk duyarlılığından yola çıkarak oluşturmaya çalıştığımız halk sanatı ve onun kültürünü kitlelere yaymak en büyük amacımız.

Bugüne kadar kaç oyun sergilediniz?

N.S.T: *Nevin Seval Tiyatrosu olarak 1992 yılında kurulmamıza rağmen, iki yılda iki oyun ve bir de sokak tiyatrosu gerçekleştirdik. İlk oyunumuz Mehmet Baydur'un "Yangın Yerinde Orkideler" adlı oyunuydu. Daha sonra Tuncer Cücenoğlu'nun "Çıkmaz Sokak" oyununu sergiledik. Sokak oyunu da Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nden iki kısa oyunu, "Tugi Tanga Grevi" ve "Tugi Tanga'da Seçim" oyunlarını Mersin Turbo işçileri yararına oynadık. Ayrıca bunların dışında 10'a yakın oyun sergiledik. AGHS'den aldığımız bu iki oyun en çok beğeni toplayan oyunlarımız oldu.*

Nevin Seval Tiyatrosu başka sanat dallarıyla ilgileniyor mu?

N.S.T: *Tiyatronun yanısıra resim, ipek, baskı, heykel ve el sanatlarıyla da ilgileniyoruz. Reklam afişlerini ve bilet-leri kendimiz basıyoruz. Yağlıboya ve rapido resimler yaparak sergi açıyor, bunların yanısıra kartpostal üretiyor, gelirlerini demokratik kitle örgütlerine veriyoruz.*

Bundan sonra da proletaryanın öz kültürünü yaymak için çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Bu çalışmalarımızda Tavır dergisi de bize ışık ve yol gösterici oluyor.

Isırgan

A. Taner Kışlalı Cumhuriyet gazetesindeki bir köşe yazısında "Marks'a göre siyaseti ve kültürü biçimlendiren temel öğe üretimdi. Bu tez yıkıldı. Antitezini yeni yaşamaya başladık. Sentez mutlaka doğacaktır." diyor.

Sen tez canlı birisin A.Taner. Son on yılda esen karşı-devrim rüzgarları sana böyle tahliller yaptırıyor olsa gerek. Biraz bekle, bak daha neler göreceksin.

5 Nisan kararları sonucu binlerce işçi işsiz kaldı, binlercesinin üzerinde de işten atılma, düşük ücret terörü estiriliyor. Fakat işçiler 5 Nisan'ın hesabını sormakta kararlı. Gebze'de, Adana'da, Petlas'ta, Tofaş'ta ve Türkiye'nin dört bir yanında direnişler örgütleniyor.

Biz 'den...

"Demokrasi"lerde hak almak

Bir otogarda iki polis ve bir vatandaş arasında demokrasi ve demokrasinin nasıl yerleşeceği üzerine bir tartışma başlamıştır. Polis, karşısındaki vatandaşa, "Bu işler silahla, külahla olmaz. Demokraside haklar böyle kazanılmaz" der. Vatandaş ise "Peki o zaman ne yapmak lazım?" diye sorar. Diğer polis, "Ben olsam gider, Çiller'in konutunun önünde otururdum" diye nutuk çekmeye başlar. Vatandaş ise araya girmeye çalışarak, "Öyle yaptığımızda bize tekme, tokat, copla saldırıyorsunuz" deme fırsatı bulur. Sözü polis alır ve "Olsun, kırkınızın kafasını kırsalar oradan kalkmamanız gerekir. Başka türlü hak alamazsınız" der.

Ne de olsa deneyimler konuşuyor... Polisler "demokrasi"de işçinin, memurun nasıl hak kazandığını iyi öğrenmişler...

KUPÜR'CE

Devletle zirvesi, Denizkurdu - 94 tatbikatında

Demirel: Bak görüyon mu Yunan'ı, nasıl da kaçıyor.

Karayalçın: Evet!..

Doğan Güreş: Şimdi söyleyin, işlerini bitiriverelim Sayın Demirel.

Karayalçın: Evet.

Demirel: Aman aman gerek yok... Biz sizin nasıl bitirdiğinizi biliyoruz.

Karayalçın: Evet.

Çiller: Lütfen Doğan beye böyle hakaret etmeyiniz sayın Demirel.

Karayalçın: Evet.

Çiller: Hem biz Doğan beyle gayet uyumlu çalışıyoruz. El ele verirsek bakınız şu 12 pil meselesini nasıl hallediveririz. Bu yaz ya bitiririz, ya bitiririz.

Karayalçın: 12 pil değil, 12 mil.

Çiller: Sen sus Murat, onayla yeter.

Karayalçın: Evet.

Demirel: Siz onu bunu boşverin, ekonomi ne alemde, bu halk bizi tefe koyacak gibi geliyor.

Çiller: Rahmetli Özal Kore modelini uygulamıştı. Biz de şu sıralar Arjantin modelini uyguluyoruz. Eğer bu da olmazsa...

Doğan Güreş: Şili modelini deneyebiliriz mesela.

Karayalçın: Evet.

Demirel: Şapkam nerede, şapkamı verin.

Neden acaba?

Birleşmiş Milletler nüfus planlama konusundaki başarılı çalışmalarından dolayı Vehbi Koç'u büyük ödüle layık görmüş. 12 kişilik jürinin 11 oyunu alan Vehbi Koç, geçenlerde ödülünü Butros Gali'den aldı.

Koç'a oy vermeyen tek ülke kendi adayını gösteren Ruanda. Bu ülkede son dönemdeki katliamlardan dolayı ölenlerin, nüfusu en az 500 bin azalttığını düşünürsek, Ruandalıların aday çıkarması pek şaşırtıcı değil. Asıl şaşırtıcı olan Ruanda'ya 10 oy fark alarak ödülü Vehbi Koç'un alması... Biz uzun süre düşündük, nedenini bulamadık... İsterseniz bir de siz düşünün, bakalım bulabilecek misiniz.

OLTA

Demirel

– Ben varken şeriat gelemez...

– Ya ordu?..

....

Çiller:

– 5 Nisan kararlarının etkisini görmeye başladık. Enflasyonda düşme gözlemliyorum.

– Siz ona aldırmayın. Kendisi başaşağı düştüğü için her şeyi tersten görüyor.

Ekonomi kanserine aspirin
HAZİNE BONOSU

■ **Ekonomik kriz her geçen gün çığ gibi büyüyüp, işsizliği, hayat pahalılığını ve geçim sıkıntısını dayanılmaz noktaya getirirken, devletin hazine bonolarındaki "bonkörlüğü" de krizin boyutlarının bir başka göstergesidir.**

■ Krizin ana kaynağı olan soygun-sömürü düzeni ortada durdukça, geçici "çözüm"ler hiçbir şeyi halletmeyecektir. Emekçi halk "Artık Yeter" diyerek açlığa ve zulme karşı ayağa kalkmadıkça kurtuluş yoktur.

Yazısı Sayfa 11'de

İsrail-Mısır-Türkiye

EMPERYALİZMİN İSTİKRAR ÜÇGENİ

■ **Körfez savaşı sırasında tartışılan ve son günlerde yeniden gündeme gelen İsrail-Mısır-Türkiye ittifakı, emperyalizmin Ortadoğu'yu daha iyi denetleyebilme planının parçasıdır.**

■ **MACARİSTAN: ESKİYE ÖZLEM**-Kapitalizme hızlı ve gürültüsüz bir geçiş yapan Macaristan'da, dört yıllık bir deneyimden sonra yapılan seçimlerde oyların % 55'ini Sosyalist Parti aldı... Sonuçlar kapitalizmin yarattığı sonuçlara karşı bir tepki özelliği taşıyor.

Yazısı Sayfa 21'de

SAVAŞ KÜLTÜRÜ BİR YAŞAM TARZIDIR

■ **"...Kadroların hangi alanda olursa olsun birer savaşçı gibi yetiştirilmesi, savaşçı bir ruhla donatılması..." İşte sahip olunması gereken en önemli kadro özelliklerinden biri budur.**
Savaşçı bir ruh, sınıflar mücadelesine ilişkin her konuda ve çarpışmanın şiddetlendiği her mevzide kalın ve sert çizgileri benimsemek, devrimci olana sahip çıkmaktır.

Yazısı Sayfa 15 te

Aşiret yapısını parçalamak devrimci mücadelenin görevidir

■ **Bugün Kürdistan'da 45 bin korucunun varlığı aşiret yapısına dayanıyor. Mevcut sınıfsal çelişkilere devrimci müdahalede bulunulmadıkça oligarşinin bu geri sosyal birlikten yararlanmaya devam edeceği açıktır.**

■ Aşiret yapısının Kürt emekçi halkını ezen egemenlerini hedef almak, mücadeleyi zayıflatan bir dezavantaj değil, tersine özgürlük yürüyüşünü sınıfsal kurtuluş zeminine çeken, dolayısıyla güçlendiren bir politik tutumdur.

● **REBER**-Şehirleri terk etmemeliyiz. Kürdistan şehirlerindeki mücadele, cephe gerisi değil, cephe mücadelesidir.

● **DERSİM'DE DEVLET TERÖRÜ**-Hedef sivil halk. Sindirme amaçlı baskılar had safhada. Dağlar bombalanıyor. İnsanlar katlediliyor. Yayla yasağı yaygınlaştı. Umut v[illegible]ke dağlarda yaşıyor.

✓ **Devlet, yabancı büyükelçiler için Kürdistan gezisi düzenledi.**

✓ **Kurt İninde Kuzular Toplantısı: Talabani ve Barzani 13 Haziran'da Silopi'deydi.**

Yazısı Sayfa 16-18'de

Azınlıklar sorunu

■ **Ülkemizde dili, kimliği, ulusal hakları gasp edilen onlarca azınlık ulus var. Azınlıklar, resmi istatistikler onları göstermese de, Arabı, Lazı, Çerkezi, Gürcüsüyle milyonlarla ifade edilebilen bir çokluktalar. Ve bugün yüzyıllık yok etme ve asimilasyon politikalarının karşısında kültürleriyle var olma savaşı veriyorlar.**

■ Henüz Türkiye'de azınlıkların talepleri siyasal mücadelenin bir parçası haline gelmiş değildir. Ancak bugünden ortaya çıkmakta olan ulusal kültürel kıpırdanmalar yarınki mücadelenin habercisidir. Ulusal baskı siyasetini, varlığının koşulu olarak gören düzen, böylesi bir mücadelenin nesnel koşullarını oluşturuyor.

■ **Azınlıkların talepleri halkların demokrasi talebinin bir parçasıdır. Onların kurtuluşu devrimle, devrim halkların birliğiyle mümkündür.**

Yazısı Sayfa 12-14'te